

กัลยานมิตร

www.kalyanamitra.org

คุณยายอาจารย์

มหารัตนอุบลสิการจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์
มหารัตนอุบลลิกาจันทร์ ขนกคุณ
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ขอกราบขอぶพะคุณ

พระมหาເທ්‍රານුເສරະ ເຈົ້າຄະພະລັ້ງຂາທີກາຣຖຸກຽບ

ທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມເປັນເກිරຕີ ແລະເປັນເນື້ອນາບຸງ

ໃນພິຮີຈຸດໄຟແກ້ວສລາຍວ່າງ

ຄູນຍາຍອາຈາරຍ໌ ມහაຮັດນອຸບາສີກາຈັນທີ່ ຂັນກຢູ່ງ

ຜູ້ໃໝ່ກຳເນີດວັດພະຫວຼາມກາຍ

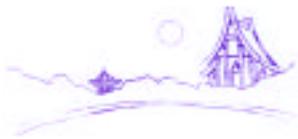

បុគគល្យេរៀងទរម
ពីរសំនានាសំរុភទទៅខ្លួន ពីរមានតម្លៃ
ដើម្បីបងបូននៃអ្នកដែលបានបងបូន
ហើយអាមេរិក និងអាមេរិក
ដើម្បីបងបូននៃអ្នកដែលបានបងបូន

(ឯកសារពិនិត្យ គណនីរាជរដ្ឋបាល ២៥/៣១/០៨)

๔ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุปัลิกาจันทร์ ขันแกงสูง

คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒

นับจากวันที่ได้พิมพ์หนังสือ “คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย” ครั้งที่ ๑ เพื่อบูชาธรรมคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาลิกาจันทร์ ขันกยุ่ง ในวาระวันคล้ายวันเกิดครบ ๕๐ ปี เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๔๑ นั้น มีท่านผู้รู้ และผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หลายท่านเมตตาให้คำชี้แนะนำว่า ยังมีข้อมูลที่ต้องเพิ่มเติมแก้ไขอีกหลายประการ นับเป็นความปรารถนาดีเพื่อให้หนังสือเล่มนี้แสดงออกถึงความเป็น “คุณยาย” ได้ล้มบูรณาภิญญาขึ้น จึงได้แก้ไขในการพิมพ์ครั้งนี้

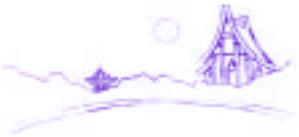
การจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการจัดพิมพ์เพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในวาระที่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาลิกาจันทร์ ขันกยุ่ง ท่านละสังขารจากโลกนี้ไป เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓ ที่ผ่านมา และเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีในพระคุณอันยิ่งใหญ่ ที่ท่านเป็นผู้ปิดนราก เปิดสรวรค์ ซึ้งทางนิพพาน ด้วยการสอนให้ชาวโลกได้รู้จักและเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตนคือ พระธรรมกาย อัน

จะทำให้ชีวิตนี้ปลดพันจากทุกข์ภัยในวัฏจักรของสารอวย่างถาวร
พบกับความสุขภายใน เป็นผลให้เกิดลั่นติภาพแก่โลกอย่าง
แท้จริง

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้เมตตาซึ่ง
มีล้วนทำให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยให้การถ่ายทอด
คุณธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุปาริชาจันทร์ ขันนกยุ่ง
สมบูรณ์เด่นชัด สมกับที่เราเคารพรัก และเติมทุนบุญชาท่าน
อย่างยิ่ง

ประภาครี บุญสุข
๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

ตลอดระยะเวลาภานุร่วม ๓๐ ปีมาแล้ว (ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๓ ถึงปัจจุบัน) ที่เราได้ยินได้ฟังเรื่องราวของวัดพระธรรมกายเคียงคู่ไปกับนามของ คุณยายอาจารย์อุบาลีกา จันทร์ ขันกุยง ผู้ได้รับการกล่าวขานว่าเป็น ‘ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย’ วัดที่มีความโดดเด่นในเรื่องของการปฏิบัติธรรม สถานที่สะอาด สงบ ร่มรื่น ผู้คนมีระเบียบวินัย และเห็นอลีสิ่งอื่นใด เป็นวัดที่มีพุทธศาสนิกชนมาปฏิบัติธรรมมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา อย่างเช่น วันวิสาขบูชา วันมหาบูชา หรือวันทอดกฐิน มีผู้มาปฏิบัติธรรมร่วมกันนับแสนคน โดยที่ไม่เคยเกิดเหตุการณ์ เช่น น้ำมาท่วมน้ำที่ใหญ่ ในโลกาภัยปัจจุบัน

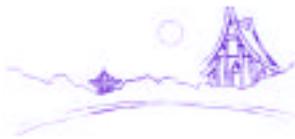
ทั้งนี้ก็ล่าวได้ว่า เบื้องหลังแห่งความสำเร็จทั้งมวลใน การปฏิรูปสุขภาพ สร้างคนให้เป็นคนดี สร้างพระให้เป็นพระแท้ และสร้างวัดให้เป็นวัดที่สมบูรณ์ พร้อมด้วยปฏิรูปเทส ๔ เช่นนี้ เป็นผลมาจากการทุ่มเทเชิงวิศวกรรม ใจกระทำการกิจของ

พระพุทธศาสนาทั้งหลายและละเอียดอย่างยอดเยี่ยมของคุณ
ยายอาจารย์ ปูชนียาจารย์ของบรรดาศิษย์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน
ที่มารวมกัน ณ วัดพระธรรมกาย ตำบลคลองสาม อำเภอ
คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

เรื่องราวปูมหลักการสร้างบารมี กอปรด้วยคุณธรรม
อันสูงส่งของคุณยายที่จะได้นำมากล่าวต่อไปนี้ เป็นเพียงส่วน
หนึ่งแห่งความเป็นจริงทั้งปวง ที่ไม่อาจพรรณนาอกรมาเป็น
ลายลักษณ์อักษรได้จนหมดสิ้น เนื่องจากคุณธรรมอันสูงส่ง
เช่นนี้ เป็นเรื่องลึกซึ้งละเอียดอ่อน หากแต่มีความประณาน
เพียงเพื่อให้ท่านผู้อ่านที่ยังไม่รู้จักคุณยายอาจารย์อุบาลีกจันทร์
ขันนกยูง ได้รู้จัก ส่วนท่านผู้อ่านที่รู้จักแล้วก็จะได้รับรู้เรื่อง
ราวด้วยลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกาศพระคุณ
อันยิ่งใหญ่ของท่านที่มีตอชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

ประภาศรี บุญลุช
๓ มกราคม ๒๕๖๑

គុណឃាយអាជារមន្តរតនអូបាសិកាជនទំនើស ជួយការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

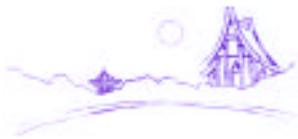
សារបัญ

លេខា

ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៥
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៣
វឌ្ឍនភាពនៃគុណឃាយ	១៣
សេវាបច្ចុប្បន្ន	៤១
គុណឃាយទាំងអស់	៤៣
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៣១
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៣៥
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៤៣
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៥១
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៥៥
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៥៧
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៥៩
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៦៣
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៦៥
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៦៧
ការងារនៃវត្ថុព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	៦៩

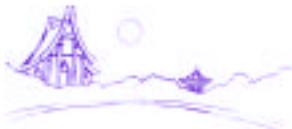
อานุภาพของคุณยาย	๙๓
เคารพคำย้าย	๑๑๓
ตามหมู่คุณะ	๑๗๑
กำเนิดบ้านธรรมประลิทธี	๑๗๓
วางแผนให้คิชช์ประพฤติพระมหาบรรย	๑๓๙
คุณยายสร้างคน	๑๔๕
ยอดนักบริหาร	๑๕๓
ยุคเริ่มต้นของงานเผยแพร่	๑๗๑
ผู้มองการณ์ไกล	๑๗๓
คุณยายสอนคิชช์	๑๘๓
ผู้เปลี่ยนด้วยความเคารพ	๑๙๕
บูชาคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ	๑๙๙
การฝึกสมารธิเบื้องต้น	๒๐๘
รายงานเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา	๒๒๗

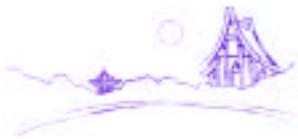
ท้องฟ้ามีดมิถุนาราตรี เริ่มมีแสงสว่างอ่อนเรื่อ
จากปลายขอบฟ้าด้านตะวันออก
เป็นสีงาบกให้รู้ว่า วันใหม่กำลังจะเริ่มต้นอีกครั้ง
หลายชีวิตเปิดเปลือกตาเมื่อแสงตะวันแฉ่มจำ
แต่ชีวิตหนึ่ง...เคลื่อนไหวมากก่อนอรุณจะรุ่งด้วยช้า

เด็กหญิงลูกชาวนา
ขยับอกไปท่าน้ำตั้งแต่ตี ๔ ทุกวัน
เด็กหญิง... ผู้มีดวงใจเข้มแข็ง เดี๋ดเดี่ยว
ไม่เคยหันไหวต่อสิ่งใด
เด็กหญิง... ผู้เจริญวัยขึ้น เพื่อมาเป็น
 Maharattan อุบาสิกา ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ประวัติชีวิตของท่านบริสุทธิ์ งดงาม ควรค่าต่อการนำเสนอ
มาเป็นแบบอย่าง และเกิดทุนไว้ในฐานะปูชนียบุคคลของโลก
อย่างแท้จริง

๑๒ คุณยายอาจารย์มหารัตนคุบลีกิจจันทร์ ขันนกยูง

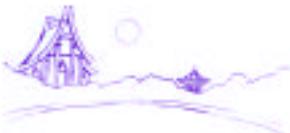

วัยเด็ก ของคุณยาย

อาณาบริเวณทุ่งนากว้างใหญ่แห่งหนึ่งในอำเภอนคร-
ไซครี จังหวัดนครปฐม ในครั้งนั้นardaชี้ไปด้วยตันข้าวເຂົ້າວ
ขอพลิ้วใส่ ภายใต้ฟ้าใสและปุยเมฆที่เกลื่อนกล่น รวมทั้งบ้าน
ริมแม่น้ำนครไซครี มีเรือและต้นไม้ใหญ่น้อยรายรอบบริเวณ
นั้น เอื้ออำนวยต่อการซัก Chan ของลูกสาวพ่ออย่างนัก

ลูกสาวคนนี้ชื่นมาก ชอบพายเรือเล่นไปตามคลอง
ชนถึงขนาดพ่อต้องชี้ว่าจะต้องให้มากที่สุด

พ่อจะพูดเช่นนี้ เพื่อหยุดความซัก Chan ของลูกสาวคน
ที่ ๕ ซึ่งพ่อลงความเห็นว่า ในบรรดาลูกชายหญิงทั้ง ๙ คน
ไม่มีใครชนได้มากเท่านี้อีกแล้ว

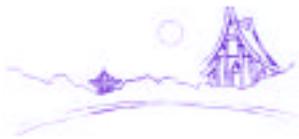

ลูกสาวคนนี้คือ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาลี
จันทร์ ขันนกยูง (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คุณยาย”) ท่านเกิด
เมื่อวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พ.ศ.๒๔๕๒ (ตรงกับวันที่
๒๐ มกราคม พ.ศ.๒๔๕๒) เป็นลูกของพ่อพโลย แม่พัน ใน
ครอบครัวชาวนาผู้มีฐานะปานกลางแห่งอำเภอไชยศรี ที่
นาของพ่อและแม่เมริรวมกันรava ๓๕ ไร่ และอยู่ไม่ห่างไกลกัน
มากนัก

โดยธรรมชาติของท้องนาจะมีโคลกเป็นหย่อมๆ ในสมัย
ที่คุณยายยังเด็ก ท่านมักจะหาบระเข้าข้าวไปส่งผู้ใหญ่ที่ทำ
งานอยู่กลางนาเสมอ และวไปนั่งร่วมวงกินอาหารกลางวันกัน
บนโคลก ปล่อยให้ความที่ถูกใช้งานมาแล้วครึ่งวันได้กินหน้า
กินน้ำของมันตามลำพัง

คุณยายมีเพื่อนมาก เพื่อนๆ ต่างก็รักคุณยายกันทุก
คน ตกลتونเย็นคุณยายและเพื่อนๆ จะต้อนความไปอบน้ำ
และเอาเข้าคอกพร้อมๆ กัน

วิถีชีวิตของชาวนา หล่อหลอมให้คุณยายเป็นคน
แข็งแกร่ง เพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำงานตลอดทั้งวัน คุณยาย

ไม่ได้เรียนหนังสือ ตั้งนั้นจึงอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เพราะในสมัยนั้นนิยมให้เด็กผู้หญิงอยู่กับเหย้าฝ่ากับเรือน ให้เป็นแม่ครีเรือน อิกทั้งยังไม่มีการศึกษาภาคบังคับ คุณยายจึงต้องทำงานบ้านและทำนาไปด้วย ท่านเป็นคนขันอย่างที่สุด ในนาของท่านจึงปราศจากวัชพืช และให้ผลผลิตสูงกว่านาของเพื่อนบ้านข้างเคียง

ทุกวันก่อนที่ดวงตะวันจะทอแสง ในราตรี ๓ ใกล้ตี ๔ คุณยายจะตื่นขึ้นมาเพื่อออกไปลงนา และขอบมองดูดวงตะวัน ยามที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า พลางคิดคำนึงด้วยความอยากรู้ว่า

“ดวงตะวันนี้เจ้ามาจากไหนนะ ทำอย่างไรเราจะไปถึงดวงตะวันได้”

แม้ว่าจะเห็นเป็นประจำอยู่ทุกวันเช่นเดียวกับคนทั่วๆ ไป แต่ความคิดของท่านไม่เหมือนใครเลย ท่านอาจหาญคิดที่จะไปให้ถึงดวงตะวัน อยากรู้ว่ามันขึ้นมาจากตรงไหน ทำอย่างไร จึงไปถึงได้ ความคิดเช่นนี้ไม่ใช่ธรรมดा เป็นวิญญาณที่ลึกซึ้ง ฉวยแ渭ของบัณฑิตนักปราชญ์ ของนักสร้างบารมีมาตั้งแต่

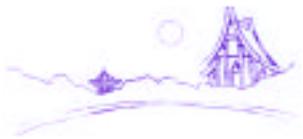
เด็กที่เดียว

ความขยันขันแข็งของคุณยายนั้น เป็นที่ประจักษ์ชัด ต่อสายตาของเพื่อนบ้านที่ทำงานในที่ติดกันอยู่ทุกคืนวัน เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะแข่งความขยันกับคุณยาย โดยไปที่นาให้ เช้าขึ้น แต่ไม่ว่าเขาจะไปที่นาให้เช้ายิ่งขึ้นเพียงไหน ก็ไม่เคยไปถึงก่อนคุณยายเลยสักครั้งเดียว เขายังรู้สึกทึ่งและยอมรับในความขยันที่ผสมผสานด้วยความมุ่งมั่นแข็งแกร่งของคุณยาย และได้ให้สมญาภิญช่องท่านว่า “แข็งเหล็ก” ซึ่งมีความหมายเฉพาะสำหรับผู้ให้สมญาคือ ขยันมาก ไม่รู้จักเหนื่อย มีนานะ มีความอดทนที่หาใครเล慕อเหมือนได้ยากยิ่ง

เมื่อขยันช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่าง ฐานะทางบ้านของคุณยายจึงอยู่ในระดับที่ดีพอสมควร ไม่เป็นหนี้เป็นลินใคร

คุณยายมองเห็นชีวิตครองเรือนของพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกันซึ่งมีทั้งสุขและทุกข์คลุกเคล้าปะปนกันตลอดมา เพราะพ่อเป็นคนติดเหล้า ต้องดื่มเหล้าวันละ ๑๐ สตางค์ทุกเย็น

ยามใดที่ไม่ดื่มเหล้า พ่อจะเป็นคนใจดี แต่ถ้าดื่มเหล้า

เข้าไปครั้งใด พ่อจะหาเรื่องมาถกเถียงกับแม่ทุกครั้งไป แล้ว แม่ก็จะมีถ้อยคำเอาไว้สำหรับปราบพ่อโดยเฉพาะ เพราะแม่รู้ว่าหากพูดคำนี้ออกไปคราวใด พ่อ ก็จะหายมาคราวนั้น

วันหนึ่งเกิดเรื่องใหญ่ และเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญยิ่งต่อ การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคุณยาย วันนั้นพ่อมาเหลานอนอยู่บันแคร์เต้กุนบ้าน บ่นพิมพ์ไม่ยอมเลิก แม่อยู่ข้างบนบ้าน คนจะรำคาญ จึงตะโกนลงไปด้วยถ้อยคำเห็นบแนวที่ใช้ได้ผล ว่า “โอันกกระจอกมาอาศัยรังเขากอยู่ บ่นอะไรพิมเชียว”

โดยเหตุที่พ่อมาอยู่บ้านของแม่ ซึ่งมีฐานะดีกว่าตน จึงเป็นปมแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจที่แฝงเรื้อรังอยู่ในจิตใจของพ่อ

วันนั้นพ่อทนไม่ไหว เมื่อด้วยินแม่พูดเช่นนี้จึงถามลูกๆ ว่า “พ่อเป็นนักกระจอกมาอาศัยรังแม่อยู่จริงไหม? แม่เขาด่ากว่าอย่างนี้จริงไหม?”

น้ำเสียงของพ่อสร้างภาวะตึงเครียดให้กับลูกๆ จึงไม่มีใครกล้าตอบนักจากคุณยาย เพราะท่านไม่อยากให้พ่อแม่ทะเลกัน และไม่ได้คิดว่าคำของแม่เป็นคำด่า จึงบอกพ่อ

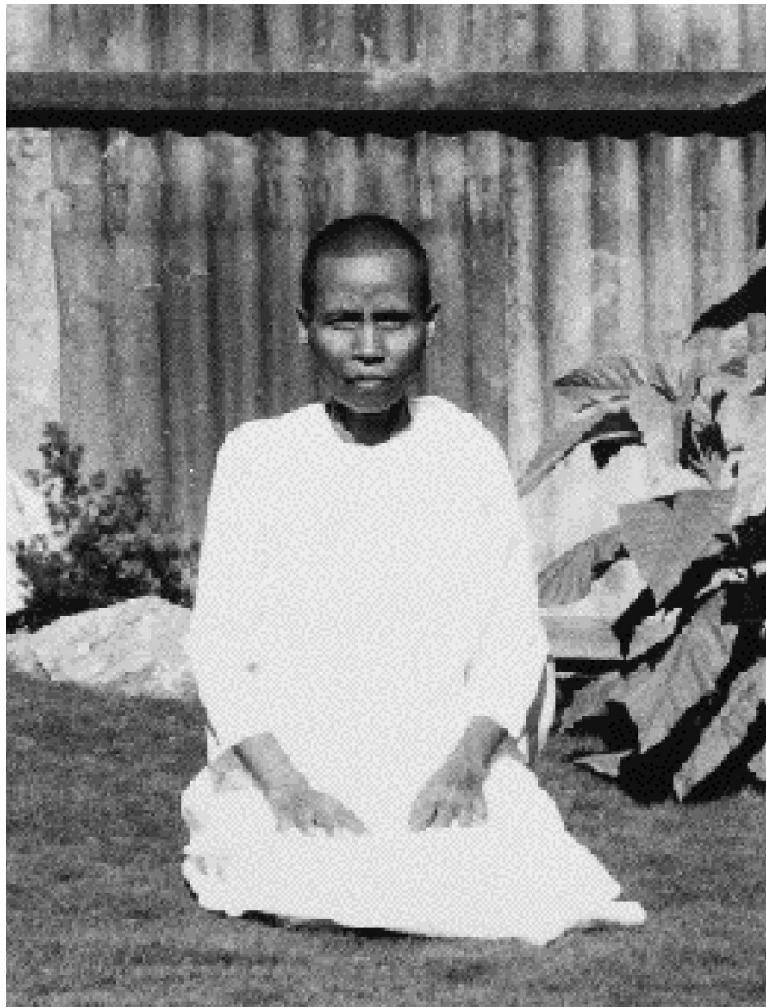
ไปว่า “แม่ไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอกร” แต่ถ้อยคำแห่งความหวังดีนั้นกลับเป็นผลร้ายต่อท่าน เพราะพ่อหันมาโกรธคุณยายแทน และแซ่งให้หูหนวก ๕๐๐ ชาติ

คำแซ่งของพ่อติดอยู่ในจิตใจอันละเอียดอ่อนของคุณยายนับแต่นั้นมา เพราะคุณยายรู้สึกว่าคำให้พรของพ่อแม่นั้น ศักดิ์สิทธิ์ สามารถลส่งผลดีจริงตามที่ท่านพูดได้ ส่วนคำสาปแซ่งก็คงต้องศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน กลัวจะลส่งผลร้ายจริงตามที่แซ่งไว้ คุณยายจึงตั้งใจว่า จะขอให้ลิกรรmut่อพ่อในยามที่พ่อใกล้จะล去世ตามธรรมเนียมที่เคยเห็นมา เพราะหากไปขอขมาในเวลาที่พอยังแข็งแรงอยู่ พ่ออาจจะย้อนโกรธเป็นไฟขึ้นมาอีก ก็เป็นได้

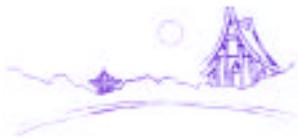
หลังจากนั้นไม่นานพอกลั้มป่วยลง พ่อป่วยหนักหลายเดือน ถึงกับต้องป้อนข้าวกันทุกวัน ลูกๆ จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาดูแลพ่อ จนกระทั้งเช้าวันที่เป็นวาระสุดท้ายของพ่อ หลังจากที่คุณยายป้อนข้าวพ่อแล้ว ท่านก็เข้าครัวไปกินข้าวแล้วพายเรือออกไปดูต้นข้าวที่กำลังอกรวงอยู่เต็มท้องนาตามปกติ

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ท่านเห็นทุกคนกำลังร้องไห้กับการ
จากไปอย่างไม่มีวันกลับของพ่อ พี่น้องต่างทำหนิ่ว่าคุณยาย
ไปได้แล้วที่ไหนไม่มาขอขมาพ่อ คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้น
ด้วยใจที่สงบนิ่ง ท่านไม่ร้องไห้คร่าคำราญ เพราะเห็นว่าเป็น
เรื่องปกติของมนุษย์ที่จะต้องมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่ใจยังคิด
กังวลเกี่ยวกับคำแข็งของพ่ออยู่ตลอดเวลา กลัวว่าจะติดตัว
ไปในภาพเบื้องหน้า เพราะท่านกลัวปา จึงตั้งปณิธานที่
จะตามหาพ่อในลัมปุร้ายภพนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

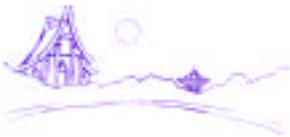
๒๐ คุณยายอาจารย์มหารัตนคุบลลิกาจันทร์ ขันนกยูง

แสงหา ธรรມ

แม้วันเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ความประณานา
ที่จะไปขอขอมาพ่อ ก็ไม่เคยจากหายไปจากใจของคุณยายเลย
แม้แต่น้อย ท่านระลึกเสมอว่าลูกนั้นหนึ่งจะต้องไปหาพ่อให้ได้
ไปเพื่อขอขอมาจะได้พ้นเรื่องพั้นกรรมตามที่พ่อแซ่บเอาไว้ และ
หากทราบว่ามีสำนักอาจารย์ได้สามารถสอนให้ไปหาพ่อที่จาก
โลกนี้ไปแล้วได้ ท่านก็พร้อมจะละทิ้งทุกลิ่งทุกอย่างเพื่อไป
ขอเป็นคิชช์ย์ทันที

ในราวปี พ.ศ.๒๕๗๐ เมื่อคุณยายอายุได้ ๑๘ ปี มี
ข่าวร้ายลือว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาคใต้ สามารถสอนคนให้
เข้าถึงธรรมกายได้ และหากใครเข้าถึงธรรมกายแล้วก็สามารถ
ไปนรก ไปลวรรค ไปนิพพานได้ ไปเยี่ยมพ่อแม่ บุญญา ตายาย

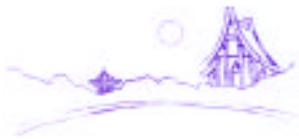

หรือญาติมิตรที่ติดไปแล้วก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถจับมือถือแขนกันได้ หากญาติครอตคนรักก็ช่วยให้พ้นได้ หรือถ้าหากญาติขึ้นสวรรค์ ก็อาบุญไปเพิ่มให้ได้

เมื่อได้ยินข่าวนี้คุณยายรู้สึกดีใจเป็นที่ยิ่ง ท่านตั้งใจว่า จะต้องไปพบหลวงพ่อวัดปากน้ำให้ได้ นับแต่นั้นมาไม่ว่าในยามที่กำลังทำงานหรืออยามว่างจากภารกิจทำงาน ท่านจะคำนึงถึงเรื่องการไปขอของมาพ่ออยู่ไม่เว้นว่าง และรอคอยจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

ราปี พ.ศ.๒๕๗๘ เมื่อคุณยายอายุได้ ๒๖ ปี ท่านได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ลาแม่และพื่น้อง โดยมอบทรัพย์สมบัติอันได้แก่ที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน ให้กับน้องสาวและพระน้องชาย อิกทั้งแก้วแหวนเงินทองทั้งหมดของท่าน ก็ถอดยกให้พื่น้องไปจนหมดลื้น เหลือเพียงร่างกายที่แข็งแรง กับจิตใจที่แข็งแกร่ง และปณิธานอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาพ่อเท่านั้น

เมื่อไปกราบลาแทบทέ้าของแม่ และบอกความดั้งเดิมให้แม่รับรู้ แม่ฟังแล้วก็ร้องไห้ เป็นภาวะตึงเครียดที่มักจะเกิด

ขึ้นเป็นปกติในยามจากกันเช่นนี้ และเป็นธรรมดาว่ายุ่งที่น้ำตาของแม่จะมีアナ那ภาพต่อลูกมาก แต่คุณยายตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะต้องไปศึกษาวิชาธรรมกายจากหลวงพ่อวัดปากน้ำน้ำตาของแม่กับความรักความห่วงหาอาจารย์นี้ จึงไม่อาจเห็นียรั้งความตั้งใจของท่านได้

แม้ว่าความรัก ความเคารพและบูชาแม่ยังมีอยู่อย่างเปี่ยมล้นก็ตาม แต่คุณยายสามารถแยกแยะระหว่างความรักของแม่ และมโนปณิธานในการแสวงหาธรรมของท่านได้ ด้วยเหตุนี้ใจของคุณยายจึงเป็นปกติ ไม่หวั่นไหว ไม่อลาญอาจารย์ยังคงรักษาไว้ได้อย่างมั่นคง ทั้งความกตัญญูตัวที่มีต่อแม่และมโนปณิธานที่จะไปตามหาพ่อให้ได้

อย่างไรก็ดี แม้ได้ยื่นเงินให้คุณยาย ๒ บาทสำหรับ เป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ท่านก็รับมาโดยดีเพื่อไม่ให้แม่เสียน้ำใจต่อจากนั้นก็เดินทางออกจากบ้านไป แม้จะไม่รู้ว่าจะต้องไปเชิงภูเขาไว้ จะเป็นตายร้ายดีเพียงใด อีกทั้งไม่รู้ว่าพ่อตามyleวไปอยู่ที่ไหน แต่ท่านก็ต้องไปหาให้พบ เมื่อพบแล้วจะได้กราบขอขออย่างที่ตั้งใจไว้

เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ คุณยายลีบทราบว่า คุณนายเลี้ยบ สิกาณุจานันท์ เศรษฐีนี้ย่านสะพานหัน ชอบไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประจำท่านจึงไปสมัครเป็นคนรับใช้ที่บ้านนี้ แม้ว่าครอบครัวของท่านจะมีฐานะพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบายๆ มีศักดิ์ศรีและเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหมู่บ้าน แต่คุณยายกลับถือด้วยทุกสิ่ง เหล่านั้น ยอมที่จะเป็นคนรับใช้เขา เพียงเพื่อด้วยความชังโภคการ ในการเข้าถึงธรรมกายของพระลัมมาลัมพุธเจ้า อันเป็นเป้าหมายสูงสุด บุคคลเช่นนี้หาได้ยากยิ่งในโลก

ครอบครัวของคุณนายเลี้ยบเป็นตระกูลใหญ่ มีสมบัติมากมาย มีตึกถาวรยาวเป็นระยะทางหลายกิโลเมตรอยู่ทั้ง ๒ ฝั่งถนน และมีกิจการทำธุรกิจอิมปอร์ตเอ็กซ์ปอร์ตอยู่กับหlays ประเทศ เนื่องจากอิ่นได้คุณนายเลี้ยบเป็นอุปถัมภ์สำหรับคุณวัดปากน้ำ ได้ทำบุญเลี้ยงพระเนรมมาตลอดระยะเวลานานถึง ๒๐ ปี จึงเป็นที่รู้จักดีของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นที่รู้จักของพระ เสนอ อุบลาก อุบาลิกาทั้งวัด ซึ่งคุณยายมองดูแล้วว่าจะอาศัยเป็นเส้นทางไปสู่วัดปากน้ำ

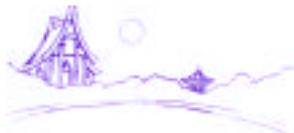

คุณยายเป็นคนชนบท เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่รู้จักใคร การที่จะเข้าไปอยู่ในวัดวารามจำเป็นต้อง มีผู้ใหญ่ฝากผิง การตัดสินใจมาอยู่กับครอบครัวนี้ จึงเป็นการ ตัดสินใจด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาด ล้ำลึกของท่านที่มุ่งตรงสู่ เป้าหมายหลัก อันจะนำไปสู่ดีปากน้ำได้เร็วที่สุด

โดยปกติแล้วคุณยายเลี้ยงเป็นคนเจ้าระเบียบรักความ สะอาด ไม่ว่าจะทำอะไร ต้องประณีตเรียบร้อยสวยงาม เมื่อ คุณยายเข้าไปอยู่ในบ้านนี้ ท่านก็รับใช้เขาทุกอย่าง โดยไม่คิด ว่า nice คือการรับใช้ หากแต่คิดว่าจะไปช่วยทำบ้านของเขาก่อนให้ สะอาด ไปช่วยรักษาสมบัติของเขาที่มีอยู่นี้ไม่ให้เสื่อมลาย

แม้ท่านจะเติบใหญ่จากวิถีชีวิตชาวนา แต่ท่านก็ สามารถจัดการดูแลทำงานบ้านทุกอย่างได้ละเอียดประณีต เป็น ที่ถูกใจเจ้าของบ้านโดยไม่ต้องบอกต้องสอน เพราะอุปนิสัยของ คุณ yan นั้นเป็นคนขยันขันแข็ง อดทน มีระเบียบวินัย รักความ สะอาด และซื่อตรงมากตั้งแต่เด็ก

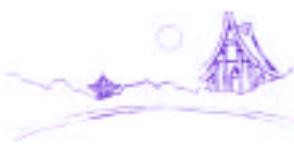
เมื่ออุปนิสัยเหล่านี้ได้แสดงออกให้เจ้าของบ้านเห็นอยู่ เสมอ คุณยายจึงได้รับการยกฐานะจากคนรับใช้ธรรมชาติ มา

เป็นหัวหน้าคนรับใช้ในเวลาเพียงไม่ถึงสัปดาห์ และยิ่งไปกว่านั้น คุณนายเลี้ยงบังได้ใจมอบกุญแจห้องเก็บสมบัติไว้ให้คุณยายช่วยดูแล

ห้องเก็บสมบัตินี้เป็นเหมือนคลังของบ้าน แก้วแหวนเงินทองทั้งหมดจะถูกเก็บไว้ในกำปั่นซึ่งอยู่ในห้องนี้ ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้แม้แต่ลูกหลาน นอกจากเจ้าของบ้านกับคุณยายที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลทำความสะอาด และดูแลรักษาสมบัติเหล่านั้นเท่านั้น

ด้วยความรับผิดชอบของคุณยาย เจ้าของบ้านจึงมั่นใจว่า หากมีท่านอยู่ เขายังสามารถไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องห่วงกังวล เพราะคุณยายทำหน้าที่ของท่านได้อย่างสมบูรณ์ เจ้าของบ้านจึงทึ่งรักและไว้วางใจ อีกทั้งมีความรู้สึกว่า หากเขาใจมารวังไว้ที่คุณยายแล้วไม่ผิดหวัง เพราะวางแผนนี้แล้ว เชื่อมือได้ เชื่อถือได้ว่าปลอดภัย

គីកម្មារិទ្យា និរនមកាយ

โดยปกติแล้ว คุณนายเลี้ยบจะเชิญคุณยายทองสุก สำแดงปั้น ศិษย์ที่ปฏิบัติธรรมได้ผลดีจนหลวงพ่อวัดปากน้ำไว้วางใจล่งออกไปเผยแพร่ธรรมะ ให้มาสอนธรรมะที่บ้านเป็นประจำ เมื่อคุณยายเห็นคุณยายทองสุกมา ใจของท่านก็พองโตด้วยความปิติ เพราะท่านรู้ว่าคุณยายทองสุกสามารถสอนธรรมะได้ ความรู้สึกของคุณยายคราวนั้นเปลี่ยนไปด้วยความอยากเข้าใกล้ อยากรับ อยากปฏิบัติตาม แต่ด้วยความคิดที่ว่า เวลาเนี้ยท่านอยู่ในฐานะคนรับใช้ การที่จะเป็นเจ้าบ้านปฎิบัติธรรมกับเจ้านายนั้นไม่เป็นการสมควร คุณยายจึงหาโอกาสเข้าไปอยู่รับใช้คุณยายทองสุก เพื่อจะได้มีโอกาสเรียนธรรมปฏิบัติบ้าง

โดยเหตุนี้คุณยายจึงต้องเห็นด้วยเนื่องจากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะต้องเจียดเวลาามาคาดอยดูแลเอาใจใส่คุณยายทองสุกอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากการงานบ้านที่ต้องทำอยู่เดิม เริ่มตั้งแต่นำเลือพื้นของคุณยายทองสุกไปซัก ตาก พับ และรีดให้อย่างประณีต เป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนั้นยังดูแลปูที่หลับที่นอนให้อย่างดีจังเรียบสวยงาม หรือแม้แต่มังก์สะอาดมีกลิ่นหอม ตลอดจนการจัดเตรียมเรื่องอาหารการกินจิปาถะ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ เพียงเพื่อให้คุณยายทองสุกเมตตาสอนธรรมปฏิบัติให้อย่างเดียวเท่านั้น

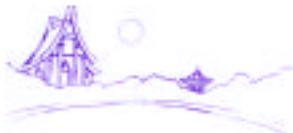
การที่คุณยายต้องเห็นด้วยมาตลอดเพื่อเป้าหมายอันบริสุทธิ์นี้ไม่เคยสูญเปล่า ได้เข้าไปเติบโตเบ่งบานอยู่ในใจของคุณยายทองสุก ฟูมฟิกเป็นความเมตตาເؤັນດູคุณยายมาก เป็นพิเศษ จนกระทั้งวันหนึ่งท่านถามคุณยายว่า “จะเรียนธรรมะบ้างไหมล่ะ?”

เมื่อได้ฟังดังนี้ คุณยายก็รู้สึกดีใจเป็นที่ยิ่งรับตอบว่า “อย่างเรียนจังเลยแต่ว่าขึ้นไปเรียนด้วยไม่ได้ กลัวเจ้าของบ้านจะไม่อนุญาต”

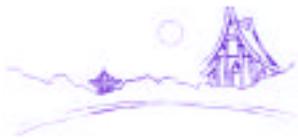
คุณยายทองสุกจึงเมตตา ขออนุญาตเจ้าของบ้านให้คุณยายขึ้นไปนั่ง samaishi ด้วย และสอนธรรมปฏิบัติ โดยแนะนำให้วางใจไว้ที่คุณย์กลางกายฐานที่ ๓ แล้วภารนาล้มมาอรหั้งเพียงได้ยินคุณยายทองสุกสอนเท่านี้ ก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สร้างความปีติไม่รู้จบสำหรับคุณยายเลยที่เดียว ตั้งนั้นวันหนึ่งๆ ในระหว่างนั้นคุณยายจะรับทำงานบ้านให้เสร็จอย่างรวดเร็วเพื่อหาโอกาสนั่ง samaishi ตามลำพัง เพราะหากงานบ้านเสร็จเร็วเพียงใด ท่านก็จะมีเวลาผ่อนคลายมากขึ้นเพียงนั้น

อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ว่าชีวิตของคนรับใช้ที่อยู่ในบ้านเศรษฐีนั้นยากที่จะหาเวลาว่างเป็นของตนเอง เพราะแม้จะเสร็จงานอย่างหนึ่งแล้ว เจ้านายก็ยังใช้ให้ไปทำงานอื่นต่อไปอีกได้ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนี้งานของคุณยายจึงหนักมาก หนักเพราะทำงานให้เจ้านายอย่างทุ่มเท เพราะอย่างได้โอกาสศึกษาธรรมะที่วัดปากน้ำ เพราะอย่างจะไปปฏิบัติธรรมกับเจ้านายเวลาคุณยายทองสุกมา แล้วก็หนัก เพราะว่าต้องบริหารเวลาเพื่อให้ได้โอกาสว่างในการปฏิบัติธรรมล้วนตัวโดยไม่เสียงาน แต่ถึงกระนั้นท่านไม่เคยปริปากพร่ำบ่น

อะไรเลย ทำด้วยความยิ่มแย้มแจ่มใส ไม่มีเวลาว่างเว้นจาก การทำความดี ทำการกิจทุกด้านอย่างสมบูรณ์ไปพร้อมๆ กัน

การเรียนธรมปฏิบัติที่บ้านคุณนายเลี้ยบนี้จะเรียนกัน บันดาดฟ้า เพราะว่าอากาศเย็นสบาย หลังจากทำงานเสร็จ ในแต่ละวันแล้ว แม้จะตีกีดื่นเพียงใด คุณนายจะขึ้นมานั่งสมาธิ บันดาดฟ้านี้เพียงลำพังเสมอ ท่านพยายามทำความเพียรเรื่อยๆ ไป เริ่มตั้งแต่ตอนแรกๆ ก็คิดฟุ้งมากจนกระทั้งฟุ้งน้อย จาก ฟุ้งน้อยจนถึงไม่ฟุ้งเลย และจากไม่ฟุ้งเลยมาถึงขั้นรู้สึกโล่ง โปร่ง เปา สบาย และในที่สุดก็เห็นจุดสว่างเล็กๆ เหมือนดวงดาวใน อากาศเกิดขึ้นภายใน ท่านทำใจหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ดึงเข้า กลางของกลางเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุดท่านก็สมประรรณฯ เข้า ถึง ธรรมกายบันดาดฟ้านั้นเอง

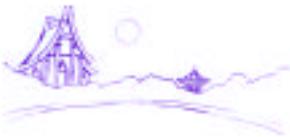
ພບພ່ອ

ເມື່ອຄຸນຍາຍເຂົ້າສີ່ງຊະນະກາຍແລ້ວ ທ່ານກີ່ຍັງພາກເພີຍຮ
ປົງປັດຕົວໄປອີກ ຈນໃຈນິ່ງສນິຫຼັກແລະສ່ວ່າງມາກ ທ່ານເລຳປະສບ-
ກາຣົນນີ້ໃຫ້ຄຸນຍາຍທອງສຸກພັ້ງ ພວ້ນມັກກັບປරາກເຮືອງພ່ອຂອງ
ທ່ານວ່າ

“ພີ່ ພີ່ ຂັນອຍາກໄປໜາພ່ອຈັງເລີຍ ໄນຮູ້ວ່າພ່ອຕາຍແລ້ວ
ໄປອູ້ທີ່ໃຫນ”

ຄຸນຍາຍທອງສຸກບອກວ່າ “ມັນກີ່ຈະໄປຢາກອະໄວລ່ະ”

ແລະໄດ້ແນະນຳຄຸນຍາຍໃຫ້ໄປໜາພ່ອດ້ວຍວິຊະຮຽມກາຍ

พอคุณยายทองสุกแนะนำทำ่นนั้น คุณยายก็ถอดกายออกไป
เหมือนหลุดไปทั้งตัว เป็นพระธรรมกายที่ใส่ละเอียด ในเวลา
นั้นคุณยายไม่ได้คิดไว้เลยว่า พ่อจะไปเกิดที่ไหน ใจของท่าน
เป็นกลางๆ สุดแต่ธรรมกายภายในจะนำไป เมื่อธรรมกาย
นำไปถึงนรกเท่านั้น ไฟนรกก็ดับ เครื่องธรรมานลัตว์นรบทั้ง
หมดก์หยุดทำงานชั่วคราว ณ ที่นั้นคุณยายมองเห็นลัตว์นรบ
ต่างๆ ที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน มีทั้งตัวเป็นคนหัวเป็น
ลัตว์ และตัวเป็นลัตว์หัวเป็นคน สุดแต่กรรมที่ได้ทำไว้ใน อดีต
ลัตว์นรบแต่ละประเภทมีเครื่องธรรมานแตกต่างกัน

คุณยายตรวจดูด้วยญาณที่ลัตนະของธรรมกาย ท่าน
มองเห็นพ่อ ซึ่งบัดนี้ผ่าย侗มไม่มีเลือฟ้า รวมทั้งไม่มีเรี่ยวแรง
พ่อต้องรับผลกระทบด้วยการดื่มน้ำท้องแดงที่ร้อนแรง จนกระทั้ง
ตาย เมื่อตายแล้วก็เกิดมารับการธรรมานอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อ
ได้พบธรรมกายของคุณยาย พ่อก็ยังมีไฟ แต่เพราความ
ไม่มีแรง มีอนั้นจึงกลับตกลงไปดังเดิม คุณยายลงสารพ่อ
ไม่อยากให้ตกอยู่ในนรกอีกต่อไป ท่านจึงอาศัยพระธรรมกาย
แนะนำให้พ่ออา Rahmanศิล ๕ พร้อมกับให้นีกถึงบุญกุศลที่เคย

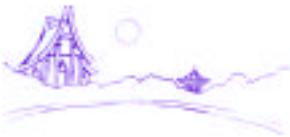

ทำเอาไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์

หลังจากรับศีลแล้ว พระธรรมกายก็พาผู้อื่นไปบนสวรรค์ คุณยายมองเห็นพ่อเปลี่ยนจากสภาพที่ทนทุกข์ทรมาน ผิวพรรณที่ชูบซีดก็กลับเป็นผ่องใส มีเลือดผ้าชุดใหม่อันเป็นทิพย์ มาสวมกาย

วิมานของพ่อคۇصومช่อกว่าวิมานของเทวดาอีนทั้งหมด เพราะเมื่อครั้งที่พ่ออยู่เป็นมนุษย์อยู่นั้น เป็นมนุษย์ประเภทบุญก็ทำกรรมก็สร้าง วัดก็เข้าเหล็กกิน เพราะฉะนั้นด้วยผลบุญที่ทำ จึงทำให้มีวิมานค้อยอยู่ แต่เพราะทำด้วยจิตที่ไม่ค่อยบริสุทธิ์นัก วิมานจึงมัวหมอง แม้ในเวลาทำบุญก็ทำไปตามกำลัง ไม่ได้ทำเต็มกำลัง เพราะฉะนั้นวิมานของพ่อจึงไม่ใหญ่โตเหมือนคนอื่น ส่วนการที่พ่อดีเมเหล้า กรรมนั้นได้ส่งผลให้พ่อไปตกในราก

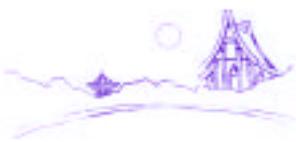
เมื่อคุณยายช่วยให้พ่อพ้นจากนรกขึ้นไปอยู่บนวิมานได้ คุณยายทองสุกจึงแนะนำให้เอาบุญที่เข้าถึงธรรมกายช่วยปรับปรุงวิมานให้ใหญ่โตขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นกายของพ่อได้เปลี่ยนเป็นกายเทพบุตรที่มีเครื่องประดับ และมีบริวารสมบัติมากmany

หลังจากนั้นคุณยายทองลูกก์สอนพ่อให้ภารนา “สัมมา อรหัง” และกำชับว่าหากพ่อเลิ่มภารนาเมื่อใดก็จะหล่นลงไปอีก พ่อรับปากอย่างแข็งขัน เนื่องจากไม่อยากตกไปในนรก ไปรับความทุกข์ทรมานจากการโคนกรอกน้ำทองแดงที่กำลังเดือด พล่านอีกต่อไป เพราะพ่อได้รับรู้ความเจ็บปวดทั้งหมดแล้วว่า เมื่อน้ำทองแดงเข้าไปในปากแล้วก็จะเผาไหม้เนื้อตัวให้ละลายไปทันที แล้วกลับฟื้นขึ้นมาใหม่อีกเพื่อชดใช้กรรมต่อ และจะต้องเป็นเช่นนี้ตลอดเวลาภารนา ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

คุณยายมีโอกาสขอให้โลลิกรรอมกับพ่อในคราวนั้น พ่อของท่านซึ่งเป็นเทพบุตรไปแล้วก็ประน�มือให้วัพระธรรมกายให้โลลิกรรอมกับคุณยายทุกประการ พ่อบอกกับคุณยายว่า

“ที่พูดไปนั้นพูดด้วยความโนโห แต่ไม่มีเจตนาจะให้ลูกหนู nau กอย่างนั้น แต่ถ้าลูกติดค้างอยู่ในใจ ไม่ลบหายใจ พ่อ ก็ให้อภัย给โลลิกรรอม”

ชีวิตในวัดปากน้ำ

เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมจนเข้าสึ่งธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พันจากนรกได้สำเร็จแล้ว ความรู้สึกเช่นชื่นเบิกบาน ก็ท่วมท้นอยู่เต็มหัวใจ ไม่มีความประราဏอะไรก็ทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่าการเข้าสึ่งธรรมกายนั้นเป็นสุขอ่ายิ่ง สุขที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ในโลก เป็นความสุขที่ไม่มีประมาณ เป็นสุขล้วนๆ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต แม้ใครจะเอารองคำกองท่อมห้ามแลกก็ไม่ยอม

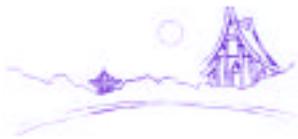
ด้วยเหตุนั้นคุณยายจึงคิดว่า จะต้องทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เจ้านายเห็นใจ และจะได้ขอโอกาสไปปฏิบัติธรรม

ที่วัดปากน้ำลักษ์ ๑ เดือน วันหนึ่งสบโอกาสเหมาะสม หลังจากคุณยายได้นัดแนะกับคุณยายทองสุกไว้แล้ว ท่านเข้าไปขอนุญาต เจ้าของบ้านไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เจ้าของบ้านก็เต็มใจ อนุญาต แต่ได้กำชับว่าเมื่อครบรอบหนึ่งเดือนแล้วให้กลับมา คุณยายพังแผลว่าท่านก็นิ่งไม่ได้ตอบว่าอะไร เจ้าของบ้านจึงเข้าใจ เอาเองว่า เมื่อครบกำหนดแล้วคุณยายจะกลับมา

คืนนั้นคุณยายนอนหลับแล้วฝันไปว่า ตัวท่านเองยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ มีเรือลำหนึ่งพาท่านข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่มาก มีใบเดกร่วมครึ่ง ทั้งใหญ่ทั้งสวย งามให้ร่มเงาร่มรื่น หลังจากขึ้นฝั่งได้ท่านก็เข้าไปนั่งใต้ต้นโพธิ์ ด้วยความรู้สึกเป็นสุขอ่าย่างยิ่ง แล้วก็รู้สึกตัวตื้นขึ้น

คุณยายทองสุกพาคุณยายไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในเวลาบ่ายของวันพุธสุดที่ ราวปี พ.ศ.๒๕๔๑ ขณะนั้นหลวงพ่อวัดปากน้ำกำลังลงสอนธรรมปฏิบัติอยู่ที่ศาลา ซึ่งอยู่ใกล้กับโรงครัวของวัด เมื่อคุณยายทองสุกแนะนำคุณยายกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อท่านก็งAPHหน้าขึ้นมาของคุณยาย ท่านนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ทักขึ้นมาด้วยถ้อยคำซึ่งยากต่อการเข้าใจ

สำหรับคุณยายในขณะนั้นว่า

“มีงมันมาซ่าไป” แล้วท่านก็ล่งคุณยายเข้าโรงพยาบาลทำวิชชาในวันนั้นเลย

โดยปกติ การที่จะเข้าโรงพยาบาลทำวิชชาในสมัยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องผ่านด่านคือการทดสอบจากผู้ที่เข้าถึงธรรมกายรุ่นพี่ ซึ่งจะตั้งคำถามที่มนุษยธรรมดาตอบไม่ได้ มีแต่ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายเท่านั้นจึงจะตอบได้ เพราะได้เข้าไปถึงผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งจริง ถ้าสามารถตอบคำถามได้ จึงจะเข้าโรงพยาบาลทำวิชชาได้ แต่สำหรับคุณยายแล้วท่านไม่ได้ผ่านขั้นตอนนี้เลย เพราะหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสั่งให้เข้าไปทำวิชชาได้ทันที

นอกจากการเข้าโรงพยาบาลทำวิชชาจะยากแล้ว การมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ เช่นนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย นอกจากจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่แล้ว ยังจะต้องปรับให้เข้ากับบุคคลรอบข้างอีกด้วย

๑. หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะสอนธรรมปฏิบัติให้กับสาวกทั่วไปทุกวันพุธที่สับดี ในช่วงบ่าย หากมีการสอนในวันอื่นๆ ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษ

เมื่อแรกที่เข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำนั้น เนื่องจากคุณยายเป็นคนใหม่ล่ารับที่นี่ ท่านเข้ามาโดยไม่รู้จักใคร สิ่งของเครื่องใช้ที่ได้รับจึงล้วนแต่เป็นของเก่า ที่เขากีบทิ้งไว้โดยไม่มีครุฑ์แล ไม่ว่าจะเป็นเตียง ตั้ง มุ้งหรืออะไรก็ตาม มุ้งที่ได้รับก็เป็นมุ้งที่ขาดและเก่ากีบ ของที่เก็บเอาไว้นานๆ โดยไม่ได้ดูแลย่อมมีกลิ่นเหม็น แต่ท่านก็รับมาด้วยความรู้สึกชุ่มชื้นใจ เพราะคิดเพียงว่า จะอาศัยมุ้งนี้กันเหลือบ ยุ่ง รีบ ໄร ไม่ให้มาต่อตอม ซึ่งท่านก็พยายามซักจนสะอาด แล้วปะเย็บอย่างดี

เตียงที่ได้รับก็เป็นเตียงขาหัก เป็นเตียงที่เข้าไม่ใช้แล้ว กีบซุกไว้ในห้อง อยู่ในสภาพที่พัง มีกลิ่นเหม็น และมีตัวเรือดบงบอกถึงความลอกประภากและอับชื้น คุณยายท่านได้เตียงอย่างนั้นมาก็ไม่รู้สึกเสียใจแต่ประการใด เพราะคิดว่าจะอาศัยเตียงนั้nonเพื่อพักผ่อนร่างกายให้หายง่วงเหงาหวานอน เมื่อสุดชี้นแล้วจะได้ออกกำลังนั่นมาปฏิบัติธรรมต่อไป

ท่านไม่มีข้าทาลบริหารหญิงชาย ไม่มีสมบัติเพชรนิลจินดาใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความคิดที่ดีงามที่จะศึกษาวิชชาธรรมกาย เมื่อได้เตียงมาก็จัดการซ้อมแซมเตียงนั้นให้พอ

นอนได้ แม้ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย แต่ท่านก็ต้องจัดการซ้อมแซมทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง จากนั้นก็ปัดกวาดเช็ดถูให้ดูใหม่เอี่ยม ถึงกระนั้นตัวเรือดที่ซ่อนเร้นหลบอยู่ตามซอกเล็กๆ ก็ยังคงเหลืออยู่บ้าง ตกลงมาคืนขณะที่ท่านกำลังหลับ ตัวเรือดก็อกรากัดท่าน มันกัดจีดทีหนึ่งก็สะตุ้นตีนทีหนึ่ง นอนหลับๆ ตื้นๆ อย่างนั้นทั้งคืน

โดยปกติคนที่นอนหลับๆ ตื้นๆ ทั้งคืน พักผ่อนไม่เต็มที่ อารมณ์จะอ่อนไหวหงุดหงิดง่าย แต่คุณยายท่านไม่เป็นอย่างนั้น ท่านหากะโนนเล็กๆ มาใบหนึ่ง ลักษณะเหมือนถ้วยแก้ว ขนาดเท่ามือกำรอบมาไว้ที่หัวนอน เอาผ้าขาวรองกันกระโนน และเอากระดาษขาวปิดไว้ เมื่อตัวเรือดมาดูดเลือดท่านก็ จับตัวเรือดไลไว้ในกะโนนนั้น และว่ากระดาษปิดไว้พอดีตอนเข้ากับเขาไปปล่อย ท่านเก็บจนกระทั่งตัวเรือดหมดสิ้นไป เตียงนอนของท่านจึงสะอาดสะอ้านมาก

ด้วยเหตุนี้スマชิกนักรบกองทัพธรรมที่อยู่ด้วยมาก่อนจึงชอบมาดูเตียงของท่านที่แม้จะไม่สวยงาม แต่ความสะอาดนั้นให้ความรื่นรมย์ใจ เล่มีอนดอกไม้ในสวนที่สดใส ชูก้านดอก

เมืองบ้าน แม้ปราศจากถ้อยคำว่า “เชิญมาดู” ก็สามารถดึงดูดคนให้เข้าไปดูไปدمใจล้ำๆ ได้ รวมกับมีน้ำมาหล่อเลี้ยงให้ดูกันไม่นั้นสุดชื่นชมงาน เตียงเก่าๆ พังๆ ของคุณยายก็ เช่นกัน เสมือนมีน้ำหล่อเลี้ยง เป็นน้ำแห่งความบริสุทธิ์สะอาดที่กลั่นจากใจถึงมือ จากมือถึงเตียง และจากเตียงไปถึงใจของผู้ที่มาดู เตียงของคุณยายจึงกล้ายเป็นที่ชุมนุมของนักกรบทัพธรรมที่ชอบมาจับมาลูบคลำเตียงของท่าน

สำหรับเรื่องอาหาร คนเก่าๆ ที่อยู่มาก่อนนั้นก็ไม่ยอมให้คุณยายไปร่วมวงด้วย เพราะท่านมีรูปร่างผอม ผอมยว่าตาลีก เนื้อตัวละเอียดไปด้วยเล็บเอ็น เป็นธรรมดาว่ายุ่งที่ใครเห็นก็ต้องคิดว่าท่านเป็นโรค กลัวจะติดเชื้อโรคจากท่าน ดังนั้น เวลาเข้ามาอาหารมาให้ เขาก็ตักใจจานลังกะสีแล้วเลือกใส่ให้ เหมือนไม่เต็มใจ คุณยายต้องพบกับสภาพเช่นนี้ทุกวัน วันละ หลายๆ ครั้ง

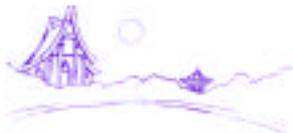
คนเราหากถูกใจแล้วคงความรังเกียจเช่นนี้ทุกวัน คงยากที่จะทนอยู่ต่อไปได้ แต่วิสัยของคนมีบุญนั้นสอนตัวเองได้ คุณยายคิดว่าท่านมาอยู่ที่นี่เพื่อปฏิบัติธรรม ออกจากบ้านมา

เพื่อศึกษาวิชาธรรมกagy อาหารมีน้ำหรือทุกมื้อเป็นของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่ได้มาจากบุญของผู้ที่มีศรัทธา เพราะหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นเนื้อน้ำบุญ คนอยากร่ำบุญก็มาทำบุญกับท่าน แล้วท่านก็เพื่อแผ่มาถึงคุณยายและลูกศิษย์ทุกๆ คน

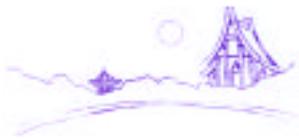
คุณยายท่านเป็นคนใจใส่บริสุทธิ์ มองโลกในแง่ดี ท่านคิดว่าเป็นธรรมดาวอยู่เองที่คนจัดอาหารจะต้องเห็นอย่างมากเป็นพิเศษ เพราะต้องอยู่หน้าเตาไฟ ต้องตีนแต่ตีกแต่ตีนไปหาซื้ออาหารมา นอกจากการปรุงอาหารอยู่หน้าเตาไฟจะร้อนแล้ว ยังต้องเห็นด้หนึ่งเดียวจัดอาหารอีก ดังนั้น ไม่ว่าเข้าจะให้อาหารด้วยกิริยาอาหารอย่างไรก็ตาม หน้าที่ของท่านคือรับ-ประทานอาหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพื่อให้มีแรงปฏิบัติธรรมและเพื่อศึกษาวิชาธรรมกagy เท่านั้น

ส่วนการที่ครอมองว่าคุณยายเป็นโรคนั้น ท่านก็คิดว่าดีเหมือนกัน เพราะจะได้ปลิกตัวมาอยู่ตามลำพัง รับประทานอาหารคนเดียวจะอิ่มเวลาไหนก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจใคร ขณะที่รับประทานก็มีเวลาสำหรับตระหง่านระหว่างการรับประทานไปด้วย เสร็จแล้วก็ไปล้างจาน ล้างจานไปด้วยขณะเดียวกันก็ล้างใจไปด้วย สะอาด

ทั้งงานสะอัดทั้งใจ

คุณยายท่านมีความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวในการศึกษาวิชาธรรมกายเพียงอย่างเดียว ไม่เคยรู้สึกหัว疼 ให้ต่อเรื่อง ไร้สาระ ให้เป็นอุปสรรคต่อการแสวงหาธรรมะของท่านเลย

ก้าวไปสู่การ ทำวิชชา

คุณยายเป็นคนใหม่ที่ก้าวเข้ามาสู่การทำวิชชา แต่ท่านไม่ประมาท ตรึกตรองตลอดทุกอิริยาบถ ไม่คิดถึงเรื่องใดทั้งล้วน ฝึกหัดในหยุด นิ่งในนิ่ง เข้าไปเรื่อยๆ ทั้งวันทั้งคืนด้วยความวิริยะอุตสาหะยิ่ง เพื่อจะได้รู้เห็นวิชชาเหมือนผู้ที่มาก่อน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะได้ใช้งานได้อย่างทันใจ เมื่อฝึกมากขึ้น ความละเอียดก็เพิ่มขึ้นไปตามลำดับ จนละเอียดกว่าเดิม ที่เคยเป็นมาก่อน และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันมาก ร้อยเรียงกันเต็มท้องฟ้า

ต่อมมา หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านมักจะถามคำถาม ซึ่งคุณยายไม่เคยคิดมาก่อน วันแรกที่ท่านเจอข้อสอบของหลวงพ่อวัดปากน้ำ คำถามแรกก็คือ

“ลูกจันทร์ เมื่อกี้หลวงพ่อเดินผ่านโนบล์ส์มา เห็นนกมันไปเกาะบนหลังคามันเหลือมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำอะไร?”

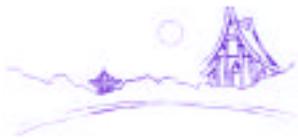
เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบาๆ สายตา หยุดในหยุด ดึงเข้ากลางไป พอยหยุดถูกล่าวก็เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งรู้ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ”

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็ว่า

“เออ มันต้องอย่างนี้ชีวะ”

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะค่อยๆ ตามจากง่ายไปหา พอวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก

“ลูกจันทร์ หลวงพ่อออกมานจากหอฉัน เท็นคนพิการ
ขามันเป็น เอ็งลงไปดูชิว่ากายละเอียดของมันเป็ด้วยหรือเปล่า”

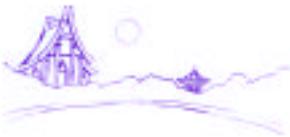
คุณยายท่านก็หาคำตอบมาจนได้ เวลาหลวงพ่อท่าน
ถาม ถ้าใครตอบถูกท่านก็จะบอกว่า

“เออ มันต้องอย่างนี้ชิวะ”

ถ้าไม่ถูกท่านจะนิ่งๆ เนยๆ ตามอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จน
กระทั้งเรื่องยกขึ้นๆ เช่นสามถึงแขกพาทุรัด ถึงความเชื่อถือ
อะไรต่างๆ ซึ่งคุณยายไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน แต่ด้วยญาณทั้งสันะ
ที่แม่นยำ ทำให้ท่านตอบถูกทั้งหมด นอกจากนี้หลวงพ่อวัด-
ปากน้ำท่านจะคอยซักถามคุณยายเล่มกว่า

“เวลาออกไปที่หอฉันนะ เอ็งอยู่ตรงกลางหรือเปล่า
นะ?”

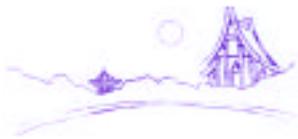
ทำให้คุณยายต้องเอาใจไว้ตรงกลางกายตลอด ไม่ให้
คลาดเคลื่อนทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อเป็นอย่างนี้ ความรู้สึกซึ้ง
เข้าไปเรื่อยๆ จนในที่สุดท่านได้มานั่งบนเตียงขาดรู้

เตียงขาดรู้นี้ มีลักษณะคล้ายธิรมาสน์สำหรับพระนั่งเกศน์ ขนาดพอตัว มีไว้ให้เป็นเกียรติสำหรับผู้ที่ธรรมะตีเด่น เวลาคุณยายนั่งสมาธิในตอนกลางคืน จะต้องการมุ่งครอบไว้ออกทิหนึ่ง เนื่องจากเตียงนี้มีขนาดเล็ก จึงเป็นเหตุให้คุณยายต้องนั่งตัวตรงนิ่งอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าผลอทำตัวเอียงไปทางใดทางหนึ่งแม้เพียงนิดเดียว จะถูกยุกกดทันที ทำนั่งสมาธิของท่านจึงสิวยามที่สุด

ส่วนคำว่า “ขาดรู้” คือการทำใจให้หยุดนิ่งลงในบูรณาภิรรร์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งหลุดจากกายหายเข้าไปสู่กายธรรมที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ทั้งการรับรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้ภายใน เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วจึงถอน การขาดรู้ทำให้จิตบริสุทธิ์มาก มีพลังมาก ความรู้ก็ว่างขวางมาก และมีญาณทั้งสันะแม่นยำมาก จนกระทั่งความรู้แตกฉาน ทำให้เข้าใจเรื่องราวของโลกและชีวิตเพิ่มมากขึ้นไปตามลำดับ

คุณยายท่านอาจริงเอาจัง จนกระทั่งขยายจากผู้ที่ไม่รู้อะไรมาเป็นผู้รู้อย่างแคล้วหน้า ได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ให้เป็นหัวหน้าเรศขาดรู้ ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งอัน

ทรงเกียรติยิ่งสำหรับผู้ศึกษาวิชาธรรมกายที่ฝึกฝนตนเองมาอย่างดีแล้ว

ครั้นแล้ววันเวลาที่ไม่พึงประณาก็มาถึง หลังจากที่อยู่วัดปากน้ำครบ ๑ เดือน ถึงกำหนดที่คุณยายจะต้องกลับไปหาคุณนายเลี้ยบ แต่เมื่อผ่านมาถึงเพียงนิ้วท่านก็ตั้งใจว่าจะไม่กลับไปอีก จึงได้ปรึกษากับคุณยายทองสุกว่า

“พี่ พี่สุก ฉันไม่กลับแล้วนะ”

“กฎไม่กลับโดย อีก้าง เราวางกันดีกว่า” คุณยายทองสุกท่านเรียกคุณยายว่า “อีก้าง”

“แล้วเราจะวางกันอย่างไรล่ะ” คุณยายถาม

“เช่าผ้าเข้าวางกันดีกว่า”

คุณยายทองสุกออกความเห็น เพราะในสมัยนั้นการจะหาซื้อผ้าลักษณะเป็นเรื่องลำบาก จึงต้องใช้วิธีเช่าเขามา เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้วทั้งสองจึงพากันโภนคีรະวางกันในคืนนั้นชึ่งหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็ถือให้ที่หารของท่านมาปฏิบัติหน้าที่แล้ว

วันรุ่งขึ้นเมื่อคุณนายเลี้ยบจะมารับกลับก็เห็นอุบลากิ
ทั้งสองนั่งอยู่ตรงหน้าหลวงพ่อวัดปากน้ำ ซึ่งนอกจากพยายาม
จะหายไปจากศีรษะหมดลิ้นแล้ว หน้าตาผิวพรรณยังนวลลดชื่น
ด้วยธรรมร่างสีของพระธรรมกายอีกด้วย

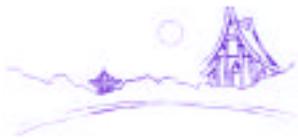
เวลานั้นคุณนายเลี้ยบยังไม่กล้าพูดลิ้งใด ทั้งนี้เพราะ
เกรงใจหลวงพ่อวัดปากน้ำ จึงได้แต่อมองหน้ากัน แต่ในที่สุด
หลังจากที่หลวงพ่อท่านลุกออกจากไปแล้ว คุณนายเลี้ยบก็ถาม
คุณยายด้วยความไม่เข้าใจว่า

“เห็นว่าจะกลับ ทำไมบวชล่ะ?”

คุณยายท่านไม่ตอบลิ้งใดเลย ได้แต่นั่งฟังด้วยอาการ
สงบนิ่งอันเป็นอธิบายคัยปกติของท่าน

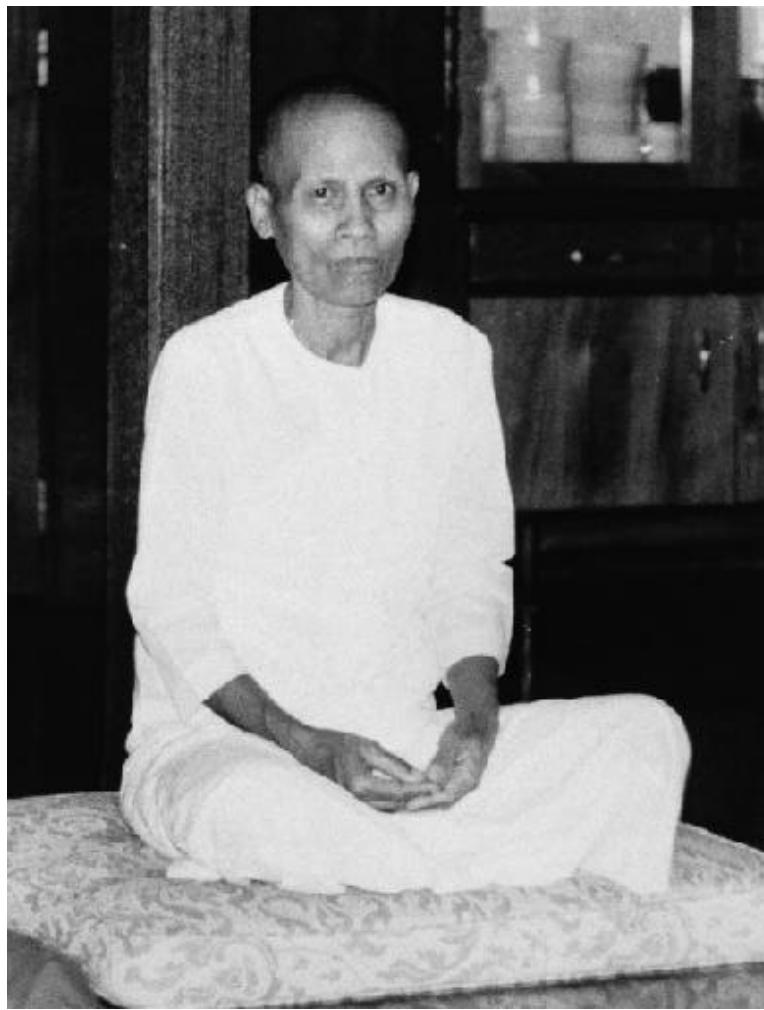
ความผูกพันที่คุณนายเลี้ยบมีต่อกุญญานั้น เป็นความ
ผูกพันที่ไม่อาจประมาณได้ว่ามากมายเพียงใด ดังจะเห็นได้จาก
เมื่อ ๒๐ ปีต่อมา ขณะนั้นคุณนายเลี้ยบอายุ ๘๕ ปี ท่านมาหา
คุณยายแล้วพูดด้วยถ้อยคำเดิมว่า

“แม่จันทร์นะแม่จันทร์ บอกว่ามาแล้วจะกลับ แล้วก็
ไม่กลับ”

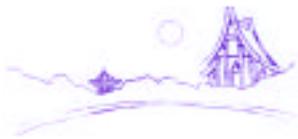

แม้ในวันที่ใกล้จะลงทะเบียน คุณนายเลี้ยงให้คนมาเชิญคุณยายไปที่บ้าน เพื่อที่จะทำบุญกับคุณยาย แต่พอเจอน้ากันเท่านั้น คุณนายเลี้ยงก็ใช้คำเดิมอีก “แม่จันทร์นะแม่จันทร์ บอกว่าไปแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่กลับ” แล้วก็มองเงินเพื่อทำบุญกับคุณยายผู้มีธรรมะในตัวเอง

นับเป็นการรอคอยอันยาวนานตลอดชีวิตของใครคนหนึ่ง ซึ่งผูกพันอย่างลึกซึ้งอยู่กับความดีงามของคุณยาย แต่สำหรับคุณยายเอง ท่านไม่ได้คิดที่จะไปเป็นคนรับใช้ครอบครัวตลอดชาติ ที่ยอมตนในตอนแรกก็เพื่อจะศึกษาวิชาธรรมกาย แม้ว่าจะลำบากเพียงใดก็อดทน ไม่ได้คิดจะมาแสวงหาอาชีพอย่างนี้ เพราะท่านก็มีบ้านอยู่กว้างขวางใหญ่โต ด้วยเหตุนั้นท่านจึงไม่กลับไปที่บ้านคุณนายเลี้ยงอีก อยู่ศึกษาวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อวัดปากน้ำนับแต่นั้นมา

๔๊๐ คุณยายอาจารย์มหาวัตนคุปASICก้าจันทร์ ขันแกงยุง

คุณยายทำวิชชา

สถานที่ศึกษาวิชาธรรมกายขั้นสูงนั้นเรียกว่า “โรง-งานทำวิชชา” เป็นกุฎิหลังใหญ่มีเพิงรอบไป ๒ ข้าง ตรงกลาง กุฎิมีผนังกันแบ่งเป็น ๒ ห้อง แยกพระกับแม่ชีไว้คนละส่วน เพื่อที่จะได้มองไม่เห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้นพระกับแม่ชีจึงไม่มีรับได้รู้จักกันเลย ส่วนหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะนั่งอยู่กับพระซึ่งในเวลานั้นมีประมาณ ๓๐ รูป สำหรับแม่ชีและอุบาลิกาที่ถือศีล ๘ แต่ยังไม่ได้บวช ก็มีประมาณ ๓๐ คนเช่นกัน ที่ผนังกันนี้ถูกเจาะเป็นช่องเล็กๆ ไว้สำหรับหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านลั้งงาน ซึ่งสามารถมองเห็นได้แต่หน้าท่านแต่ไม่เห็นตัว

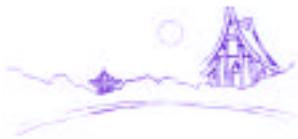
การทำวิชาสมัยนั้น ในยามปกติจะทำกันผลัดลั่น ๔ ชั่วโมงต่อเนื่องกันไปไม่มีหยุดเลย ส่วนในยามสังคมรามโลก

จะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ ผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง
กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ผลัดແຮກหรือกะที่ ๑
จะเริ่มเข้าที่นั่งสมาธิตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึงเที่ยงคืน ส่วนกะที่ ๒
เริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนถึง ๖ โมงเช้า ส่วนในตอนกลางวัน กะที่ ๑
จะอยู่ถึงครึ่งวันเช้า แล้วกะที่ ๒ จะมาต่อถึง ๖ โมงเย็น เป็น
อย่างนี้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ๒๔ ชั่วโมง

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านคัดเลือกให้คุณยายเป็นหัวหน้า
เวรดีก เพาะเห็นว่าคุณยายมีความตั้งใจจริงในการศึกษา
วิชาธรรมกาย มีภูณัทสลโนะแม่นยำ มีความรับผิดชอบสูง
และอีกประการหนึ่งก็คือ คุณยายเป็นคนแข็งแรง

มีข้อน่าลังเกตบางประการที่ทำให้ท่านได้รับการคัด
เลือกให้เป็นหัวหน้า ลิ้งนั้นก็คือการเอาใจจริงเอาจังและทำมาก
กว่าคนอื่น แม้ว่าคุณยายจะนั่งสมาธิเหมือนกับคนอื่น แต่
เวลาท่านไม่ขับเลย นั่งแบบทึ้งชีวิต จนขาดการรับรู้ทาง
กายไปรับรู้ทางวิชาข้างใน เมื่อครบ ๖ ชั่วโมงจะออกเวร คน
ที่นั่งมาด้วยกันลูกออกไปแล้ว แต่คุณยายท่านยังไม่ลุก ท่าน
อยู่รอฟังว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำจะส่งวิชาชุดที่เข้ามาผลัดว่า

อย่างไร อย่างน้อยอีกครึ่งชั่วโมง บางครั้งก็ถึงชั่วโมง เมื่อ
รับรู้คำสั่งแล้ว คุณยายก็ทำควบคู่กับเข้าไปด้วย หลังจากนั้น
ท่านจึงออกจากห้องไป

เมื่อออกจากห้องไปแล้ว คุณยายยังคงตรึกตรอง
ไปเรื่อยๆ พร้อมกับการทำภารกิจส่วนตัว ภายนอกเคลื่อนไหว
แต่ภายในหยุดนิ่งตลอดเวลา พอดีงเวลาเข้าเวร คนอื่นจะเข้า
เมื่อถึงเวลา แต่สำหรับคุณยายแล้ว อย่างน้อยต้องเข้าไปก่อน
ลักษณะที่ ๑๕ นาที เพื่อที่จะได้ฟังในตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้นว่า
หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอบรมอย่างไรบ้าง มีข้อผิดพลาดและ
ข้อแก้ไขอย่างไร เมื่อรับรู้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ทำวิชาอยู่ใน
ชุดเดียวกันจึงจะเข้ามา

ด้วยเหตุนี้ความรู้ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านมี คุณยาย
จึงไม่ปล่อยให้ตกหล่น เริ่มต้นอย่างไร ลงท้ายอย่างไร ส่งต่อ
กันอย่างไร คุณยายรู้หมดและทำได้หมด แม้ว่าท่านจะไม่รู้
หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ในขณะที่คนอื่นๆ อ่านหนังสือ
ออกกันทุกคน แต่ท่านได้นำคำตอบจากความรู้แล้วหันแจ้ง
อย่างแท้จริงภายในของท่าน ซึ่งเกิดจากการทำความเพียร

มาตอบทหลวงพ่อวัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงพ่อท่านพ้อใจแล้ว
คัดเลือกให้เป็นหัวหน้าเรเวร

เมื่อคุณยายทำวิชชาได้ประมาณ ๒ ปี ลงCRMโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น ในยามนั้นคุณยายท่านเป็นหัวหน้าเรเวร ก็ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่ทำวิชชาได้คล่อง ช่วยประเทศไทยและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยปลอดจากภัยพิบติที่เกิดขึ้นจากลงCRM ท่านได้สั่งให้บรรดาศิษย์ที่บรรลุวิชชาธารมกายช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ ด้วยการใช้อานุภาพของพระธรรมกาย ดลบันดาลให้ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญเป็นป่าบ้าง เป็นทะเลบ้าง ใช้วิธีการปรางป่าให้เป็นเมือง ปรางเมืองให้เป็นป่า เพื่อไม่ให้ข้าศึกสนใจ จะได้ทิ้งระเบิดลงไม่ถูกเป้าหมาย ทำให้รอดพ้นจากภัยนั้นรายมาได้

ในช่วงลงCRMครั้งที่ ๒ มีระเบิดลงในกรุงเทพฯ มาก เพราะญี่ปุ่นยกกองทัพขึ้นบก จะเอาเมืองไทยเป็นฐานทัพ เพื่อที่จะมุ่งแผลขยายอำนาจเข้าไปในพม่าและอินเดียต่อไป

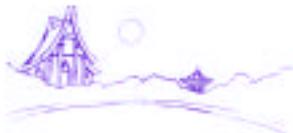

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านถึงกับลั่นวาจาว่า จะยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ไม่ยอมหนีไปไหน จะใช้วิชชาธรรมกายที่เข้าถึงช่วยประเทศชาติให้รอดพ้นจากภัยอันใหญ่หลวงครั้งนี้ให้ได้ คุณยายเอองก์เช่นกัน ท่านไม่ไปไหนเลย อยู่เรือทำหน้าที่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ชาวบ้านและนั่นทราบกิตติศัพท์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ จึงมาขอฟังอาศัยการมีหลับลุกระเบิดอยู่ที่วัดกับท่าน

ดังนั้นในระหว่างที่ส่งครามโอลกกำลังดำเนินอยู่ หลวงพ่อวัดปากน้ำจะคอยตรวจสอบเวลาที่เครื่องบินมาทั้งระเบิดท่านจะถามพวกร่วมทำวิชาว่า เครื่องบินจะมาทั้งระเบิดเวลาไหนถ้าคุณยายตอบ ทุกคนจะเตรียมปิดไฟกันแล้ว เพราะทุกคนรู้ว่าภัยทั้ลสันะของคุณยายแม่นยำมาก หลังจากนั้นหลวงพ่อวัดปากน้ำจะควบคุมการปิดระเบิดเองทั้งหมด

เมื่อคราวที่พันธมิตรจะเอาระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ เพื่อทำลายฐานทัพของญี่ปุ่น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านตามคุณยายว่า

“ถ้าจะเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ ผลจะเป็นยังไง”

คุณยายก็นั่งเข้าที่ไปดูแล้วตอบว่า

“โอ๊ะ ถ้าลูกนี้มาลงเมืองไทยล่ะก็ กรุงเทพฯ จะ rab เป็นหนักลงทีเดียว ตีกรามบ้านซ่องจะแหลกละเอียด ผู้คน ก็จะล้มตายกันมากมาย”

เมื่อเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจึงลังให้ปิด ลูกระเบิด^๒ เมื่อได้รับคำลั่ง คุณยายหยุดในหยุดเรือยิ่งไป ไม่ว่า ลูกระเบิดจะลงมากเพียงใด ท่านก็ประกอบวิชชาธรรมกาย แก่ไขลิงที่เข้าทำมาเข้าไปเรื่อยๆ และทำได้ลำเร็วด้วยอานุภาพ ของวิชชาธรรมกาย เมืองไทยจึงรอดพ้นจากระเบิดปรมาณู ครั้นนั้นมาได้

การอยู่เรือทำภารนาตั้งแต่กลางคืนจนถึงเช้าเป็นREM เช่นนี้ หากจิตใจและร่างกายไม่แข็งแรง ไม่แกร่งเป็นเหล็กเป็น เพชรจริงๆ แล้วจะอยู่ได้ยาก เพราะเป็นช่วงระยะเวลานาน

๒ เรื่องการปัดลูกระเบิดเป็นที่กล่าวขานกันมากในสมัยนั้น มีทั้งพยานหลักฐาน จากหนังสือต่างๆ และจากบุคคลที่อยู่ในขณะนั้นเดิมกวับวัดปากน้ำ ภาคเชียงใหม่ ว่ามีคุณมองเห็นร่างของแม่ชีล้อยอยู่เหนือลักษณะพุทธชา

แต่สำหรับคุณยายแล้วสังคมไม่มีความหมายสำหรับท่านเลย ท่านบอกว่า ศึกษาคันคว้าวิชาชากันไปเรื่อยๆ ตามกันตอบกัน สนุกสนานมีความสุขมาก ท่านผู้สูงศึกษาไปสู่วิชาที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าในช่วงเวลานั้นความเป็นอยู่จะลำบากมาก เลือพ้าที่สวมใส่นั้นเก่าและผุนขาดไม่มีเปลี่ยน อาหารที่เคยมีอย่างพอเพียงก็ขาดแคลน และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือ เกิดน้ำท่วมใหญ่ทั้งประเทศซ้ำเติมขึ้นมาอีก แต่คุณยายท่านก็ ทำความเพียรเรื่อยไป และสามารถผ่านเหตุการณ์ Lew Raya นั้น มาได้อย่างดี

แม้ว่าคุณยายจะเป็นคนผอมแต่ท่านแข็งแรง ยามใดที่ท่านทำวิชา ใจของท่านจะหลุดจากกายหายไปเลย แล้วเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม กับผู้รู้แจ้งภายใน เป็นประดุจภานะรองรับผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายในอายุตนิพพาน ที่ถ่ายทอดอานุภาพทั้งหมดลงมาที่กายของท่านอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ทำให้ท่านเป็นผู้มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพมาก

หลังจากสังคมโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงแล้ว คุณยายก็ยังคงทำวิชาต่อไปเรื่อยๆ ท่านศึกษาคันคว้าเข้าไปจนรู้เรื่องราว

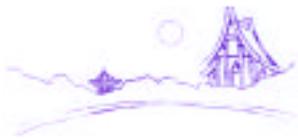

ของโลกและจักรวาล เรื่องของธาตุธรรมทั้งที่เป็นกุศล อกุศล และอัพยากถด ว่ามีการบรรยายมาตั้งแต่ต้นอย่างไร และมีความเกี่ยวพันมาถึงตัวเร้อย่างไร ความรู้ภายในที่เกิดจากใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งนั้น เป็นสิ่งที่หาคราเมื่อเมื่อไหร่ก็ยังท่านเจิงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยอานุภาพของวิชชาธรรมกาย

คุณยายมีความสุขอย่างยิ่งกับการทำวิชชาอยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะวิชชาธรรมกายเป็นความรู้ที่คู่กับความสุข ท่านไม่นิ่งถึงเรื่องอื่นใด นอกจากนี้กว่าทำอย่างไร จึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรม และด้วยความมุ่งมั่นนี้ ภัยหลังต่อมาเมื่อท่านยังแข็งแรงอยู่ ยามอารมณ์สบายนฯ ท่านมักจะพูดกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า

“ยายยังไม่ไปนิพพาน ยายจะไปปราบโไอ้ดำ(มาร)ให้ถึงที่สุด” ท่านพูดอย่างนี้เสมอแล้วก็มุ่งศึกษาธรรมกายเรื่อยมา

การศึกษาวิชชาธรรมกาย คือการศึกษาด้วยการทำใจหยุด ทำใจนิ่ง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอธิบายว่า ต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของสรรพลัตว์และสรรพลั่งทั้งหลายนั้น

คือ “พญาマー” ซึ่งแปลว่า “ผู้ขวาง” คือขวางการทำความดีของทุกคน ไม่ให้ทำได้อย่างล่วงละ阔สบายน

ในพระไตรปิฎกมีกล่าวถึงพญา Mara ไว้หลายตอน แม้ในศาสนานี้ก็มีกล่าวถึงพญา Mara แต่บางครั้งก็เรียกว่าชาตาน ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจง่าย些คือ มีการต่อสู้กันอยู่ระหว่าง ๒ สิ่งคือ ธรรมกับธรรม บุญกับบาป ความดีกับความชั่ว ความสร่างกับความมีด ความรู้กับความไม่รู้ ความบริสุทธิ์ กับสิ่งที่เป็นมลทิน ต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา โดยมีอาณาจักรโลก ขันธโลก และสัตวโลก เป็นสมรภูมิ

สัตวโลกได้แก่ เท็น จำ คิด รู้ หรือจิตใจของสรรพลัตว์ ทั้งหลาย ขันธโลกได้แก่ ขันธ์ต่างๆ ของมนุษย์และลัตว์ทั้งปวง รวมทั้งเทวดาทั้งหลาย อาณาจักรโลกได้แก่ สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ อากาศภายในเชื่อมโยงกับบรรยายกาศข้างนอกเรื่อยออกไปจนครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งหลาย

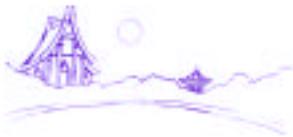
หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอธิบายเพิ่มเติมว่า ถ้าไม่ได้ไปดับต้นเหตุของผู้ที่ผลิตความทุกข์ทรมานขึ้นมา ทุกข์ทั้งหลาย ไม่มีวันหมดไปจากสัตวโลกโดยเด็ดขาด ความเมียดเบี้ยนจะไม่มีวันหมดสิ้นไป

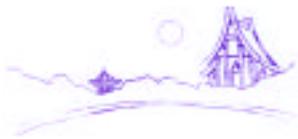
การรับกันในเมืองมนุษย์นั้น เป็นการรับที่ไม่ถูกต้อง เป็นการรับกันเอง ยังไม่ถูกตัวจริง ถ้าถูกตัวจริงต้องรับกับต้นเหตุของกิเลสซึ่งก็คือพญามารนั่นเอง พญามารจะบังคับให้มนุษย์คิดไม่ดี พูดไม่ดี และทำไม่ดี แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด รับผลของบาปกรรมอยู่รำไรไป บังคับขันธ์ห้าของมนุษย์ให้มีโรคภัยไข้เจ็บเบี้ยดเบี้ยน ตรึงเอาไปติดในลิ่งไม่ดีบ้าง แล้วก็บังคับอากาศโลก เช่นฝนไม่ให้ตกต้องตามฤดูกาล บังคับเศรษฐกิจให้ตกต่ำ ให้เกิดข้าวยากมากแพ่ง แห้งแล้ง ให้เกิดรบราฆ่าฟันกัน เบียดเบี้ยนซึ่งกันและกัน เมื่อประบามารหมดลิ้นไปเมื่อได้ความโลภ ความโกรธ ความหลงที่บังคับสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวงก็จะหมดลิ้นไป เหลือแต่ความดีงามที่บังเกิดขึ้น

แต่ถ้าไปยังไม่ถึงที่สุดแล้ว ก็ยังต้องเป็นป่าวเป็นทาสของพญาмарอยู่รำไร เพราะฉะนั้นต้องไปถึงที่สุดแห่งธรรมจิตจะชนะได้ ตลอดชีวิตของท่านจึงทำความเพียรอย่างนี้ทั้งวันทั้งคืนไม่ถอนถอย

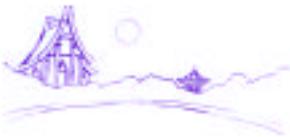
๖๒ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบลลักษณกิจจันทร์ ขันนากยูง

หนึ่งไม่มีสอง

ไม่ว่าในยามปกติหรือในยามส่งคราเมโลก คุณยายนั้นเป็นหนึ่งในนักรบกองทัพธรรม ที่ทำวิชชาต่อสู้กับพญา มารด้วย จิตดานุภาพ ด้วยการหยุดนิ่ง ด้วยธรรมชาติภายใน อาศัย บุญญาที่อันเกิดจากอานุภาพของวิชชาธรรมกายต่อสู้ กันตลอด เวลา ๒๔ ชั่วโมงในสมรภูมิรบ จนกระทั้งหลวงพ่อ วัดปากน้ำท่านเห็นแล้วว่า คุณยายนั้นมีฤทธิ์ มีอานุภาพ มี ความเพียร มีกำลังใจที่เข้มแข็ง แม้จะทำความเพียรจน กระทั้งฝ่ายผوم ตัวสะพรึงไปด้วยเล่น弄น แต่ทั้งดวงตาและ ดวงใจของท่านเด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

ในยามส่งคราเมโลก ไม่ว่าลุกระเบิดจะลงมากมาย เพียงใด คุณยายก็ไม่เคยมีอาการลสตุกกลัวต่อมรณภัยหรือ

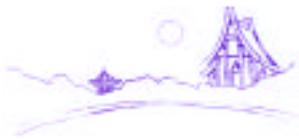

ความอัตคัดขาดแคลนต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่เคยแม้แต่จะปริปาก พูดบ่น ท่านมีใจที่หยุด นิ่ง เฉย เป็นปกติ มุ่งไปถึงที่สุดแห่ง ธรรมเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำลังอะไรก็ตาม คุณยายย้อมทุ่มเทความสามารถทำได้ตามนั้นทุกลิงทุกอย่าง เพราะท่านเป็นคนรักษาหน้าที่ยิ่งชีวิต และอยู่ในโ渥าทของ หลวงพ่อวัดปากน้ำเลмо

เมื่อหลวงพ่อท่านเห็นดังนั้น จึงได้รำพึงขึ้นมาในท่าม กลางนักรบกองทัพธรรมที่ร่วมทำวิชชาปราบมารด้วยกันนั้นว่า
“ลูกจันทร์นี้ หนึ่งไม่มีสอง” เหตุการณ์ครานี้นับ เป็นมหาปฏิยิ่งในสมรภูมิ

คำว่า “หนึ่งไม่มีสอง” นี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านพูด ครั้งเดียวในชีวิตของท่านเท่านั้น และไม่พูดกับใครอีกเลย นั่น หมายถึงว่า เป็นถ้อยคำมตะที่สำคัญยิ่ง มอบให้แก่ผู้มีความดี สมบูรณ์พร้อมทั้งหมดอย่างคุณยาย

เมื่อได้รับคำชมนั้น ท่านมีได้ลิงโลดใจหรือหิ่งผยอง พองตัวเลย ยังคงรักษาภาวะปกติและทำความเพียรของท่าน

เรื่อยไป หยุดในหยุดอยู่กับธรรมะตลอดทั้งวันทั้งคืน

นอกจากธรรมะภายในที่เป็นหนึ่งไม่มีส่องแล้ว ท่านยังมีอุปนิสัยมักน้อยล้นโดด เป็นคนชอบให้ ไม่ชอบสะสม ดัง เช่นวันหนึ่ง มีคนเอาพัดขันนกยุงมาถวายหลวงพ่อวัดปากน้ำ แต่เขากล่าวเพียงคำเดียวเท่านั้น ในขณะที่ในโรงงานทำวิชชา มีคนตั้งมากมาย หลวงพ่อท่านจึงให้จับฉลาก แล้วท่านก็นึกว่า ใครธรรมดีที่สุดขอให้จับฉลากได้พัดนี้ จากนั้นท่านวางใจ เป็นกลางๆ ให้พวงกุญแจลิเกเขียนฉลากแล้วก็จับกันไป คุณยายท่านก็นั่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ

คุณยายท่านจับฉลากเป็นคนสุดท้าย แต่น่าอศจรรย์ยิ่งที่ฉลากใบเดียวใบนี้หลักมีคนอื่นมาถึงมือของคุณยายได้ ท่านจับได้มาแล้วก็อ่านไม่ออก ต้องให้คนอื่นช่วยอ่าน พ้ออ่านแล้วก็เอกันทั้งห้อง เข้าอกกว่า

“พีจันทร์ นามสกุล ขันนกยุง ได้พัดขันนกยุง”

แต่พัดด้ามนี้อยู่กับคุณยายได้เพียงวันเดียว เพราะคุณยายทองสุกท่านมากขอ

“อีก้างເວີຍ ມີເຂມາໃຫ້ກູໂທຂະ ກຸຈະໄປທຳບຸນ”

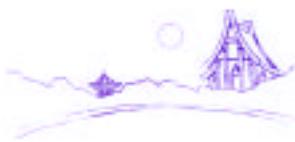
ຄຸນຍາຍກົງວ່າ “ເກາໄປເລຍື່ງ”

ທ່ານພູດຈ່າຍໆ ອຍ່າງນີ້ ຄໍາໄຄຮອຂອະໄຣເປັນຕົ້ນໃຫ້ທຸກທີ
ຄຸນຍາຍທ່ານສນໃຈອູ່ແຕ່ເຮືອງຮຽມະກາຍໃນ ເຮືອງກາຍນອກທ່ານ
ໄມ່ສນໃຈເລຍ

ມີອູ່ຄຣາວໜຶ່ງ ທລວງພ່ວດປາກນ້ຳທ່ານລອງໃຈ ໃນ
ຂະນະທີ່ຄາມເຮືອງວິຊາກັນໄປເຮືອຍໆ ນັ້ນເອງ ອູ່ໆ ທ່ານກົງຄາມ
ຄຸນຍາຍຂຶ້ນມາວ່າ

“ລູກຈັນທີ່ ປລາສລິດມັນອ່ອຍຕຽງໃໝ່ວະ?”

ຄຸນຍາຍນຶ່ງອື່ນໄປ ໄມຮູ້ວ່າຈະຕອບອຍ່າງໄຣ ເພຣະໂດຍ
ປກຕິແລ້ວທລວງພ່ວດປາກນ້ຳທ່ານຈະຄາມເຮືອງວິຊາ ທີ່ຈີ່ຄຸນຍາຍ
ຈະຕອບໄດ້ໜົດ ແຕ່ພອຄາມເຮືອງປລາສລິດ ທ່ານນີກໄມ່ອອກ ເພຣະ
ທ່ານຮັບປະກາດອາຫານໄປຕາມໜ້າທີ່ ເພີ່ງເພື່ອໜ່ວຍເລື່ອເລີ່ມຈ່າຍ
ໃຫ້ຄອງອູ່ໄດ້ ຈະໄດ້ມີເຮືອງແຮງທຳວິຊາທ່ານນັ້ນ ໄມໄດ້ລັງເກຕວ່າ
ນັ້ນອ່ອຍຫຼື່ອໄມ່

เพราะท่านมุ่งหมายในหยุด เข้ากลางของกลาง
 มุ่งไปปราบมารเพียงอย่างเดียว ท่านบริสุทธิ์ใจ จริงใจ
 ต่อหน้าที่ ซึ่งเกือบกู้ให้ท่านทำวิชชาได้อย่างเชี่ยวชาญ

๖๙ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุปัลิการจันทร์ ขนกยุง

คำบัญชาของ หลวงพ่อวัดปากน้ำ

ประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๗ ห้าปีก่อนที่หลวงพ่อวัดปากน้ำจะมรณภาพ คราวนั้นท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทั้งหมด ทั้งในวัดและนอกวัด เพื่อประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่า อีก ๕ ปีท่านจะมรณภาพ ให้ลูกๆ ช่วยกันเผยแพร่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก เพราะสำคัญและมีประโยชน์มาก วิชาชานี้ช่วยคนได้ทั่วโลก และส่งไม่ให้คุณยายไปไหน ให้อยู่ที่วัดปากน้ำ รอผู้ที่จะมาสืบทอดวิชาธรรมกายในวันข้างหน้าต่อไป

๕ ปีต่อมา หลวงพ่อวัดปากน้ำอาพาธหนัก บรรดาพระภิกษุต่างห้อมล้อมท่านเต็มไปหมด คุณยายไม่สามารถเข้าไปเยี่ยมท่านได้ ได้แต่ลังเกตโดยพังข่าวอยู่ห่างๆ เพราะวินัยความเป็นอยู่ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำเข้มงวดตลอดมานั้น ทำให้

แม่ซีต้องสำรวจระดับน้ำให้อยู่ท่าทางฯ พระภิกษุ จนกระทึ้ง
ถึงวาระสุดท้ายของชีวิต หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็มรณภาพ
เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๒ เวลาบ่าย ๓ โมงเศษ

หลังจากที่หลวงพ่อวัดปากน้ำมรณภาพแล้ว บรรดา
ลูกศิษย์นักทำวิชาทั้งหลายต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง
บางคนก็ไปอยู่ที่อื่น บางคนก็ยังปักหลักสอนธรรมปฏิบัติอยู่ตาม
ภูมิหรือตามบ้านของแต่ละคนในบริเวณวัดปากน้ำ ส่วนคุณยาย
ท่านไม่ได้ย้ายไปไหน ท่านมีความกตัญญูตัวที่อยู่ค่อยปูนนิบติ
ช่วยเหลือดูแลคุณยายทองสุก ผู้เป็นครูสอนธรรมะให้ท่านเป็น
คนแรกที่บ้าน ๓ ชั้น^๑ ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดปากน้ำ

ความจริง คุณยายย้ายมาพักกับคุณยายทองสุกตั้ง
แต่ ก่อนหน้านี้แล้ว ซึ่งในสมัยนั้น ท่านอยู่ร่วมกันเหมือนพี่กับน้อง
บางครั้งก็เป็นครูบาอาจารย์ของกันและกัน ทั้งนี้เพราะคุณยาย
ทองสุกท่านได้รับหน้าที่จากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ให้ไปเผยแพร่
วิชาธรรมการทั่วประเทศ ซึ่งท่านก็ทำหน้าที่ฝ่ายเผยแพร่ได้

^๑ หมายถึงบ้านที่มี ๓ ชั้น ชั้นล่างนั่งได้แต่ยืนไม่ได้
ชั้นที่ ๒ คือชั้นที่คุณยายอยู่ ชั้นที่ ๓ สูงกว่าชั้นที่ ๒ ราว ๑ เมตร

อย่างดียิ่ง เมื่อต้องออกจากโรงพยาบาลฯ วันท่านกลัวว่าธรรมะจะไม่ทันคนอื่น เมื่อกลับมาจึงต้องมาถามคุณยายว่าทำวิชชาไปถึงไหนแล้ว คุณยายก็จะแนะนำให้ คุณยายของสูก็สามารถทำวิชชาและเผยแพร่ได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้วิชชาธรรมกายเผยแพร่กว้างไกลไปทั่วประเทศในชนบทระดับชั้น ท่านจึงมีลูกศิษย์มากมาย คราวใดที่ต้องเหนียวนอนอยู่จากการทำงานแล้วกลับมาพักผ่อนที่บ้าน ท่านก็จะได้รับการอุปถัมภ์โดยอย่างดียิ่งจากคุณยาย

ในราศี พ.ศ.๒๕๐๓ คุณยายของสูก็ล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็งที่มดลูก ในระหว่างนั้น หากอาการของโรคกำเริบขึ้น ท่านก็จะไปพักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลคิริราช ครั้นพออาการดีขึ้นก็กลับมาพักที่บ้าน เข้าออกโรงพยาบาลอยู่อย่างนี้จนกระทั่งอาการหนัก หมดทางรักษาแล้ว ท่านจึงได้นอนพักอยู่แต่ที่บ้าน

แม้ในยามป่วยหนักเช่นนี้ คราวใดที่คุณยายของสูกับนรำพิงต่างๆ นานาตามประสาคนมีไข้สูง คุณยายก็จะฟังด้วยใจที่ลงบន្ទิ่งอยู่ภายใน เมื่อท่านน้ำยาไปให้รับประทานตาม

เวลาที่หมอลัง อย่างเช่นก่อนอาหารหรือหลังอาหาร ก็ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถให้ได้ตามเวลานั้น หากต้องค่อยดูทั้งเวลาและอารมณ์ควบคู่กันไปว่าคนไข้พร้อมที่จะรับยาหรือไม่มีอาการอย่างไร ทั้งนี้เพระคุณยาของสูกได้รับความเจ็บปวดทรมานจากมะเร็งที่มีดลูก จนไม่อยากรับประทานยา

บางครั้งเวลาที่คุณยายินดีมาให้ตามหมอลัง คุณยาของสูกก็จะพูดตามประสาคนป่วยหนักที่สื้นหวังว่า “ไม่กินยาแล้ว”

คุณยายังแล่าวก็รู้ว่าคุณยายของสูกไม่ยอมรับประทานยาแน่ จึงถอยหลังออกกมา แต่ด้วยเหตุแห่งความรักครูบาอาจารย์ และใจที่ประกอบด้วยเมตตาธรรม ประรรณนาที่จะให้คุณยายของสูกบรรเทาทุกข์เวทนาลงไปบ้าง ท่านก็จะค่อยดูอีกครั้งหนึ่งว่า อารมณ์ของคุณยายของสูกดีขึ้นหรือยัง หรือว่าไข้ลดลงบ้างหรือไม่ และจึงจะนำยาไปให้ได้ม ปรนนิบติอยู่ เช่นนี้ตลอดทุกวันคืน แม้จะรู้ว่าโรคนี้ไม่มีวันหาย ท่านก็ไม่เคยลื้นเรี่ยวแรงในการดูแลคุณยายของสูกเลยแม้แต่น้อย

มะเร็งมดลูกขันสุดท้ายนั้นมีอาการรุนแรงมาก นอก
จากในสมัยก่อนจะไม่มียาดีที่สามารถรักษาให้หายได้แล้ว ยัง
ล่วงกลืนเหม็นรุนแรงเป็นที่น่ารังเกียจ จึงไม่ค่อยมีใครมาดูแล
ท่าน นอกจากคุณยายที่อยู่ค้อยpronนิบติอย่างใกล้ชิด

คุณยายไม่เคยรู้สึก หรือแสดงท่าทีรังเกียจคุณยาย
ทองสุกเลย กลับขยันหมั่นทำความสะอาด เช็ดถูตัว ซักเลือ๊อฟ้า
ให้เลียจนสะอาดสะอ้าน นำห้องน้ำไทยหรือน้ำอุบปูรุ่งเจ้าคุณ
มาพร้อมดับกลิ่นให้ เพื่อที่ว่าในเวลาที่บรรดาศิษยานุศิษย์ของ
คุณยายทองสุกที่มีอยู่ทั่วประเทศมาเยี่ยม ซึ่งโดยปกติมักจะมา
ขอพิงบารมีกันถึงในมุ้งตลอดทั้งวันทั้งคืน จะได้ไม่มีกลิ่นเหม็น
อันอาจเป็นเหตุให้ศิษย์เหล่านั้นรังเกียจ

วันหนึ่งในระหว่างนั้น เมื่อคุณยายทองสุกไปเข้าห้องน้ำ
และกลับออกมา ท่านพุดกับคุณยายด้วยน้ำเสียงปกติเหมือน
ไม่ได้เป็นอะไรมาก

“อีก้างเอี้ย ໄล็กุทะลุแล้ววะ” พูดจบท่านก็ยิ้มแล้วกล่าว
อีกว่า “เวลาตายนี่จะมีเมืองอยู่กับกุเท่านั้นแหละ”

คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจส่งบัน荆 อันเป็น
สภาพปกติของผู้มีใจหยุดอย่างสมบูรณ์แล้ว

อย่างไรก็ตาม ในวันลุดท้ายของชีวิต ท่านอยู่ด้วย
กันลำพังเพียงสองคน ถึงแม้ว่าในขณะนั้นโรคร้ายกำลังรุนแรง
อย่างแส้นสาหัส คุณยายทองสุกท่านนอนบนหนุนตักคุณยายและ
ลีมตาขึ้นมาพูดกับคุณยายเป็นครั้งสุดท้ายว่า

“กูไปแล้วนะ เห็นพระเต็มไปหมดเลย”

คุณยายท่านก็รับฟังด้วยอาการสงบนิ่งเป็นปกติเหมือน
อย่างเคย และพูดกลับไปด้วยถ้อยคำอันทรงคุณค่ายิ่งระหว่าง
ผู้รู้ต่อผู้รู้ว่า

“พี่ พุ่งเข้าไปในนิพพานเลยนะ”

พอลิ้นสุดถ้อยคำนั้น คุณยายทองสุกก็ละจากโลกนี้ไป
ด้วยอาการสงบ

เนื่องจากคุณยายทองสุกเป็นที่รักเคารพบูชาของคุณ-
ยายประดุจผู้บังเกิดเกล้าในทางธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็น

ครูบาอาจารย์คนแรกที่สอนให้ท่านรู้จักวิชชาธรรมกาย จะสามารถเข้าถึงธรรมได้ และได้มีโอกาสศึกษาวิชชาธรรมกาย คุณยายจึงทดลองแทนพระคุณอันสูงส่งนี้ด้วยการจัดงานศพให้อย่างสมเกียรติ

คุณยายบอกบุญบรรดาลูกศิษย์เก่าๆ แก่ๆ ของคุณยายทองสุก ซึ่งในเวลานั้นมีพระมหาประยูรที่คุณยายทองสุก เคยเป็นเจ้าภาพบัวให้มาช่วยงาน พร้อมกับลูกศิษย์คนอื่นๆ อีกหลายคน

ส่วนคุณยายเองเป็นแม่ган ให้เข้าไปเช่าเครื่องตั้งศพ ของพระนางเรือล่มมาใช้ และตกแต่งหน้าศพอย่างดงามยิ่ง ด้วยดอกไม้สดจำนวนมาก ตั้งศพสวัสดพระอวิตรรรมที่บริเวณ ด้านหน้าวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แล้วนำไปเผาที่วัดหมู (วัดอัปสร สวรรค์) หลังจากนั้นจึงนำเศษเหล้าไปลอยอังคารตามประเพณี ที่ทำสืบท่อ กันมา

หลังจากการเลร์จลีนแล้ว ในระหว่างนั้นคุณยายมี โอกาสหันรำลึกถึงคำลั้งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่ให้เผยแพร่ วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ท่านก็ทำตามโน่นปน้านั้น ทำ

หน้าที่สอนสมารธิ เพย์แพรีชชาธรรมกาย และรอดคอยผู้ที่จะมาทำหน้าที่สืบทอดตามที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านลั่งไว้

ความหวังของคุณยายดูเหมือนจะเป็นจริงขึ้นมา เมื่อท่านได้พบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่สนใจมาขอเรียนธรรมปฏิบัติกับท่าน และมีผลการปฏิบัติธรรมดีเยี่ยมในเวลาอันรวดเร็ว เป็นผลให้ท่านมั่นใจว่า เด็กหนุ่มคนนี้คือผู้ที่จะมาสืบทอดงานของหลวงพ่อวัดปากน้ำให้ล้ำเร็วๆ ล่วงได้

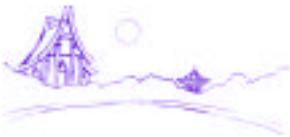
ພບຜູ້ລືບທອດ

ເດັກຫຸ່ມຄນນັ້ນ ປັຈຈຸບັນຄົວຫລວງພ່ອຮັມໝໂຍ^๔ ສມຍທີ່
ຍັງເປັນນັກເຮັນໂຮງເຮັນສວນກຸຫລາບວິທາຍາລີຍອຢູ່ນັ້ນ ທ່ານເປັນ
ເດັກຫຸ່ມທີ່ແປລກໄປຈາກເດັກຫຸ່ມທົ່ວໄປ ຄືອມັກຈະມີຄໍາຖາມໃຫ້ກັບ
ຕັ້ງເອງເສມອວ່າ

“ເຮາເກີດມາທໍາໄມ ແລະ ອະໄຮຄື່ອເປົ້າໝາຍຊີວິຕ”

ອັນທີຈົງ ພລວງພ່ອທ່ານມີຄໍາຖາມນີ້ອຢູ່ໃນໃຈມາຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ
๑๓ ປີແລ້ວ ແລະ ແລວງຫາຄຳຕອບເຮືອຍມາ ທັ້ງຄືກ່າຍຈາກຜູ້ຮູ້ທັ້ງ

ແລ້ວ ນາມເດີມ ໄຊຍຸລົມ ສຸທົມີຜລ ປັຈຈຸບັນດຳຮັງສມຜນຄັກດີ່ກີ່ ພຣະວັດທະນາວິສຸທົ່ງ
ເຈົ້າວາສັດພຣະຮຣມກາຍ ຈັງຫວັດປຖ່ມຮານີ່

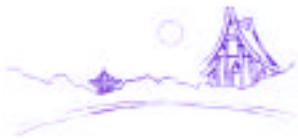

หลายและอ่านหนังสือมากมายทุกประเภท กล่าวได้ว่าห้องสมุด
นั้นอยู่ใต้เตียงนอนของท่าน เพราะมีหนังสืออยู่เต็มไปหมด

แม้ในเวลาต่อมา ท่านก็ไม่ละความพยายามในการค้น
หาคำตอบโดย ยังคงหาทางไปปฏิบัติธรรมตามวัดวาอารามที่มี
ผู้แนะนำว่าดีเพิ่มขึ้นอีก แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบที่ถูกใจอยู่นั้นเอง

ต่อมา เมื่อได้อ่านพับหนังสือชื่อ “วิปัสสนาบันเทิงสาร”
ลงเรื่องราวเกี่ยวกับคุณยายและคุณยายทองสุก พร้อมทั้งมีภาพ
ประกอบเป็นภาพคุณยาย คุณยายทองสุก แล้วก็ครูญาณี ใน
หนังสือเล่มนั้นพูดถึงเรื่องการปัดลูกระเบิดของคุณยายอันเป็น
เรื่องที่จุดประกายขึ้นในใจของหลวงพ่ออย่างยิ่ง ท่านจึงเกิด
ความหวังว่า ถ้าคุณยายปัดลูกระเบิดได้ ก็ต้องตอบคำถามของ
ท่านได้ หลวงพ่อ มีความกระตือรือร้นปรารถนาที่จะพบคุณยาย
นับแต่วันนั้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าที่พักของท่านจะอยู่ข้างวัด-
ใหม่ครีสต์วรรณ ซึ่งอยู่ใกล้กับตลาดพลู ย่านภาษีเจริญ ท่านก็
ยังไม่มีโอกาสไปวัดปากน้ำอยู่นั้นเอง

สามปีต่อมา เมื่อหลวงพ่อท่านอายุได้ ๑๘ ปีเต็ม ย่าง
เข้า ๑๙ ปี ในระหว่างที่มีเวลาว่างหลังจากการสอบเข้ามหา-

วิทยาลัย ประกอบกับความรู้สึกอันแฝงแน่ที่จะไปตามหาคุณยายให้พบ เป็นเหตุผลดันให้ท่านพาหนทางไปวัดปากน้ำจันได้ท่านไปโดยที่ไม่รู้จักใคร ขณะที่เดินลัดเลาะผ่านอาคารหลังหนึ่ง ท่านแลเห็นคุณยายกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าที่ตั้งศพของคุณยาย ทองสุก คุณยายนั่งหันหลังมาทางหลังพ่อ เวลานั้นหลวงพ่อไม่รู้ว่าคุณยายเป็นใคร ทั้งยังจำไม่ได้ว่าเป็นคนๆ เดียวกับในหนังสือที่เคยอ่านหรือไม่ เมื่อไม่พบผู้ที่ต้องการมาหา จึงกลับไปด้วยความผิดหวัง

จากวันนั้น หลวงพ่อ ก็ไม่ได้ไปที่วัดปากน้ำอีก ท่านกลับไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม คำตาม ๒ ข้อที่ว่า “เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต” ก็ไม่เคยลบเลือนไปจากจิตใต้สำนึกของท่านเลย มีแต่ทวีความสนใจครุ่นคิดตอบมากยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น ในเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๐๖ ซึ่งเป็นช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา ท่านจึงไปตามหาคุณยายที่วัดปากน้ำอีกรั้งหนึ่ง พ้อไปถึงครัวนี้ก็เที่ยวตามไร่ต่อไร่ร่า

“รู้จักคุณแม่ออาจารย์ลูกจันทร์ไหม?”

แต่ปรากฏว่าไม่มีใครที่รู้จักแม่ต่อคนเดียว มีแต่บ่อกว่า “ไม่มีคุณแม่ออาจารย์ มีแต่ครูจันทร์” ท่านฟังแล้วก็คิดว่าเป็นคนละคนกัน

ในขณะนั้น มีหลวงตาaruปหนึ่งแนะนำให้ท่านไปเรียนธรรมะกับพระอาจารย์วีระ คณตุตโถ (พระภานุโกศลธรรมะ) ซึ่งนำวิธีปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อวัดปากน้ำมาสอน พระอาจารย์วีระเมตตาให้ท่านนั่งอยู่ตรงลำโพง ซึ่งถ่ายทอดเสียงจากโรงงานทำวิชาชากองมา เมื่อฟังครั้งแรกท่านก็ไม่เข้าใจ เพราะเป็นเรื่องลึกซึ้ง เช่นเรื่องแก่ๆในทุกๆของมนุษย์ แก่ๆข้าวยากหมากแพง ทำให้ฟันตกต้องตามฤดูกาล แก่ๆในโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ และเรื่องพญามาร วนเวียนอยู่อย่างนั้น เป็นชั่วโมง แม้จะฟังไม่เข้าใจ แต่ก็รู้สึกว่าในใจนั้นชุ่มเย็น วันต่อมาท่านจึงมานั่งฟังอีก และมาทุกวันเป็นเวลาติดต่อกันถึง๒ สัปดาห์

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อท่านก็ยังไม่เลิกลั่มความตั้งใจ

ที่จะไปพบคุณยายให้ได้ วันหนึ่งท่านจึงตัดสินใจหันไปถามเด็กหนุ่มรุ่นร้าวครัวเดียวกันที่นั่งปฏิบัติธรรมอยู่ข้างๆ ว่า

“รู้จักคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ไหม?”

เด็กหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ไม่มี มีแต่ครูจันทร์”

เหมือนอย่างที่ท่านเคยได้คำตอบมาแล้ว แต่ครั้งนี้ท่านตัดสินใจไปพบ “ครูจันทร์” ด้วยใจที่เยี่ยมไปด้วยความหวังว่าอาจจะเป็นคนเดียวกัน

คราวนี้หลวงพ่อได้พบกับคุณยายที่หน้าหอไว้สรีระของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ขณะนั้นคุณยายกำลังเดินไปธุระ แม้ว่าลักษณะรูปร่างของท่านจะผอมมาก ดูแล้วเหมือนคนธรมดาทั่วไป ไม่มีอะไรพิเศษ แต่เวลาที่สุกในนั้นเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา เด็ดเดี่ยว และสูงล่งด้วยภูมิธรรม ซึ่งมากพอที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้หลวงพ่อคิดอย่างเชื่อมั่นว่า นี่คือครูบาอาจารย์ของท่าน เป็นผู้เดียวที่จะสามารถตอบคำถามของท่านได้ และเป็นที่สุดที่ท่านไม่ต้องไปแสวงหาต่อ

หลวงพ่อตั้งใจจะถามคำถาม ๒ ข้อที่ค้างคาอยู่ในใจ

ให้กระจ่าง แต่เมื่อมาพบคุณยายเข้าจริงๆ กลับถามเรื่องการปัดลูกระเบิดก่อน ซึ่งในขณะนั้นคุณยายกำลังจะรีบไปธุระ จึงเดินไปพร้อมกับรับไหว้ไปด้วย และได้แต่พูดว่า

“เดียวไปธุระก่อนแล้ววันหลังพอกัน วันนี้จะไปงานศพ”

เพียงได้ยินเท่านี้ก็ยังความปิติเบิกบานให้กับหลวงพ่อสุดที่จะหาได้เปรียบ และประทานให้ถึงวันพรุ่งนี้โดยเร็ว ดังนั้นในเช้าวันถัดมา ท่านจึงรีบไปหาคุณยายทันที

ที่พักของคุณยายเป็นบ้านหลังไม่ใหญ่ (บ้านของคุณยายทองสุกเดิม) มี ๓ ชั้น ซึ่งเมื่อมองดูจากภายนอกแล้ว จะเห็นว่าไม่ใช่บ้านไม้ชั้นเดียว มีต่อถุนเดียวฯ ขนาดคนนั่งได้ แต่ยังไม่ได้ บูด้วยแผ่นไม้กระดานเรียงอย่างมีระเบียบ ไว้สำหรับให้คนมานั่งปฏิบัติธรรม เรียกว่าชั้นนี้ว่าชั้นที่ ๑

เมื่อเดินขึ้นบันไดมาจากการชั้นล่าง จะเห็นว่าพื้นชั้นบนของบ้านถูกยกเป็น ๒ ระดับ ระดับที่ต่ำกว่าเรียกว่าชั้นที่ ๒ ซึ่งอยู่ติดกับบันได พื้นของชั้นนี้คือpedanของชั้นที่ ๑

ชั้นที่ ๒ นี้เป็นส่วนที่กว้างที่สุดในบ้าน มีโต๊ะหมู่บูชา

ตู้เก็บของ และโต๊ะบูชารูปคุณยายทองสุก วางเรียงต่อ กันอยู่ทางด้านหนึ่งของห้อง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นที่ซึ่งคุณยายท่านอาศัยนอน นั่งสมาธิ สอนธรรมะ บูชาข้าวพระ และช่วยเหลือคนที่มาหา ที่ข้างๆ ตัวท่านมีตู้สำหรับเก็บยา ซึ่งวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ นอกจากนี้ตรงบริเวณใกล้กับกึ่งกลางห้องยังมีเสาต้นเล็กๆ ที่มีความยาวไม่ถึงฝ่าเดานอยู่ต้นหนึ่ง เรียกว่าเสาหัวด้วน เป็นเสาที่หลวงพ่อชอบไปนั่งพิงในเวลาปฏิบัติธรรมกับคุณยาย ส่วนชั้นที่ ๓ นั้นสูงกว่าชั้นที่ ๒ ระหว่างนึง เมตรเศษ พื้นของชั้นที่ ๓ ก็คือเพดานของห้องครัว แม้ว่าห้องครัวจะอยู่ชั้นที่ ๑ แต่ก็อยู่ต่ำลงกับชั้นที่ ๓ มีความสูงตั้งแต่พื้นชั้นที่ ๑ จึงพื้นของชั้นที่สาม ดังนั้นห้องครัวจึงไม่เตี้ยแม้จะอยู่ชั้นที่ ๑ ก็ตาม เมื่อหลวงพ่อท่านไปกราบคุณยายครั้งแรกที่บ้านนี้ คุณยายก็ทักด้วยประโยชน์ที่หลวงพ่อไม่อาจเข้าใจได้ในเวลานั้นว่า

“คุณน่ะ หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ยาไปตามมาเกิดในสมัยสังคมโลก”

สิ่งที่คุณยายพูดนี้น่าอัศจรรย์ยิ่ง เพราะว่าหลวงพ่อ

ท่านเกิดตอนลงครามโลกจริงๆ

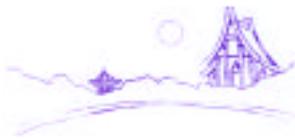
เมื่อไปปฏิธรรมครั้งแรก คุณยายให้หลวงพ่อนั่ง
หลับตาและบอกแต่เพียงว่า

“นั่งไปเยอะๆ นั่งไปเรือยๆ”

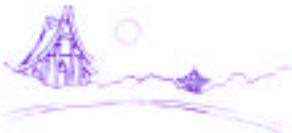
ตลอดระยะเวลาหนึ่น หลวงพ่อท่านวางแผนอยู่ในอวาท
ของคุณยาย และทำตามทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่คลางแคลงลงสัย
สิ่งใดตั้งแต่แรกเริ่ม อีกทั้งไม่ต้องการเหตุผลและไม่ต้องการ
อะไรทั้งหมด

โดยปกติแล้วคุณยายจะไม่ค่อยรับใครเป็นลูกศิษย์ คง
มีแต่ศิษย์ที่ตกค้างและเข้าวัดมาก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นศิษย์ของ
คุณยายทองสุกผู้เป็นลหดหรมิกกับท่าน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า
คุณยายยอมรับหลวงพ่อธัมมชโยเป็นศิษย์คนแรกของท่าน และ
ในเวลาต่อมาเมื่อหลวงพ่อเรียกท่านว่า “ยาย” ก็ดูเหมือนว่า
คุณยายจะพึงพอใจกับคำนี้เช่นกัน

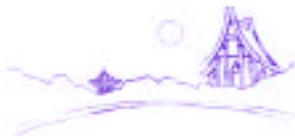
หลวงพ่อไปนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน หากเวลาใดที่
คุณยายมีแขก บางครั้งหลวงพ่อ ก็จะหลบแขกไปเดินนับพระ

อยู่ที่วิหารคตว่ามีกิ่องค์ รูปร่างอย่างไร หรือใครทราบ เป็นการ
รอเวลาให้แยกกลับ หมอดจากเรื่องนับพระกีไปนับช่องเก็บอัฐ
ตามผนังกำแพง ดูแผ่นจารึกชาติมรณะของผู้คน มีทั้งผู้หลัก
ผู้ใหญ่ไปจนกระทั้งผู้น้อย ภาพเหล่านี้ทำให้หลวงพ่อคิดว่า ทุก
คนไม่ว่ายากดีมีจนต้องตายเสมอเหมือนกันหมด เมื่อฉุนทั่ว
แล้วก็ย่องไปหาคุณยายว่าแยกไปหมดแล้วหรือยัง ถ้าไม่มีแยก
แล้วหลวงพ่อ ก็จะขึ้นไปนั่งสมาธิต่ออีก

๒๖ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุปาริสกิจันทร์ ขันแกงยุง

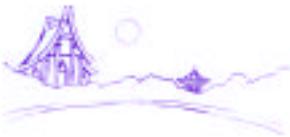
อ่านุภาพ

ของคุณยาย

การศึกษาวิชาธรรมกายของหลวงพ่อธัมมชโยในระยะแรกนั้น คุณยายจะคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ โดยบอกสูตรแห่งความสำเร็จให้ปฏิบัติตามคือ **ให้มีความเพียรและทำให้ถูกวิธี**

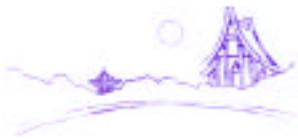
เพียร ก็คือเพียรนั่งสมาธิทุกวันไปเรื่อยๆ แม้จะหลับ บ้าง ตื่นบ้าง ก็ให้นั่งอย่างสม่ำเสมอ

ทำให้ถูกวิธี ก็คือหมั่นลังเกตว่า ทำได้ถูกวิธีอย่างที่คุณยายแนะนำแล้วหรือยัง นี่คือสูตรสำเร็จแห่งความสมหวังในการเข้าถึงธรรมกาย

ในวันหนึ่งๆ คุณยายท่านเผยแพร่ไว้ชีวารมภ์ด้วย การสอนธรรมปฎิบัติให้แก่บรรดาลูกศิษย์ที่สนใจ และช่วยปลดทุกข์ให้กับผู้คนที่มาขอพึ่งบารมี หรือไม่ก็มาขอความช่วยเหลือให้แก่ไขความเดือดร้อนต่างๆ ด้วย ซึ่งไม่พ้นไปจากเรื่องเกิดแก่ เจ็บ ตาย ที่มนุษย์ทุกคนในโลกประสบกันอยู่ ท่านใช้วิชชาธรรมภัยช่วยเหลือทุกคน โดยไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมของท่าน แม้ว่าบางคนจะมาเพื่อลงภูมิ หรือพูดในลิ่งที่ไม่สมควร คุณยายก็ยังคงมีเมตตาช่วยเหลือไม่เคยໂกรธเคือง

การไปนรกไปสวรรค์ของคุณยายนั้นดูง่ายดายราวกับท่านเดินจากบ้านของท่านไปหน้าวัด ไปหอหลวงพ่อวัดปากน้ำ หรือไปหอฉัน เพราะเวลาโครงการ ท่านไม่ได้ทำอะไรไกลจากนั้นหลบตา ทำใจหยุดใจนิ่งให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมภัย จนญาณทั้งสั้นจะครอบคลุมภาพทั้งสาม เพื่อนำมะนาบป้อมໄลไว้ในฝามือแล้วลีมตาดู อุปมาเหมือนการที่ต้องรู้ว่า ในบ้านของเรามีลิ่งของอะไรอยู่ตรงไหนบ้าง ต้องให้เห็นให้หมด แล้วนำมาตอบให้ชัดเจน เช่น ถ้าไปตกนรกท่านก็จะ

บอกตรงๆ ไม่อ้ำอึ้งและไม่อ้อมค้อมว่า ญาติของคุณซีอนี้ ตอนเป็นมนุษย์ได้ทำการมอย่างนั้น ตอนนี้ตายไปตกนรกขุมนั้น มีทุกข์อย่างนี้ ยายไปถึงแล้วเข้าลั่นความมาอย่างนี้ เอาบุญไปให้เข้า เวลาเนี้ยเข้าพ้นทุกข์แล้วไปอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ คุณต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เข้า และต้องนั่งปฏิบัติธรรมทุกวัน เวลาเนี้ยยก่อนเข้าให้นั่งสมาธิแล้ว และบอกเขาว่า ถ้าลืมภาระจะหล่นกลับไปสู่ที่เดิม ส่วนญาติของผู้ตายซีงบางครั้งไม่รู้เรื่องอกุศลกรรมที่ผู้ตายเคยทำไว้ และเห็นแต่เพียงว่าช่วงปลายชีวิตของผู้ตายนั้นทำแต่สิ่งที่ดี จึงเกิดความสงสัยว่าทำไม่ถูกไปเกิดเป็นลัตวันรากได้ เมื่อกลับไปที่บ้านและได้ลืบเรื่องราวต่างๆ ดูแล้ว ปรากฏว่าเป็นจริงอย่างที่คุณยายพูดทุกประการ

บางคนมาบอกคุณยายว่าจะไปผ่าตัด ท่านก็นั่งนิ่งๆ เงียบไปห้านาที แล้วก็บอกว่า “คุณจะไปผ่าทำไม ผ่าแล้วก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร”

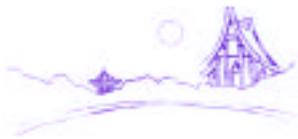
เขาก็แย้งว่าได้นัดกับหมอที่จะผ่าตัดแล้ว ท่านจึงบอกว่า “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าตัดก็ภารนา ‘ส้มมาอรหัง’ ไว้นะ”

หลังจากผ่านตัดแล้ว เขามารายงานให้คุณยายทราบว่า หมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไร คุณยายท่านก็ว่า “ก็ตีเหมือนกัน จะได้รู้ว่าผ่านแล้วมันเป็นยังไง”

มีบางเรื่องที่ดูเหมือนเหลือเชือแต่เป็นความจริง บางคนเพิ่งมาใหม่ๆ เมื่อคุณยายทักครั้งแรก เขามักจะตกใจและเข้าใจว่าคงมีใครแอบมาบอกว่าเขาเป็นอย่างนั้น เช่นครั้งหนึ่ง สามีภรรยาคู่หนึ่งมากราบคุณยาย พอกราบแล้ว คุณยายกับอกว่า “คุณเลิกเล่นม้าเลี้ย Steele” สามีตกใจคิดว่าภรรยาแอบมาบอก ส่วนภรรยาก็บอกว่า “ฉันก็มาพร้อมกับคุณนี่แหละ” คุณยายจะพูดในลีบ์ที่ท่านเห็นด้วยญาณทั้สันะด้วยน้ำเสียงปกติ เหมือนไม่จริงจัง แต่ลีบ์ที่ท่านพูดนั้นเป็นจริงทุกประการ

นอกจากนี้ ยังมีสามีภรรยาอีกคู่หนึ่ง ภรรยาเป็นอาจารย์อยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร มีครรภ์มาเป็นลูกคิชช์ของคุณยาย ส่วนสามีเป็นคนดื้อสุดโต่ง ไม่เชือเรื่องนรกสวรรค์แต่ก็เพื่อเห็นใจไว้ อยากได้บุญจึงลอดมนต์วันละหนึ่งหรือสองชั่วโมง เพื่อว่าวนรภมีจริงจะได้รอดพ้นบ้าง

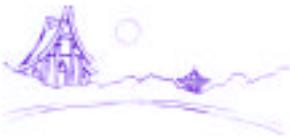

วันหนึ่งฝ่ายสามีมาตามคุณยายว่า “คุณครู ผู้มีเรื่อง
แปลกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเล่าให้คุณครูฟังแล้วช่วยตอบผิดหน่อย
ว่าเรื่องนั้นมันเป็นยังไง”

จากนั้นก็เริ่มเล่าว่า ครั้งหนึ่งขณะที่เขานอนอยู่ที่นอก
บ้านที่บ้านต่างจังหวัด ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน แต่ว่าแสง
เดือนแสงดาวที่ล้าดมา ทำให้สามารถเห็นทุกลสิ่งทุกอย่างที่เกิด
ขึ้นที่บ้านบ้านได้อย่างชัดเจน ในขณะนั้น เขายอมเห็นควัน
แทรกร่องกระดานนอกบ้านขึ้นมาแล้วยืดขึ้นเป็นรูปร่างของคน
มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สูงขนาดต้นตาล ยกเท้าก้าวข้ามหลังคา
บ้านไป

เมื่อเห็นแล้วก็ไม่ทราบว่าลิ่งนั้นคืออะไร แม้ว่าจะไป
เที่ยวตามมาหลายวัด ก็ได้รับคำตอบที่ไม่ชัดเจน มักมีคำว่า
“มึ้ง” ตามมา หรือบางท่านก็บอกว่า “คุณตาผิด”

เขานำเรื่องนี้มาเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายท่านก็หลับ
ตาทำ samaichi ฟังเฉยๆ จากนั้นเขาก็ถามว่า “ครูว่าลิ่งที่ผิดเห็น
มันคืออะไร?”

พ่อสิ้นคำatham คุณยายก็ตอบว่า “ลีงที่คุณเห็นคือเปรต
แล้วเปรตนั้นก็เป็นญาติของคุณนั่นแหล่ะ”

เขาก็เลียงว่า “ญาติผอมไม่มีวันไปเกิดเป็นเปรต” คุณ
ยายท่านก็ไม่ว่าอะไร

เข้าถามต่อว่า “ทำไมถึงไปเป็นเปรต?”

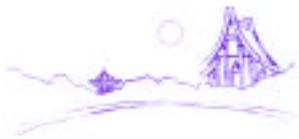
“ญาติคุณเป็นอดีตมัคนายก โกรงของวัด ตายแล้วก็
เลยไปเป็นเปรต”

เขาก็แย้งว่า “ไม่มีหรอญาติผอมที่เป็นมัคนายก ถ้าครู
ว่าเป็นมัคนายก ญาติของผอมซื่ออะไร?”

คุณยายฟังแล้วท่านก็ไม่แสดงอาการปั๊กิริยาใดๆ ยังคงนิ่ง
เป็นปกติ แล้วตอบเข้าไปว่า “ซื่อรักมี”

เขาก็แย้งอีกว่า “ยิ่งซื่อนี้ยิ่งห่างไกลเลย ไม่เคยมีญาติ
ซื่อนี้ ซื่ออะไรก็ไม่รู้ ซื่อรักมี ถ้าเป็นญาติผอมมันน่าจะมีซื่อที่เข้า
ท่ากว่านี้” จากนั้นก็ยกมือไหว้คุณยายครั้งหนึ่งแล้วลงจากบ้านไป

หลายเดือนต่อมา เขาก็กลับมาบอกคุณยายว่า

“เออ จริงด้วย ญาติพมคนหนึ่งชื่อรักมี เขายเป็นมัคนายก
ตายไปแล้ว ไปลืบประวัติดู เขาก็โคงของวัดจริงๆ แต่พมก็ไม่
เชื่อว่าเปรตมีในโลก”

นี่คือความดื้อของเขาว่าที่ไม่ยอมจำนำนต่อญาณทั้สันะอัน
แม่นยำของคุณยาย ซึ่งได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างตีจากหลวงพ่อ
วัดปากน้ำ

ในสมัยก่อน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะฝึกให้ไปดูนรก
สรรค์เป็นปกติ ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องหมั่นฝึกฝนด้วยความเอาใจใส่
เพื่อให้ญาณทั้สันะแม่นยำ จึงจะหาคำตอบมาตอบหลวงพ่อ
ท่านได้อย่างถูกต้อง ถ้าหากไม่เขยัน ไม่จดจ่อ จะทำให้ตอบ
คำถามผิด เวลาใครตอบผิดอย่างนี้ หลวงพ่อท่านจะดุว่า “ไอ
ชี้ใต้” หมดทุกคน

คำว่า “ชี้ใต้” ก็คือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง เวลาจะจุดให้
ติดไฟ ต้องเขี่ยชี้ใต้เศษชี้ใต้แล้วถ่าน ซึ่งหมดน้ำมันยางแล้ว
ออกเสียงก่อน เมื่อเขี่ยชี้ใต้ถึงบริเวณที่มีน้ำมันยางซึ่งมอยู่แล้วจึง
จุด พอมันจะดับๆ ก็ต้องเขี่ยชี้ใต้อกอิก มันจึงจะติดขึ้นมาใหม่
นี่คือธรรมชาติของชี้ใต้ ผู้ที่เรียนวิชาหากเป็นประเภทชี้ใต้ เมื่อ

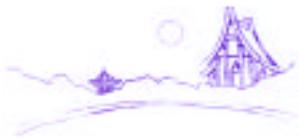

ไม่ถูกครุบากอาจารย์กระตุ้น ก็จะนั่งปล่อยใจให้ล่องลอยคิดไป ในเรื่องราวต่างๆ นึกองค์พระได้บ้าง ไม่ได้บ้าง หรือไม่ก็ไปเดินเล่น เข้าห้องน้ำ ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน พอเรียกทีก็มา นั่งที

แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่เคยโคนหลงพ่อวัด-ปากน้ำดุด้วยคำนี้เลยจนกระทั่งหลวงพ่อท่านมรณภาพไป คุณยายเป็นประดุจม้าอาชาไนย เวลาเห็นนายสารถีเมี่ยนตีม้าตัวอื่น เพราะทำไม่ถูกต้อง ม้าอาชาไนยก็จะสอนตัวเองได้ และไม่ยอมทำผิดทำนองเดียวกันนั้นให้ถูกเมี่ยนตีด้วย

ดังนั้นคุณยายท่านจึงศึกษาค้นคว้า ขวนขวยนั่งสมาธิ ด้วยวิริยะอุดสาหะ จนเป็นบุคคลตัวอย่างที่สำคัญยิ่งในโรงงานทำวิชชา

โดยปกติแล้วคุณยายเป็นคนแข็งแรงและกระฉับกระเฉง สอดซึ่นผ่องใสอยู่เสมอ แต่รายหลังจากที่คุณยายทองสุกลงทะเบียนไปแล้ว สุขภาพของท่านก็ทรุดโทรมลงจนล้มป่วยอย่างหนัก เวลาันั้นคนที่เคยมาขอพิงบำรุงต่างก็พาภันหน้าหายไปหลายคน นอกจากลูกคิษย์คนหนึ่งที่เคยเป็นห่วงเป็นใย พา

คุณยายไปทางนอร์กษาตัวอยู่เป็นประจำ ต่อมามีศิษย์อีกคนหนึ่งอยากรับบุญในการอปปภจากคุณยายบ้าง จึงรับท่านไปพักที่บ้านของเข้าแล้วสุขุมวิท

ไม่ว่าคุณยายจะไปอยู่ ณ แห่งไหน必定ลืด หลวงพ่อรัมเมชโยท่านก็ตามไปเยี่ยมคุณยายถึงที่นั่น หลวงพ่อต้องเดินไปเป็นระยะทางที่ยาวไกลหลายกิโลเมตร เนื่องจากบ้านที่คุณยายไปพักนั้นไม่สามารถนำรถยกตัวเข้าไปถึงได้ กว่าจะถึงบ้านก็นับว่าลำบากพอสมควร แต่ท่านคิดว่าแม้จะลำบากมากก็หากว่าไม่รู้อย่างไรพ่อพันธี ท่านก็ไม่ท้อถอย เพราะในส่วนลึกของใจแล้ว มุ่งมั่นที่จะไปต่อวิชาชากับคุณยายเพียงอย่างเดียว ใจของท่านผูกพันอยู่กับคุณยายและวิชาธรรมกายเท่านั้น

กว่าจะเดินไปถึง เนื้อตัวของหลวงพ่อรัมเมชโยซึ่งเป็นด้วยเหงื่อ เมื่อเข้าไปในบ้านเห็นคุณยายนอนคลุ่มไปอยู่บนเตียงท่านเดินตรงเข้าไปหา แล้วถามเรื่องวิชา

“ยาย อายุยังนี้แล้วทำยังไงต่อ?”

เมื่อคุณยายได้ยินคำถาม ท่านจึงเปิดหน้าอกมาต่อ

วิชชาให้ ท่านมิได้คำนึงถึงอาการป่วยไข้ที่กำลังรุมเร้า หากแต่ ทุ่มเทเชิงวิจิตใจถ่ายทอดความรู้ให้ลูกศิษย์ ครูผู้สอนสอนเขา ฝ่าคลุมโปง ปิดหน้าบ้าง เปิดหน้าบ้าง นักเรียนก็นั่งสมาธิอยู่ หน้าเตียงด้วยเหงื่อโกรมาก แต่ในใจนั้นทั้งท่านโปรดด้วยความ สุข

หลวงพ่อท่านศึกษาวิชชาธรรมกายอยู่กับคุณยายด้วย ความสนุกสนาน จนกระทั่งคุณยายหายป่วยกลับไปอยู่วัดปากน้ำ แล้ว ท่านก็ตามไปนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน มาถึงตอนนี้ หลวงพ่อเชื่อคุณยายหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าคุณยายลังอะไร ก็จะทำตาม และมีความรู้สึกว่า วันนี้เรียนได้เท่านี้ พรุ่งนี้จะต้องเรียนให้มากขึ้น เพราะเรียนแล้วมีความสุข เป็นความสุข ที่ไม่อาจแล้วหาสิ่งใดมาทดแทนได้เลยในโลกนี้ หลวงพ่อท่าน ล้มผัลได้ถึงความเป็นผู้มีภูมิธรรมอันสูงส่งของคุณยาย ครูบาอาจารย์ผู้มีใจใส่สะอาดบริสุทธิ์มาก เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณยายท่านหยุดในหยุดเข้าไปสู่แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม จึงไม่เลิจเรื่องอะไรทั้งหมดแม้อาการป่วยไข้ของตัวท่านเอง

(ล่าง) คุณยายนำบูชาข้าวพระที่บ้านธรรมประลิธี

၇၈ គុណយាយភាគរ័ម្មវារ៉ានអូបាសិកាគារី ខណ្ឌកញ្ចុំ

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ๗๗

(บน) สมัยที่คุณยายบังอยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ

(ล่าง) บ้านธรรมประสิทธิ์ สถานที่ปฏิบัติธรรมสุดท้ายก่อนมาเป็นวัดพระธรรมกาย

(บน) คุณหญิงประยัดแดทยพงศ์วิสุทธิบดี น้อมถวายที่ดิน ๑๙ ไร่ เพื่อสร้างศูนย์-
พุทธจักรปฏิบัติธรรม (ล่าง) ทุ่งนาฟ้าโล่ง ๑๙ ไร่

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ๑๐๓

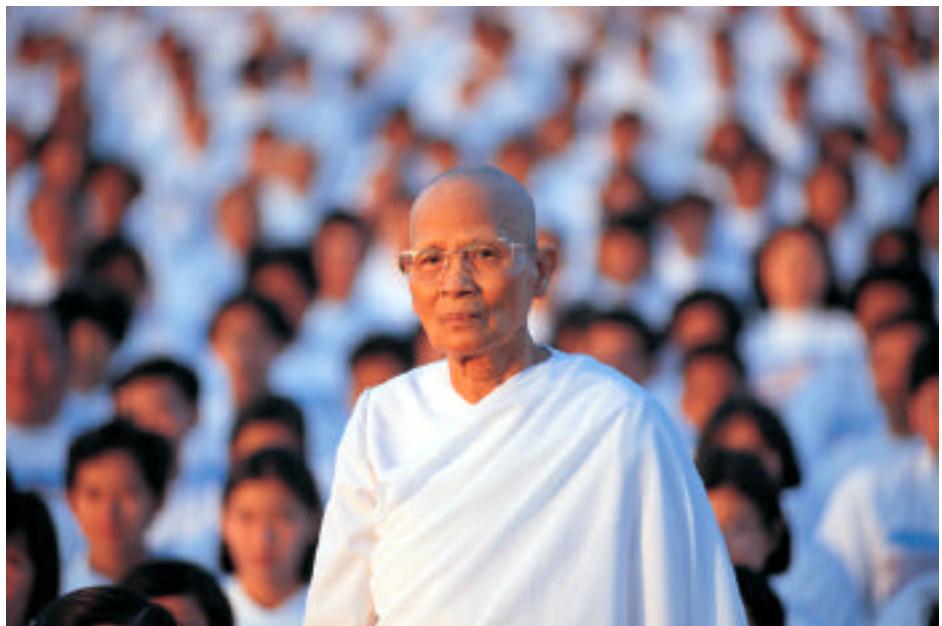

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ๑๐๗

๑๐๙ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาลีกาจันทร์ ขณะกยุ่ง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ๑๐๗

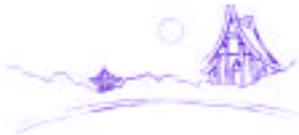

๑๑๐ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาลีกาจันทร์ ขณะยกยูง

๑๑๗ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบลสิกิจันทร์ ขันนกยูง

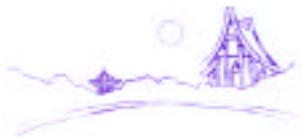
เคารพคำย้าย

ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาวิชาธรรมการกับคุณยายมา หลวงพ่อได้ชี้มชับความรู้สึกที่ดี ชี้มชับอุดมการณ์และคุณธรรม อันสูงส่งของคุณยายไว้ในชีวิตจิตใจของท่าน และเมื่อได้ปฏิบัติ ธรรมะแล้วดลึกซึ้งมากขึ้น ท่านก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่ เป็นสุขภายใน ทำให้อารมณ์ดี โกรธไม่เป็น แม้จะทราบว่า ใครอิจฉาท่านด้วยเรื่องอะไรก็ไม่มีความรู้สึกชุนมัว ยังสามารถ พูดคุยกับผู้คนได้อย่างเป็นปกติ เสมือนคุยกับญาติมิตร ไม่มี ความพยายามหรือน้อยใจ ไม่ขัดเคืองใจ หรือแม้กระทั่งความ คิดที่ว่า “ไม่เป็นไร ลืมเลี้ยงເຄີດ” ก็ไม่มี

อารมณ์ของท่านปราศจากความรู้สึกที่เป็นบาปอกุศล จึงมีความสงบสุขอยู่เต็มหัวใจ ทำให้ท่านมั่นใจว่า เมื่อความสุข เกิดขึ้นเต็มหัวใจของผู้ใดแล้ว ความทุกข์ย่อมไม่สามารถซ้ำแรก แทรกเข้ามาได้เลย เพราะทั้งสองอย่างจะเข้ามาพร้อมกันไม่ได้ เช่นเดียวกับความสว่างย่อมไม่เกิดพร้อมกับความมืด ดังนั้น จึงต้องปฏิบัติธรรมสะสมความสุขไว้ให้เต็มหัวใจอยู่เสมอ เพราะ ถ้าพร่องเมื่อใด ความทุกข์จะแทรกเข้ามาได้ทันที

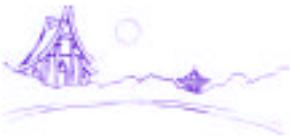
เมื่อปฏิบัติธรรมมากขึ้น หลวงพ่อคัมรองเห็นคุณค่าของ ธรรมะมากขึ้น ธรรมะนั้นแตกต่างกับวิชาทางโลกซึ่งเรียนไป แล้วไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ได้ แต่การเรียนธรรมะ ทำให้ได้คำตอบที่ลงลึกมานานชัดแจ้งทั้งหมด ทำให้รู้ว่าเกิดมา ทำไม เป้าหมายชีวิตคืออะไร ทั้งยังทำให้ไปนิพพานได้ ช่วย มนุษย์ให้พ้นทุกข์ได้ ด้วยเหตุนั้นท่านจึงอยากบวช แต่เมื่อไป ขออนุญาตจากคุณยาย นอกจากคุณยายจะไม่อนุญาตแล้วยัง กำชับให้หลวงพ่อเรียนจนจบปริญญาอีกด้วย ท่านให้เหตุผลว่า หลวงพ่อจะต้องเป็นทั้งบัณฑิตในทางโลกและเป็นนักประชญา ใน ทางธรรม เพื่อว่าเมื่อบวชแล้วจะได้เป็นประโยชน์ต่อพระศาสนา อย่างเต็มที่

ไม่นานต่อมา คุณยายท่านสอนวิธีบูชาข้าวพระให้กับหลงพ่อ ซึ่งหลงพ่อ ก็พยายามฝึกด้วยการตีนแต่เช้า เพื่อไปชี้อาหารมาหัดบูชาข้าวพระอยู่เสมอ ท่านมีความสุขมากกับการที่คุณยายเมตตาถ่ายทอดวิชชาให้ทุกอย่าง

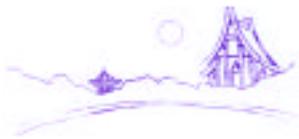
สำหรับการบูชาข้าวพระนั้น นับเป็นบุญใหญ่สุดที่จะประมาณได้ ที่คุณยายปฏิบัติร่วมกับคุณยายทองสุกมาโดยตลอด ตราบกระทั้งท่านละจากโลกนี้ไปแล้ว คุณยายก็ยังคงปฏิบัติสืบเนื่องเรื่อยมา มีได้ขาดเป็นเวลาหลายสิบปีด้วยความคล่องแคล่วและชำนาญ

การบูชาข้าวพระ คือการนำเครื่องไทยธรรม อันมีดอกไม้ ธูปเทียน อาหารคาวหวานซึ่งเป็นของหายน นำมากลิ้นให้ละเอียดด้วยวิชชาธรรมกาย จนกระทั้งเครื่องไทยธรรมเหล่านี้ละเอียด ใสบริสุทธิ์เท่ากับพระธรรมกาย แล้วจึงน้อมนำไปถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระธรรมกายของพระพุทธเจ้าในอายุตันนิพพาน แต่ธรรมกายของพระพุทธเจ้านั้นท่านไม่ต้องฉันเหมือนมนุษย์ ท่านมีสุขอยู่ด้วยธรรมธาตุอันบริสุทธิ์ อิ่มอยู่เสมอ ที่เราเอาไปถวายนี้เป็นพุทธบูชา เพื่อต้องการบุญ บางมี รักมี

กำลัง ฤทธิ์ อำนวย สิทธิ ที่เกิดจากการบูชาข้าวพระให้ถึงแก่เรา ด้วยเหตุนั้น ผู้บูชาข้าวพระจึงต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ต้องรู้จักหนทางสายกลาง ทำวิชชาธรรมกายเป็น จนกระทั่ง เข้าสู่อายตนนิพพานได้ เห็นพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าใน อายตนนิพพานนับองค์ไม่ถ้วน รวมทั้งมีความเชี่ยวชาญจนสามารถน้อมเครื่องไทยธรรมเหล่านี้ไปถวายเป็นพุทธบูชาได้ ซึ่งในเวลานั้นจะเห็นตัวเอง เห็นเครื่องไทยธรรมแล้ว ก็เห็นพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้น จะเห็นผลบุญ เห็นกระแสธรรมแห่งบุญที่บังเกิดขึ้นจาก การนำเครื่องไทยธรรมไปถวายเป็นพุทธบูชานี้ด้วย การบูชาข้าวพระจึงเป็นของที่ทำได้ยากยิ่ง

เมื่อหลวงพ่อธัมมชโยอายุได้ ๒๐ ปี ซึ่งนับว่า 나이ที่สุด ในบรรดาลูกศิษย์ของคุณยาย แต่มีผลการปฏิบัติธรรมดีเด่นที่สุด ก้าวหน้าเกินกว่ารุ่นพี่ที่เรียนมาก่อนหน้านี้ เพาะะท่านมีความเพียร ขยันมาฝึกปฏิบัติทุกวันไม่เคยขาด คุณยายจึงมองหมายให้ท่านเป็นผู้นำในการบูชาข้าวพระทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน หรือ แม้แต่ในพิธีต่างๆ อย่างเช่น พิธีทอดผ้าป่า หรือการถวายผ้า

อาบน้ำฝน หลวงพ่อจะเป็นผู้นำในพิธีทั้งหมด ส่วนคุณยาย ท่านทำหน้าที่เป็นผู้คุมบุญให้ ทำกันอย่างนี้ตลอดมา เวลาหนึ่น นอกจากผู้ใหญ่จะให้ความเชื่อถือแล้ว ทุกคนต่างยินดีไม่มีใคร คัดค้านเลยแม้แต่คนเดียว

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หลวงพ่อ มีความรู้สึกสดชื่น เปิกบาน มีความสุขทั้งวันทั้งคืน เพราะใจของท่านมีเพียงคุณ ยาย กับธรรมะ ท่านเคยกล่าวว่า คุณยายเป็นทั้งพ่อแม่ เป็น ปู่ย่าตายาย ครูบาอาจารย์ เป็นกัลยาณมิตร เป็นทุกสิ่งทุก อย่างของท่าน ไม่ว่าคุณยายจะให้อาทอย่างไร ท่านจะอยู่ ในอาทอย่างไม่มีเงื่อนไข คำลั่งสอนนั้นเป็นเหมือนสิ่งแทน ตัวคุณยาย ที่ไม่ว่าหลวงพ่อท่านจะไปไหนมาไหน ก็นึกถึงอยู่ ตลอดเวลา

หลวงพ่อท่านเคารพในคำลั่งของคุณยายผู้เป็นครูบา- อาจารย์ที่ท่านเกิดทุนอย่างสูงสุด ดังนั้นไม่ว่าต่อหน้าหรือลับ หลัง ท่านก็พร้อมที่จะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ดังจะเห็น ได้จากเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง ในวันขึ้นปีใหม่ที่มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ จัดให้มีงานรื่นเริงสนุกสนานกัน หลวงพ่อไป

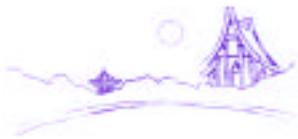

ขออนุญาตจากคุณยายไปร่วมงานนี้ คุณยายท่านไม่ห้าม
เพียงแต่พูดว่า

“คุณก็เที่ยวมาทุกปีแล้ว ปีนี้คุณก็เที่ยวได้ ยายไม่รู้ว่า
แต่ให้ไปหลังเที่ยงคืน”

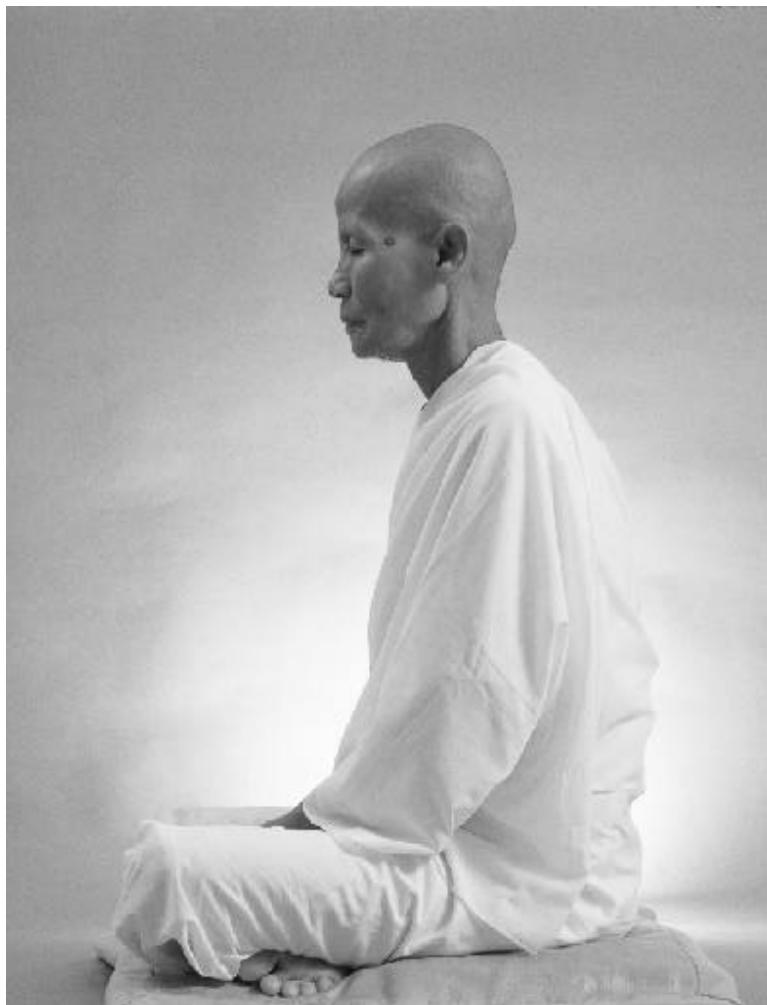
วันนั้น หลังจากปฏิบัติธรรมและคุยธรรมะกับคุณยาย
จนถึง ๒ ทุ่มแล้ว หลวงพ่อเก็บกลับ เมื่อมาถึงหน้ามหาวิทยาลัย
ท่านก็รับประทานอาหารແຄวนนั้น พอ ๔ ทุ่มจึงเข้าไปในบริเวณ
งาน แม้จะรู้ว่าถ้ารอถึงหลังเที่ยงคืนงานริบูนเริงเขากจะเลิกแล้ว
ก็ตาม แต่ด้วยความที่อยู่ในโวหารของคุณยายอย่างเคร่งครัด
ท่านจึงเดินผ่านบริเวณที่มีการละเล่นโดยไม่ยอมดูอะไรทั้งสิ้น
หลวงพ่อไปนั่งรอเวลาเที่ยงคืนอยู่ที่คอกวัวพลาดูนาพิกาข้อมือ^๑
เป็นระยะๆ ด้วยใจที่จดจ่อ พอเที่ยงคืนเปิ่ง เหมือนกันติดสปริง
ท่านรีบออกจากคอกวัวไป แล้วก็ได้ดูเหมือนกัน คือดูเข้าชี้จักร-
ยานกลับหอกัน

สิ่งนี้คือตัวอย่างการอยู่ในโวหารของหลวงพ่อ ความ
สำเร็จ ความเจริญรุ่งเรืองของท่านและหมู่คณะทั้งหมดในปัจจุบัน
นี้ ได้มาเพราะอยู่ในโวหารของครูบาอาจารย์ ท่านเคยกล่าว

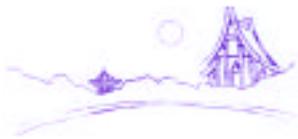

ว่า การที่จะมาเรียนกับครูบาอาจารย์นั้น ไม่มีอะไรสำคัญเท่า กับการอยู่ในอิ沃อาท เพราะเราได้ฝึกซึ่วิตจิตใจและหนทางเดิน ไปสู่พระนิพพานไว้กับท่าน ใน การปฏิบัติธรรมนั้น ถ้ามีข้อແยัง ในใจแม้เพียงนิดเดียว จิตจะฟุ้งซ่าน รวมเข้าไปสู่กายในไม่ได้ เลย

ด้วยความเคารพของท่าน คุณยายลีรัก เมตตาเอ็นดู และถ่ายทอดความรู้ทั้งหมดให้กับหลวงพ่อโดยไม่ปิดบังจำพราง ในการถ่ายทอดความรู้ นอกจากความเมตตาปราณีที่มีอยู่เดิม แล้ว คุณยายยังพิจารณาด้วยว่า จะถ่ายทอดให้ใครได้มากน้อย แค่ไหน ทั้งนี้ เพราะวิชาธรรมกายในระดับที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้น ไปนั้น ไม่ใช่จะสอนให้ครูก็ได้ เพราะไม่ใช่เรื่องที่จะเรียนกัน ได้ทุกคน ผู้รับต้องทำได้จริงจังจะสอนต่อให้ได้ ดังนั้นมีอ หลวงพ่อท่านเรียนด้วยความตั้งใจและมีผลการปฏิบัติก้าวหน้า รองรับวิชาได้อย่างรวดเร็วเป็นที่พอใจของคุณยาย ท่านจึง ถ่ายทอดให้อย่างเต็มที่

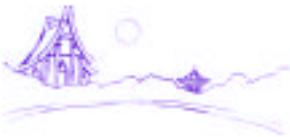
๑๒๐ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบลลักษกานทร์ ขันแกงยุง

ตามหมู่คณะ

นับแต่ปี พ.ศ.๒๕๐๓ เป็นต้นมา คุณยายกับหลวงพ่อ
ธัมมชโยได้นั่งเข้าที่ช่วยกันตามหมู่คณะที่จะมาร่วมสร้างบารมี
กับท่าน ซึ่งไม่ว่าจะไปเกิด ณ แห่งหนตำบลใด ให้มาร่วม
ปฏิบัติธรรมสร้างบารมีด้วยกันให้มากที่สุด เพื่อให้งานเผยแพร่
วิชชาธรรมกายไปทั่วโลกบรรลุผลสำเร็จ ครั้นถึงปี พ.ศ.๒๕๐๙
หลวงพ่อจึงได้พาคุณเพเด็จ ผ่องสวัสดิ์ มากราบคุณยาย

คุณเพเด็จ หรือหลวงพ่อทัตตชีโว (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียก
ท่านล้วนๆ ว่า หลวงพ่อทัตตะ ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่พระ-
ภawanวิริยคุณ รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย) หลวงพ่อ

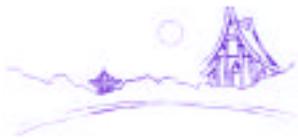
ธัมมชโยได้บรรยายบุคลิกลักษณะของหลวงพ่อทัตตะสมัยนั้น เจ้าไกว่า

“ชอบใส่เสื้อลายลูกอต การเงยยืนสูง บุคลิกชาเย็น เลียงดังมีอำนาจชนิดที่วัววิ่งอยู่ได้ยินเสียงแล้วก็ต้องหยุดทันที หุ่นลงจากมอไซค์แซมซัน หลวงพ่อตั้งฉายาให้ว่า thoroughbred never gets fat แปลว่าม้าศึกยอมคึกคัก (เพราะไม่อ้วน) ”

หลวงพ่อทัตตะ เป็นนิลิตรุ่นพี่ของหลวงพ่อธัมมชโย ขณะนั้นเพิ่งกลับจากการไปศึกษาต่อที่ประเทศไทย เดินทางท่านได้พบกับครรัชแรกเมื่อวันลอยกระทงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตรงกับวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๙ งานนี้ ๔ ปีจึงจะจัดให้มีลักษณะนี้ เมื่อพบกันแล้ว หลวงพ่อทัตตะ รู้สึกถูกชะตา กับหลวงพ่อธัมมชโยเป็นอย่างมาก

หลวงพ่อทัตตะเป็นรุ่นพี่ ท่านเจึงเรียกหลวงพ่อธัมมชโย ว่า “ไอน้อง” วันนั้นท่านชวน “ไอน้อง” ไปตีมเหล้า แต่หลวงพ่อธัมมชโยปฏิเสธด้วยคำพูดลั้นๆ ว่า

“ผมไม่ตีมเหล้า ผมถือศีล”

คำว่า “ถือศีล” ลั่งผลกระทบต่อจิตใจของหลวงพ่อทั้ตตะอย่างรุนแรง และเป็นสาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงต่อวิถีชีวิตของท่านในเวลาต่อมา

หลวงพ่อทัตตะเคยศึกษาไสยาสตร์มาก เช่น วิชาหนังหนี่ยว รูดโซ่ ลุยไฟ เล่นแร่แปรธาตุ เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ยังมีความสนใจเรื่องนรกสวารรค์ ท่านจึงอยากระไปพบคุณยาย ซึ่งในกรณีหลังนี้ นอกจากหลวงพ่ออัมมซโยยังไม่ยอมพาไปทันทีแล้ว ท่านยังต้องแนะนำการปฏิบัติตัวให้หลวงพ่อทัตตะอยู่เป็นเวลานานถึง ๓ เดือน เพื่อให้วางตัวได้อย่างถูกต้องเวลาอยู่ต่อหน้าคุณยาย

สมัยนั้นหลวงพ่อเรียกหลวงพ่อทัตตะว่า “พีเด็จ” ใน การแนะนำท่านต้องค่อยกำกับเรื่องกิริยาวาจา เช่น

“พีเด็จ คำพูดอย่างนี้คุณยายไม่ชอบ”

“นั่งอย่างนี้คุณยายไม่ชอบ” หรือ

“ลุกนัยน์ต้าอย่างนี้ท่านไม่ชอบ”

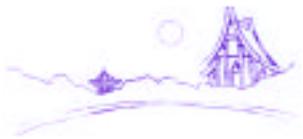

“บุคลิกชาเย็น ชนิดที่ใครเรียกแล้วหันขวับมาทำตา
เขียวพร้อมจะเอาเรื่องอย่างนี้ มีหวังโดนไล่ตั้งแต่วันแรก” หรือ
ไม่ก็บอกว่าแบบไหนคุณยายชอบ

แม่หลวงพ่อคิดว่าได้แนะนำหลวงพ่อทัตตะจนเป็นที่
พอใจแล้ว แต่ลิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนก็เกิดขึ้นจนได้ เพราะใน
วันแรกหลังจากที่กราบคุณยายแล้ว หลวงพ่อทัตตะก็พูดขึ้นมา
อย่างไม่มีปีไม่มีขลุยว่า “ยาย ผมอยากจะลองเอา PROT ให้มีอ
ยาย” หลวงพ่อท่านได้ยินดังนั้นก็สะกิดและแนะนำว่า “อย่างนี้
ไม่ควร” ต้องขอวิบายกันอยู่นาน ในที่สุดคุณยายจึงบอกให้ไป
ลงกับหลวงพ่อธัมมชโยก่อน

ไม่เพียงแต่ลิ่งที่หลวงพ่อธัมมชโยแนะนำไว้ก่อนที่
จะมาพบคุณยายเท่านั้น ท่านยังถามคุณยายต่อไปอีกอย่างไม่
ลังเลแม้แต่น้อย

“ยาย คุณไขยบูลย์เขาว่า ยายพาไปดูนรกลสววรค์ได้
จริงไหม?” คุณยายตอบอย่างมั่นใจว่า “จริง ยายเคยไปช่วย
พ่อขึ้นจากนรกมาแล้ว”

ถึงตอนนี้หลวงพ่อทัตตะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น เพราะได้พบคนจริงที่พยายามค้นหามาเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามท่านก็ยังไม่ยอมยุติคำถาม “แล้วอย่างผู้จะไปดูได้ไหม?”

คราวนี้คุณยายตอบอย่างยืดยาวพร้อมทั้งให้กำลังใจว่า “คุณน่ามีบุญมากอุญแล้วถึงได้มารถึงที่นี่ อย่างนี้ฝึกไม่นานหรอก”

เวลานั้นหัวใจของหลวงพ่อทัตตะเปลี่ยนไปด้วยความปิติ เพราะคำพูดของคุณยายบ่งบอกโดยปริยายว่ารับท่านเป็นศิษย์แล้ว วันนั้นทั้งวันหลวงพ่อทัตตะจึงลงมาธิรอดเดียว ๓ ชั่วโมง เป็นวันแรก เพื่อแสดงให้คุณยายเห็นว่าท่านก็อาจจริงเหมือนกัน อย่างไรก็ได้ ในระหว่างเวลานี้ กิริยาจาตอลอดจนบุคลิกภาพของท่านก็ยังเป็นที่ขวางหูขวางตาลูกศิษย์รุ่นพี่หลายคน พี่บางคนถึงกับบอกคุณยายว่า

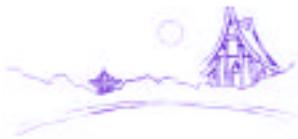
“อีตากันนี้รุ่มๆ รำมๆ ลากปรก พุดก์เลียงตั้งอะอะอะ ย้ายอย่าไปรับเป็นลูกศิษย์เลย ໄลไปເຄອະ”

แต่คุณยายก็ยังคงรับหลวงพ่อทัตตะไว้เป็นศิษย์คนหนึ่ง

ซึ่งภายหลังต่อมา เมื่อรู้ความจริงเรื่องนี้ ท่านถึงกับรำพึงด้วย
ความซาบซึ้งในความเมตตาของคุณยายที่มีต่อท่านเสมอมาว่า

“โ哥... คุณยายคงต้องใช้ความอดทนกับเรามากเหลือ
เกิน”

กำเนิด

บ้านธรมประสิทธิ์

ในช่วงเวลานั้น มีคนมานั่งสมาธิกับคุณยาามากขึ้น เรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ต้นเดือนมีคนมากเป็นพิเศษ นั่งสมาธิกันเต็มบ้านของคุณยายจนไม่มีที่นั่ง ต้องไปนั่งกันแม้กระถั่งบนตุ่มน้ำ ซึ่งนับว่าลำบากมาก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นพร้อมกับการที่วัดปากน้ำจะทำการก่อสร้างหอฉันตรง บริเวณที่เป็นบ้านพักของคุณยาย ซึ่งก็หมายความว่าบ้านของคุณยายจะต้องถูกรื้อถอนไปอย่างแน่นอน

ด้วยเหตุสองประการดังกล่าว บรรดาศิษยานุศิษย์จึงปรึกษาหารือกันว่า ถึงเวลาที่จะต้องสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว

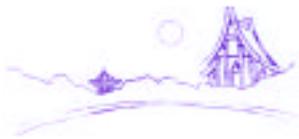

หลวงพ่อธัมมชโยกับหลวงพ่อทัตตะกิมมาซวนคุณยายให้สร้างบ้านใหม่ โดยที่ท่านทั้งสองจะรับหน้าที่เป็นผู้นำในการจัดหาทุนทรัพย์เอง

ในสมัยนั้น คุณยายท่านบอกว่าตนไม่สามารถสร้างบ้านได้ด้วยตัวเอง หรืออิฐลักษณะเดียวกันทุกคนทราบว่า โครงสร้างแบบปูลักตัวไม่สักแห่น หรืออิฐลักษณะเดียวกัน มาสร้างบ้านที่ปูนตัวต่อตัวจะได้บุญอย่างมหาศาล เพราะเป็นบ้านที่ร้องรับผู้บาริสุทธิ์ ผลบุญนี้จะช่วยให้เราเข้าสู่ธรรมะต่อไปในอนาคตได้อย่างลักระกวสหาย ง่าย แล้วมีสมบัติติดไปในภาพเบื้องหน้า หลวงพ่อธัมมชโยท่านอย่างใจดีบุญ จึงยอมอดอาหารกลางวันเป็นแรมเดือน เพื่อเก็บเงินไว้สำหรับทำบุญ ครั้งนั้นบรรดาลูกศิษย์ของคุณยายรวมรวมเงินกันได้ถึง ๕๔,๐๐๐ บาท ซึ่งนับว่ามากสำหรับสมัยนั้น และลังนี้ได้ส่งผลเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งสำหรับท่าน

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะได้เงินมากพอที่จะสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว คุณยายก็ยังต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างมากกับการย้ายบ้านและดูแลการก่อสร้าง

บ้านหลังใหม่เป็นบ้านไม้ ๒ ชั้น อยู่ภายใต้บริเวณวัด

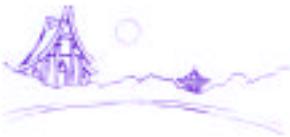

ปากน้ำทางด้านเหนือ ดำเนินการก่อสร้างโดยได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ^๔ ซึ่งมอบหมายให้พระราชโมลี (ณรงค์ จิตมหาโน) อดิศผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ และอดิศเจ้าอาวาสวัดราชโ/orาราม ช่วยเหลือควบคุมการก่อสร้างส่วนอีกรูปหนึ่งคือ พระภวานาโกศลเตราช (ธีระ ธรรมธโร) หรือหลวงพ่อเล็ก รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำในขณะนั้น ซึ่งเป็นพระอาจารย์ใหญ่ในด้านวิปัสสนาได้เมตตาดังเชือให้ไว้ว่า “บ้านธรรมประสิทธิ์” อันมีความหมายอย่างลึกซึ้งว่า “ครก็ตามที่มาถึงบ้านนี้ คุณยายจะสอนธรรมะให้กับเขาทุกคนไป”

ปลายปี พ.ศ.๒๕๑๐ การสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ได้เสร็จลิ้นอย่างสมบูรณ์ เป็นบ้านที่ทันสมัยที่สุดในลະแวกนั้น และเหนือลิ่งอื่นใด เป็นบ้านที่สะอาดมาก ดังจะเห็นได้จากพื้นไม้กระดานทุกแผ่นได้รับการเชิดถูจนเป็นเงาด้วยฝีมือของคุณยาย

คุณยายเป็นคนขยันมาก ขยันทำงานสร้าง ขยัน

^๔ ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่ สมเด็จพระมหาธัมมังคลาจารย์เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ

ทำโน่นทำนี่ รักความสะอาด ความมีระเบียบ และผูกพันอยู่กับธรรมะภายในตลอดเวลา ดังเช่นวันหนึ่ง หลวงพ่อท่านลังเกตเห็นคุณยายยืนเลงดูอะไรมากอย่างหนึ่งอยู่ระหว่างพื้นบันไดกับพื้นชั้นบน จึงถามด้วยความสงสัยว่า

“ยายทำอะไรมารับ?”

คุณยายตอบว่า “กำลังดูว่ามีผู้นิ่งไหม”

โดยปกติแล้ว คุณยายจะเช็ดบันไดบ้านทั้งบันบันได และเต๊บบันได ซึ่งไม่เหมือนใครเลยในโลก เมื่อหลวงพ่อถามต่อไปว่า ทำไมต้องทำอย่างนั้น คุณยายก็ตอบอย่างชัดเจนว่า

“เช็ดแล้วมันสะอาด ใจเราก็สะอาดเข้ากลางคล่องดี”

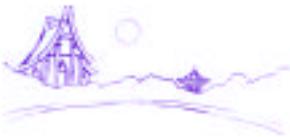
เรื่องความสะอาดของคุณยายนี้ ลิงแรกที่เห็นได้ชัดคือความสะอาดของลิ้งแวดล้อมที่พักของท่าน ซึ่งมีระเบียบสวยงาม ไม่ว่าท่านจะไปอยู่ที่ใดก็ตาม แม้ว่าข้าวของเครื่องใช้จะทำด้วยวัสดุที่เรียบง่าย บางชิ้นก็เป็นลิ้งที่เข้าทิ้งแล้วในกองขยะ แต่คุณยายก็สามารถทำความสะอาด เช็ดถู ปรับปรุงใหม่ให้ใช้ได้

ส่วนวัตถุลิ่งของต่างๆ ที่มีคนนำมาถวาย ไม่ว่าจะเป็น ถุงกระดาษใส่ผลไม้หรือใส่ลิ่งของอะไรก็ตาม เมื่อเวลาลิ่งนั้นออกไปแล้ว ท่านก็จะเอกสารกระดาษมาตัดอย่างมีระเบียบเป็นลีสเลี้ยม จัตุรัส แล้ววางซ้อนกันไม่มีเหลือมเลย เอาไว้ใช้รองกันกระโนน ด้านใน เมื่อทึ้งลิ่งของลงในกระโนนแล้วก็จะใช้กระดาษปิดทับ อีกทีหนึ่ง ลับกันเป็นชั้นๆ พอดีมีแล้วอุปภูมิกาที่นำไปทำ ความสะอาดก็จะรับกระดาษนั้นทึ้งไปในถังขยะ ไม่เป็นที่นำ รังเกียจ และทำความสะอาดง่าย

ที่นั่งสามารถนั่งที่นอนและที่รับแขกของคุณยายนั้นเป็น ที่เดียวกัน ท่านนอนตรงไหนก็รับแขกตรงนั้น สะอาดเงลี้ยง เกลาเป็นระเบียบ หยุยกยาต่างๆ ท่านจะเก็บใส่ตู้เล็กๆ ที่อยู่ ข้างฝา และจัดเรียงลำดับลดหลั่นจากเล็กไปใหญ่ จากตัวไปสูง เรียงกันไปอย่างนี้ ไม่มีลักษณะ กัน แม้ว่าตู้ยาใบนี้จะไม่มีฝ้าปิด แต่ก็หาได้มีร่องรอยของผุนละอองที่มาจับขวดยาเลยแม้แต่น้อย

เหนือลิ่งอื่นใด เสื้อผ้าภารณ์ที่คุณยายนุ่งห่มนั้นเรียบ ง่าย ปราศจากการอยับย่น ขาวสะอาดหาที่ติมได้ อย่างที่ หลวงพ่อทัตตะท่านเคยเล่าว่า วันหนึ่งล้มยที่ยังไม่ได้บวช ท่าน

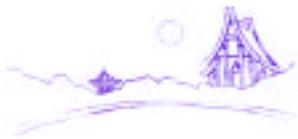

ลังเกตเลือ้ผ้าที่คุณยายໄສแล้ว อดถามไม่ได้

“ยาย...เลือยายขาด ปะตั้ง华丽แห่ง ทำไมยังขาว
กว่าเลือของพมือก นีผอมใช้ยังไม่เกิดอนเลย ยังขาวลู้ของยาย
ไม่ได้ ผ้าของพมเนื้อดีกว่าของยายนะ”

คุณยายท่านมองหน้า “คุณ... ยายมันลูกชوانา มีเลือ
ผ้าไม่มาก เพราะฉะนั้นยายใช้แล้วซักทุกวัน ไม่เคยทิ้งหมาก
ไม่เคยทิ้งข้าววัน ยายไม่เคยเลยที่จะมาใส่กระมะังทิ้งไว้ ใช้วัน
นี้พอตอนเย็นยายก็ซัก มันจะได้ไม่เข้ากรราน (คือความสกปรก
ไม่เชิมลิก) ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากแಡดให้มันแห้ง พอแห้ง
ยายก็รีบเก็บ ไม่จั้นลีมันจะออกซีดๆ เก่าๆ เพราะฉะนั้นเลือผ้า
ของยายทุกดัว แม้มันจะขาดแล้วก็ยังขาวเหมือนใหม่”

หลวงพ่อท้าวท่านเล้ออีกว่า ตั้งแต่ท่านเกิดมาไม่เคย
เห็นใครละอาดอย่างนี้ ปกติผ้าขี้ริวพอท่านใช้แล้วมันสกปรก
ท่านก็ทิ้งไป เพิ่งมาเห็นว่าแม้แต่ผ้าขี้ริวที่คุณยายใช้ถูบ้านเช็ด
บ้านนั้น คุณยายก็ซักจนสะอาด เมื่อเห็นอย่างนั้นท่านจึงรู้สึก
อายและเริ่มปรับปรุงตัวเองตั้งแต่นั้นมา

คุณยายจะสอนธรรมะที่บ้านธรรมประลิทธีตั้งแต่เช้าจนถึง ๒ ทุ่มทุกวัน บรรดาลูกศิษย์ของคุณยายมีทุกระดับทั้งหลวิงและชาย ตั้งแต่เด็กนักเรียน นิลินักศึกษา ไปจนถึงผู้ที่ประกอบอาชีพแล้ว ซึ่งโดยปกติจะมาถึงบ้านธรรมประลิทธีพร้อมหน้ากันเมื่อเวลา ๖ โมงเย็นเป็นต้นไป และคุณยายก็จะเริ่มสอนตั้งแต่เวลานั้น

กลางปี พ.ศ.๒๕๑๐ วันหนึ่งระหว่างที่หลวงพ่อทัตตะกำลังนั่งสมาธิอยู่กับคุณยาย วิชาไสยาสตร์ที่เคยฝึกมาก็ตามมาทำร้าย ทำให้เกิดอาการหายใจไม่ออก มีลมดันขึ้นกระอักกระอ่วน น้ำลายพูมปาก คุณยายบอกกับท่านว่า

“คุณฝึกไสยาสตร์มาก อาจารย์เก่าๆ เขาไม่ยอมให้คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

หลวงพ่อทัตตะถามคุณยายด้วยความกังวลใจว่า “ยังไงไม่ยอม?”

คุณยายตอบว่า “จะเอาธรรมาก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าท่านก็ทำอย่างนี้ คุณกล้าไหมล่ะ?”

หลวงพ่อทัตตะเห็นແວຕາเด็ดເດືອນນັ້ນແລ້ວກີ່ຕອບອຍ່າງ
ມັ້ນໃຈວ່າ “ກລ້າຄວັບ”

ນັບຈາກວັນນັ້ນ ທ່ານຈຶງຕັ້ງໃຈນັ້ນສມາຮີເຮືອຍມາ ຄຸນ
ຍາກົກໂຄຍ່າຍແກ້ໄຂໃຫ້ ອາກາດັກລ່າງຈຶງຄ່ອຍທຸເລາເບານາງລົງ
ດູເໜືອນວ່າຈະໜ່າຍແຕ່ກີ່ໄມ່ໜ່າຍຂາດ ເພຣະໃນສ່ວນລຶກແລ້ວທ່ານ
ຍັງຄົມມີຄວາມເສີຍດາຍວິຊາໄສຍຄາສຕ່ວອຍໆ ອຍ່າງທີ່ຄຸນຍາຍນອກ
ກັບທ່ານວ່າ

“ຢັ້ງໄມ່ໜ່າຍຂາດຫຣອກ ຍາຍແກ້ໄທໄດ້ແຄນີ້ ສ່ວນທີ່ເໝືອ
ເປັນພຣະຄຸນຢັ້ງເສີຍດາຍວິຊາມາຮອຍໆ ແຕ່ຄຸນຈະໄໝຂໍລັງອີກແລ້ວ
ເພຣະທັງໝົດທີ່ຄຸນເຮືອນມາເປັນປະເທມນົບປະຮຽມ ໄນໃໝ່
ຮຽມບຣິສຸທີ່ ຕ້ອໄປນີ້ຕ້ອງໜັນນັ້ນສມາຮີໃໝ່ນາກາ”

หลັງຈາກເຮີມປົງບັດອຣມທີ່ບ້ານອຣມປະລິທີ່ໄດ້ໄໜ່ນານ
หลวงພ່ອທັດກົດໜັກຊາວນ້ອງໆ ຬ່ານມາຮັບຮັບສະຕິຈາກມາ-
ວິທາຍາລັຍຕ່າງໆ ມານັ້ນສມາຮີກັບຄຸນຍາຍເພີ່ມມາກີ່ເຂັ້ມຳເປັນລຳດັບ ພອ
ຖື່ງວັນອາທິທຽຍຕັ້ນເດືອນ ບຣດາລູກຄືໜີ່ຕ່າງກີ່ແບ່ງງານກັນທຳທຸກ
ຄົນໄມ່ມີລະເວັນ ແຕ່ເນື່ອງຈາກหลวงພ່ອທັດເປັນເໜືອນພື້ນຍາຍ
ຄົນໂຕ ມີອາຍຸມາກທີ່ສຸດໃນກລຸ່ມນັກສຶກຂາດ້ວຍກັນຄືອ ແລະ ປີ ນ້ອງໆ

จึงไม่แบ่งงานให้ทำ ท่านจึงหันไปจัดรองเท้าซึ่งถูกถอดวางทิ้งไว้กระแสแควหน้าบันไดให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พ่อเลร์จจาก การนั่งสมาธิ ทุกคนลงมาเห็นรองเท้าที่วางอยู่ ก็ชื่นชมกันโดยที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำ หลวงพ่อทัตตะท่านทำเฉยเลย แต่ใจนั้น ปฏิบิกรบานเป็นที่สุด

ต่อมา คุณยายได้มอบหมายให้ท่านช่วยสอนธรรมะบ้าง รับแขกแทนบ้าง หลวงพ่ออัมมขโยเล่าให้ท่านฟังว่า การที่ คุณยายมอบหมายหน้าที่นี้ให้ เพราะหลวงพ่อทัตตะเป็นคน ไม่มีมานะลือดัว รู้จักสร้างงาน และที่สำคัญคือเป็นคนที่กตัญญู แม้ว่าคุณยายจะว่าอะไรก็ไม่เคยโกรธ รวมทั้งไม่มีนิลัยคดในข้อ ของในกระดูก สามารถเป็นครูคนได้

เย็นวันหนึ่งที่บ้านธรรมประลิทธิ์ เมื่อทุกคนมาพร้อม กันแล้วคุณยายก็นำนั่งสมาธิ พอทุกคนหลับตาได้ประมาณ ๑๐ นาที คุณยายก็หายเข้าไปในห้องน้ำและอยู่ในนั้นเป็นเวลานาน กว่าจะกลับมานั่งต่อจนถึงเวลาเลิก หลังจากเลิกนั่งสมาธิแล้ว หลวงพ่อทัตตะไปเข้าห้องน้ำ ท่านเห็นห้องน้ำแห่งสนิท สะอาด น่าใช้ ท่านลังเลก่อน แต่เมื่อไปเข้าห้องน้ำที่โลกเป็นอย่างนี้ทุกครั้ง แม้ว่าก่อนหน้านี้จะมีผู้ใช้ห้องน้ำแล้วก็ตาม

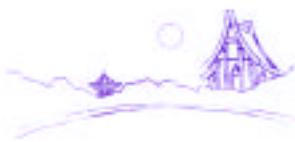
โดยเหตุที่เป็นคนช่างลังเกต ประกอบกับความประหลาดใจครรภ์ว่าเวลาที่ทุกคนหลับตาหนึ่น คุณยายทำอะไรไว้บ้าง ดังนั้นในระหว่างที่ทุกคนนั่งสมาธิกันอยู่ ท่านจึงลีมตาขึ้นมองดู คุณยาย เมื่อไม่เห็นนั่งอยู่ท่านก็ลุกตามไปดู พ่อไปถึงก็ได้พบ คุณยายกำลังขัดถูห้องน้ำ และเช็ดพื้น เช็ดข้างฝาอยู่

หลวงพ่อทัตตะรูสิกะเหลืองใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า เพราะทั้งตัวท่านและบรรดาลูกศิษย์คนอื่นๆ ต่างพากันทำความเบียกแผลงไว้ให้คุณยายตามเช็ดตลอดเวลา โดยที่ตนเองไม่มีโอกาสล่วงรู้เลย

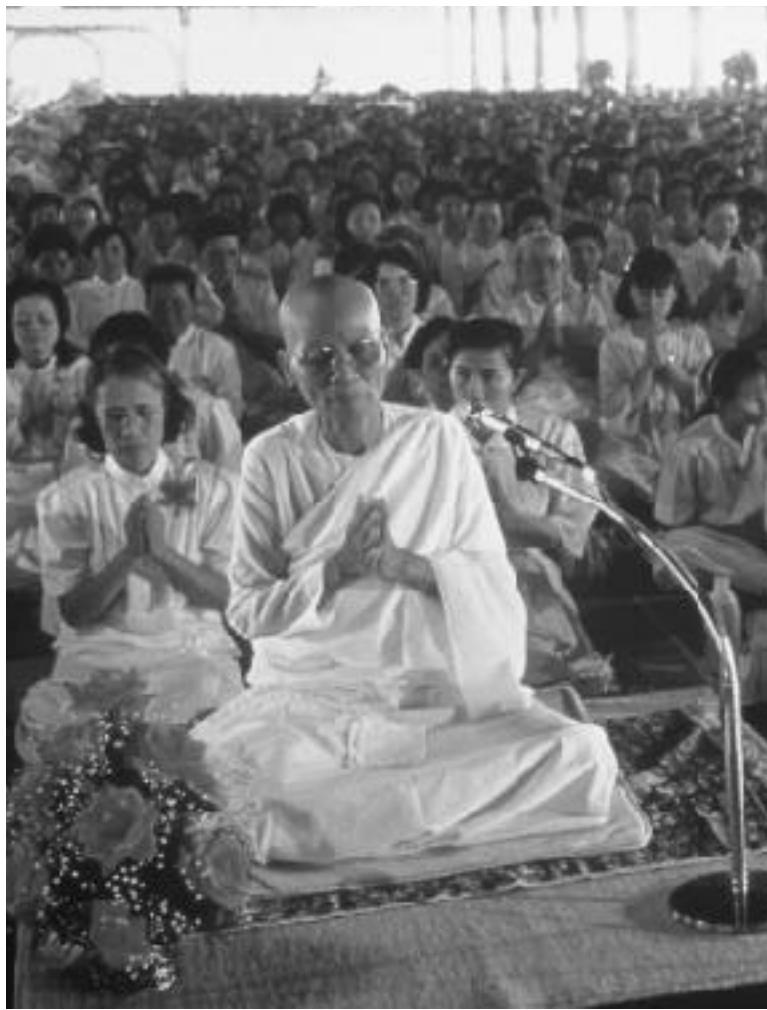
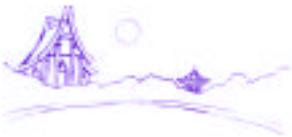
ต่อมามีโอกาสนั่งอยู่กับคุณยายตามลำพัง ท่านก็เลียบเคียงถามคุณยายถึงเรื่องนี้ว่า

“ยาย...ทำไมต้องทำอย่างนั้น?”

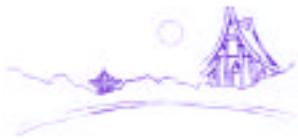
คุณยายให้เหตุผลชัดเจนว่า “ยายแก่แล้ว อายุจะ 60 แล้ว คนแก่นะเท่านั้นไม่มียาง (ลายเท้า) มันลื่นง่าย ถ้าไม่ระวังเดียวจะล้มหัวпадพื้นแล้วจะพื้นยก ยายเลยต้องทำไว้ให้ชนเสียตั้งแต่ตอนนี้แหละคุณ”

หลวงพ่อทัตตะฟังคำตอบนั้นด้วยความรู้สึกชาบชี้งใน
ความละเอียดรอบคอบของคุณยาย แม่ท่านเพิ่งรู้จักคุณยาย
ได้ไม่นาน แต่ลิ่งที่พับพาดด้วยตาตันของครั้งนี้ ก็เป็นความ
ประทับใจมากที่จะลืมเลือนได้

๑๓๙ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบลสิการจันทร์ ขันนกยูง

วางแผนให้ศิษย์ประพฤติ พระมหาจารย์

ในเวลาต่อมา เมื่อมีเด็กหนุ่มสาวมาปฏิบัติธรรมกันมากยิ่งขึ้น และสามารถรวมกลุ่มกันได้อย่างเห็นยอดแล้ว คุณยายก็เริ่มรณรงค์ให้ทุกคนประพฤติพระมหาจารย์ ตอนเย็นๆ ระหว่างที่นั่งปฏิบัติธรรมกันอยู่ คุณยายจะคอยให้กำลังใจไปด้วย เรื่องที่คุยกันนั้นก็วนเวียนอยู่แต่เรื่องของบุญกุศล เรื่องการสร้างบารมี หรือไม่ก็เป็นเรื่องของภพนี้ภพหน้า ส่วนเรื่องการประพฤติพระมหาจารย์ คุณยายจะพยายามพูดสร่าเริญคุณของพระมหาจารย์ให้พังบ่อยๆ

“ชีวิตพระมหาจารย์เหมือนกับน้อยในอากาศ มันมีแต่ปีก มีแต่ทาง จะไปไหนมาไหนก็ล่องลากลางและเป็นอิสระ ถ้า

เราประพฤติพรมจรรย์ เราจะทำอะไรก็เป็นอิสระ มีเงินร้อยบาทก็ใช้ได้ทั้งร้อย ถ้าหากมีครอบครัวแต่ยังไม่มีลูก เงินร้อยบาทก็ใช้ได้ห้าสิบบาท ถ้ามีลูกหนึ่งคนเหลืออยู่สิบห้าบาท ถ้ามีสองคนเหลือสิบสองบาทห้าสิบบาทคง ถ้าสามคนหนึ่งท่าวหัวเลย ลูกตอนเล็กๆ ก็น่ารักดี แต่พอโตขึ้nmันก็ตื้อ เราก็จะได้พ่อแม่ที่ตื้อด้วย ขนาดลูกเกิดอยู่ในท้องเราแท้ๆ อกามามันยังตื้อ นีฟ้อ เราได้มاتตอนโต ทำไม่จะไม่ตื้อ ยิ่งได้มاتตอนโตยิ่งตื้อ เพราะจะสมความตื้อไว้มาก เพราะฉะนั้น อยู่คุณเดียวดีกว่าสาม มีความสุข ถึงเวลาเราก็ได้สร้างบารมีอย่างเต็มที่”

สำหรับหลวงพ่อธัมชโยแล้ว บ่อยครั้งที่คุณยายมักจะพูดกับท่านด้วยถ้อยคำที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใยเลมอ

“อย่ามีความลับกับยานะ มีอะไรให้เล่าให้ฟัง ยายจะได้ช่วยเหลือ ยานั่นเมื่อนพ่อเมื่อนแม่ของคุณ เมื่อนบูรณาฯ แต่ที่แตกต่างกันก็คือ ยายไม่ได้มองแต่ประโยชน์ปัจจุบันนี้ ยายเป็นห่วงคุณข้ามภพข้ามชาติ กล่าวว่าคุณตายแล้วจะไปตกนรก เดียวจะไม่ได้เจอยาย ไม่ได้เจอลุงพ่อวัดปากน้ำ ไม่ได้เจอวิชชาธรรมกาย ยายจึงต้องเป็นห่วง เพราะ

ฉะนั้นมีอะไรอย่างปิดบัง yay”

เมื่อได้ฟังคุณยายพูดอย่างนี้ หลวงพ่อคึ่ไม่เคยปิดบังอะไรอีก มีเรื่องอะไรท่านต้องเล่าให้ฟังหมดทุกเรื่อง หากทำอะไรผิดพลาดมา คุณยายท่านก็จะแนะนำ ซึ่งให้เห็นถึงโถงที่จะเกิดขึ้นตามมา เวลาคุณยายสอนนั้นไม่เหมือนครอื่นในโลกท่านจะเริ่มด้วยการให้นั่งสมาธิก่อน เมื่อจิตใจสงบแล้วท่านจึงให้พิจารณาด้วยเหตุผล ท่านจะไม่พูดเฉพาะผลที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันชาติเท่านั้น แต่จะพูดถึงผลข้ามชาติที่เดียว

คุณยายจะค่อยเป็นห่วง ประคับประคองให้ลูกศิษย์อยู่ในเล้นทางแห่งพระธรรมจรรยาณ์ตลอดเวลา เพราะพระธรรมจรรยาณ์มีความสำคัญมากต่อการศึกษาวิชาธรรมกายในระดับสูงขึ้นไป

ในสมัยนั้น งานฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เมื่อวันเกิดของคุณยายเรียนมาถึง บรรดาลูกศิษย์จะมาฉลองวันเกิดให้ท่านกันอย่างคับคั่ง

คุณยายเกิดวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีรากา ซึ่งบรรดา

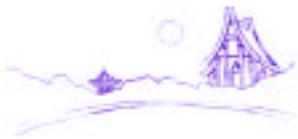

ลูกศิษย์มักจัดงานวันเกิดของท่านตรงกับวันทางจันทรคติ งานฉลองวันเกิดของคุณยายในแต่ละปีจึงไม่ตรงกัน บางปีก็ตรงกับปลายเดือนธันวาคม บางปีก็ตรงกับเดือนมกราคม

ในวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ.๒๕๖๑ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายนั้น หลังจากนั่งลงมาพูดและแขกผู้มีเกียรติกลับกันไปจนหมดแล้ว มีแต่พวกรเด็กๆ นักศึกษาประมาณ ๑๐-๑๕ คน ซึ่งยังคงช่วยกันเก็บ gadban และรอฟังโอวาทอยู่ ในโอวาทดอนหนึ่ง คุณยายกล่าวว่า

“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยायรักพากคุณมากที่สุด พวกรคุณนี้ดีจริงๆ ขยายนั่งลงมาพูด เอาจริงเอาจัง แล้วสามารถก้าวหน้าได้ แต่ยายจะรักพวกรคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า ถ้าพวกรคุณเลิกสูบบุหรี่”

คำพูดของคุณยายนั้นคัดดีสิทธิ์ มีอานุภาพ พอลิ้นคำของท่านเท่านั้น ลูกศิษย์ที่สูบบุหรี่ทั้งหมดรวมทั้งหลวงพ่อทัตตะด้วยก็ทิ้งบุหรี่ลงในกระถินของคุณยาย แล้วพร้อมใจกันตั้งสั้นจะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต

วันนั้นหลังจากที่ทุกคนกลับไปกันหมดแล้ว เหลือเพียง
หลวงพ่อธัมมชโย ซึ่งบัดนี้นั่งอยู่ต่อหน้าคุณยาย ท่านได้มอบ
ของขวัญอันล้ำค่าที่สุดในชีวิตเด่นคุณยาย ด้วยการตั้งลัจจา-
ธิชฐานว่า จะประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิต คุณยายก็รับฟัง
อย่างเปิดเบิกบานและภาคภูมิใจยิ่ง

การกล่าวสักชาธิชฐานของหลวงพ่อธัมมชโยครั้นนั้น
ยังผลให้เกิดกำลังใจในการประพฤติพรหมจรรย์แก่ลูกศิษย์คน
อื่นๆ ที่ยังเป็นโสดอีกมากมาย วันเกิดของคุณยายทุกปีจึงกลาย
เป็นวันที่ลูกศิษย์ร่วมอยู่เพื่อที่จะตั้งลัจจะเป็นของขวัญอันล้ำค่า
ให้เป็นที่ถูกใจท่านยิ่งไปกว่าเดิม

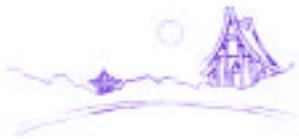
อย่างไรก็ตาม ภายหลังต่อมา คุณยายท่านให้ล้มเลิก
การกล่าวสักชาธิชฐานเรื่องการประพฤติพรหมจรรย์เลีย เพราะ
มีลูกศิษย์บางคนเลียสัจจะต่อตนเอง ซึ่งจะเป็นผลเสียร้ายแรง
ต่อผู้นั้นติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ

บรรยายการนั่งสมาธิร่วมกัน ณ บ้านธรรมประลิทธี
นั้น ทุกคนที่มานั่งสมาธิไม่ว่าชายหรือหญิง จะนั่งรวมกันบน

ชั้นสองของบ้าน ส่วนชั้นล่างจะเป็นที่ทำอาหาร รับประทานอาหารและเก็บข้าวของต่างๆ เมื่อคุณยายเห็นว่าจะเกิดเรื่องซุกซิบขึ้นท่านจึงล็งสอนเป็นการใหญ่ เพราะบรรณาจะให้ลูกศิษย์ประพฤติพรมจรรย์และเป็นกำลังในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาต่อไป

นอกจากนี้ท่านยังล็งให้แยกกันนั่งระหว่างหญิงกับชาย เพื่อขัดตันตอความใกล้ชิดลงนิทลงม อันจะนำไปสู่เรื่องซุกซิบ ซึ่งเป็นผลเสียต่อการปฏิบัติธรรม คำลั่งนี้ได้กล่าวเป็นกฎระเบียบในการจัดที่นั่งของสาวชนที่มาปฏิบัติธรรม ณ วัดพระธรรมกายในเวลาต่อมา

คุณยายสร้างคน

การฝึกคนให้รักการปฏิบัติธรรมนั้น คุณยายใช้วิธีฝึกคนที่จะเป็นต้นแบบไว้ก่อน ทางฝ่ายชาย คุณยายเลือกหลวงพ่ออัมมาซโยเป็นต้นแบบ แล้วก็ฝึกให้หลวงพ่อทัตทะເຂາຍ่าง หลวงพ่ออัมมาซโยอึกต่อหนึ่ง ส่วนฝ่ายหญิง คุณยายเลือกคุณแม่แข จิราชุติโรจน์ หรือที่น้องๆ กลุ่มปฏิบัติธรรมในสมัยนั้น เรียกวันว่า “พี่เข่ง” เป็นต้นแบบ เพราะพี่เข่งมีความใกล้ชิดกับน้องๆ มากกว่าใครทั้งหมด คุณยายจะกำชับให้พี่เข่งดูแลน้องๆ ผู้หญิงให้ดี และพูดเล่นว่า

“ยายเกลียดมาก ถ้าคนที่อยู่ในวงบุญด้วยกันแล้วมา มีรื่องซื้อขายกันเออ”

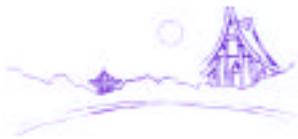

วิธีป้องกันเรื่องนี้ต้องเข้มงวดกันอย่างจริงจัง หลังจากเลิกนั่งสมาธิตอน ๒ ทุ่มทุกวัน พี่เย่งจะพาห้องๆ ผู้หญิงขึ้นรถเมล์กลับบ้านพร้อมๆ กันให้หมดก่อน จากนั้นประมาณ ๑๐-๒๐ นาที พวกรู้ชาຍจึงค่อยตามไป แต่ถ้าใครมีเรื่องรบกวนต้องกลับก่อน คุณยายก็จะให้พวกรู้ชาຍกลับไปพร้อมกันก่อน พวกรู้ฟังโดยประมาณเวลาให้ขึ้นรถเมล์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงให้พวกรู้ฟังตามไป

คุณยว่างมาตรการไว้อาย่ารัดกุมที่จะไม่ให้ลูกศิษย์ฝ่ายหญิงมีโอกาสลงนิทสนมกับฝ่ายชาย ไม่ว่าในโอกาสใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งพี่เย่งก็บรูดิตามนโยบายอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุนั้นจึงไม่มีเรื่องซื้อขายเกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประลิทธี

ทั้งหมดนี้คือการสร้างทีมงานของคุณยาย เพื่อนำไปสู่การเผยแพร่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก และเป็นลาเหตุเมืองหลังที่ทำให้วัดพระธรรมกายมีจุดเด่นที่บุคลภายนอกไม่รู้ และมองดูด้วยความประหลาดใจ

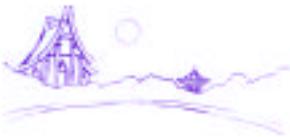
คุณยายท่านเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการสร้างวัดทั้งหมดท่านใช้เวลาสร้างกลุ่มผู้นำหรือสร้าง Working Group ขึ้นมา

ก่อน การจะสร้างทีมงานขึ้นมาลักษณะนึง มิได้ใช้เวลาสร้าง เพียงวันสองวัน แต่สร้างกันอยู่เกือบ ๑๐ ปี ถือว่าเป็นการ เตรียมงานที่ใช้เวลาอย่างมากทีเดียว การใช้เวลาหลายปี ทำ ให้มีเวลาที่จะคิดและไตร่ตรองงานอย่างรัดกุม และที่สำคัญคือ สามารถหอมความรู้สึกนึกคิด หลอมพัฒนารูปต่างๆ ของ กลุ่มผู้นำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เป็นผลทำให้มีอ่อนลง มีการทำอะไรแล้วไม่ขัดแย้งกัน และรู้ใจ รู้ว่าหมู่คณะกำลังจะทำ อะไรหรือต้องการอะไร

เมื่อคุณยายท่านได้รับคำลั่งจากหลวงพ่อวัดปากน้ำให้ ออยู่รอผู้ที่จะมาสืบทอดวิชชาธรรมกาย แม้ว่าใจจริงคุณยายอยาก จะกลับบ้านเดิมหลังจากที่หลวงพ่อท่านมรณภาพ แต่ด้วยความ เคราะห์ครูบาอาจารย์ ท่านจึงไม่กลับ รออยู่ที่วัดปากน้ำเพื่อ รวบรวมคน

วิธีการรวมคนของคุณยายคือ อย่างที่หนึ่ง ท่าน ตั้งใจสอนsmithio อย่างเจ้าจริงเจาจัง เพราะแต่เดิมนั้นท่านไม่ ได้สอน ท่านเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลทำวิชชา ไม่ค่อยได้พูดกับใคร แต่หลังจากที่หลวงพ่อวัดปากน้ำมรณภาพแล้ว ท่านไม่ต้องนั่ง

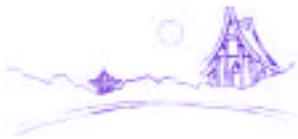

อย่างนั้นอีกต่อไป เพราะฉะนั้นท่านจึงเปลี่ยนบทบาทของท่านคือ ตั้งแต่เข้ามีดตี ๔ เรื่อยไป ท่านจะนั่งเพื่อตัวเองจนกระทั่งถึงเวลารับประทานอาหารเช้า พอลายหน่อยประมาณแปดโมงครึ่ง ท่านก็เริ่มนั่งอีก แต่การนั่งครั้งนี้ท่านนั่งเพื่อสอน

ลูกศิษย์ที่มาหาคุณยายในยุคแรก ล้วนมากไม่ใช่นิสิตนักศึกษา แต่เป็นผู้ใหญ่ มีครอบครัว บางคนอยู่ในวัยทำงาน บางคนอยู่ในวัยชรา เหตุที่มาหาคุณยาย เพราะลูกหลานเจ็บไข้ ได้ป่วย เข้าโรงพยาบาลหลายแห่งแล้วรักษาไม่หาย หรือบางคนลูกหาย สามีหาย ภรรยาหายไปจากบ้านไม่รู้จะไปตามที่ไหน ก็มาหาคุณยาย บางคนมีเรื่องกระทบกระเที่งกันในที่ทำงาน บาง คนคิดถึงผู้ล่วงลับ อยากทำบุญให้ถึงเขาเต็มที่ ก็มาหาคุณยายให้ช่วยคุมบุญให้

พอมากถึง หากคุณยายรับปากช่วยเหลือทันที เขายังไม่ได้อะไร ดังนั้นท่านจึงมีคำพูดอยู่คำหนึ่งคือ

“เดียวก่อน เรื่องอื่นเอ瓦งไว้ مانั่งสมารีให้ใจใสๆ เลียก่อน”

ตอนแรกๆ บางคนจะรู้สึกอึดอัดแต่ก็ต้องทำตาม ไม่มีใครปฏิเสธคุณยายได้ ท่านจึงอาศัยประสบการณ์ที่ฝึกมาหาก นำนั่งสมาธิแล้วก็คุ้มบุญให้เข้า ปรากฏว่าบางคนที่มีพื้นฐานใจดี เคยอบรมกับหลวงพ่อวัดปากน้ำมาบ้างแล้ว พอนั่งสมาธิก็ สว่างขึ้นมาในวันนั้นเอง ได้ความสว่าง สงบ รู้สึกชุ่มชื่นใจ เห็นคุณค่าของธรรมะ จิตมหาคุณยายบ่อยๆ และชักชวนญาติสนิท มิตรสหายมาเพิ่มอีกด้วย

ประการที่สอง พ้ออิก ๕ นาที ๑๐ นาทีจะเลิกนั่งสมาธิ คุณยายจะอบรมทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่ ท่านเห็นอะไรในใจก็นำเรื่องนั้นขึ้นมาเตือนลติโดยไม่เอยชื่อตัวบุคคล การเตือนลติในวาระที่นั่งสมาธิกันเต็มที่แล้วเป็นการเตือนที่ได้ผล เพราะทุกคน มีจิตใจนุ่มนวลและเอียดอ่อน พร้อมจะรับฟังคำแนะนำตักเตือน ทุกลสิ่งทุกอย่าง นี่คือการฝึกคนของคุณยายในช่วงแรก

ต่อมาเมื่อหลวงพ่อรัมซ์ໂโยมาถึง คุณยายท่านอบรม หนักเป็นพิเศษเพื่อจะให้เป็นบุคคลต้นแบบ เมื่ออบรมหลวงพ่อ รัมซ์ໂโยได้ถึงจุดหนึ่งแล้ว เห็นว่าหล่อหลอมเหมือนเป็นใจเดียว กับคุณยายท่านแล้ว ก็ให้หลวงพ่อรัมซ์ໂโยไปตามเพื่อนรุ่นๆ

เดียวกัน หลวงพ่อทัตตะจึงได้เข้ามาสร้างบารมีด้วย จากนั้น หลวงพ่อทัตตะก็ไปตามเพื่อนๆ มาอีกเป็นทอดๆ กันไป จนมี นิลิตนักศึกษา many เรียนธรรมะมากขึ้น คุณยายจึงตั้งกฎระเบียบ เอาไว้มากมายเพื่อเป็นหลักปฏิบัติต่อไป นี่คือหลักการหล่อหลอม คนหนุ่มสาวของคุณยาย

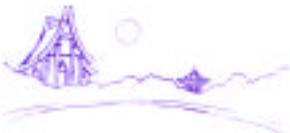
หลักการที่คุณยายใช้นี้ เป็นหลักการเดียวกันกับการ สร้างงานสำคัญๆ ของโลกในอดีต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าครรช์ที่ เป็นพระโพธิสัตว์ เมื่อจะทำงานใหญ่แต่ละชาติ ท่านก็อาศัย คนหนุ่มสาวฝึกขึ้นมาเป็นกำลัง พอตัวสร้างธรรมแล้วท่านก็ฝึกคน ขึ้นมาอีก คือชุดของพระสาวีบุตรและพระโมคคัลลานะ แต่ความ แตกต่างอยู่ตรงที่ว่า คุณยายท่านเป็นผู้หญิงและไม่มีความรู้ทาง โลก แต่ด้วยความสามารถทั้งสันะคือความรู้แจ้งภายใต้อันเกิดจากการ เข้าถึงวิชชาธรรมกาย ท่านจึงอบรมหลวงพ่อธัมมชโย อบรม หลวงพ่อทัตตะและพระภิกษุรุ่นบุกเบิกได้ ซึ่งใช้เวลานานนาน เกือบลิบปีกว่าจะเริ่มงานเผยแพร่วิชชาธรรมกายต่อไป คุณยาย เป็นคนจริง ทำจริงและต้องทำให้สำเร็จ ดังนั้นแม้จะไม่รู้หนังสือ แต่เวลานี้ท่านคือครูของบรรดาหนุ่มสาวระดับปัญญาชน

เดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๑๗ หลวงพ่อธัมมชโยเรียนจบปริญญาตรี สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คุณยายกำหนดไว้ว่าเมื่อหลวงพ่อท่านมีความรู้ทางโลกแล้ว จะต้องมีความรู้ทางธรรมด้วย ความรู้ทางธรรมก็ต้องมีทั้งปริยัติและปฏิบัติ จึงจะเป็นพระภิกษุที่นุ่มน้ำเปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและมีจิตใจที่เข้มแข็ง เป็นผู้นำในการเผยแพร่วิชาธรรมกา_yของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กว้างไกลต่อไปได้

โดยเหตุนี้จึงมีการปรึกษาหารือกันว่า หลวงพ่อธัมมชโยควรจะบวชในพรรษานี้ เมื่อหลวงพ่อตกลงใจที่จะบวช คุณยายท่านก็ปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ความรู้สึกทั้งมวลฉายออกมากในแวตาและรอยยิ้มของท่าน เป็นความภาคภูมิใจสมกับที่ได้ทุ่มเททั้งหมดของชีวิตนี้เพื่อวิชาธรรมกา_y ดูแลหล่อเลี้ยงเมล็ดพันธุ์แห่งความดีนี้ให้เติบใหญ่ในเล้นทางธรรมอันบริสุทธิ์

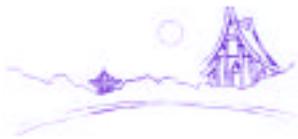
เย็นวันนั้นเมื่อทุกคนมาปฏิบัติธรรมกันพร้อมหน้า คุณยายท่านก็แจ้งข่าวนี้ให้ทราบ ทุกคนต่างปิติยินดีไปกับข่าวอันเป็นมงคลนี้ด้วย

ดังนั้นในวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๗ ซึ่งตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๙ จึงเป็นวันที่หลวงพ่อธัมมชโยบวช ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีพระเทพราเวที (สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ ในปัจจุบัน) เป็นพระอปัชฌาย์ และมีฉ丫ງาว่า

“ธัมมชโย” แปลว่า “ผู้มีชัยชนะด้วยธรรมกาย”

การบวชครั้งนี้เป็นการบวชอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธศาสนา ด้วยมโนปณิธานที่จะเผยแพร่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก เป็นภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่รือคออยท่านลีบสานให้สำเร็จลุล่วง ในภัยหน้าต่อไป

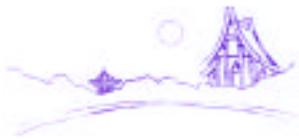
ยอดนักบริหาร

เมื่อวานชั่วแล้ว หลวงพ่อธัมมายุจคงไปนั่งสมาธิที่บ้านธรรมประลิทธีเหมือนอย่างเคย และใช้เวลาในการปฏิบัติธรรมมากยิ่งขึ้น เวลาันนี้มีคนมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประลิทธีมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ต้นเดือน มีคนเต็มตั้งแต่ชั้นบนของบ้านเรือยลงมาจนถึงบันได ส่วนชั้นล่างนั้นไม่ได้มีเงินัง แต่ใช้เป็นที่จัดอาหารและเครื่องไทยทานต่างๆ ล้วนเป็นชีงต้อมากนักเต็มชั้นล่างจนล้นออกจากมาถึงชานบ้าน เรียกไปถึงสนามหญ้าหน้าบ้านตลอดจนทางเดินไปถึงประตูร้าว ซึ่งวันอาทิตย์ต้นเดือนต้องเปิดไว้ให้คนไปยืนหรือนั่งบูชาข้าวพระที่นั่นด้วย

ด้วยเหตุนี้ คุณยายจึงดำเนิริที่จะสร้างวัดขึ้น เวลาันั้น ท่านคิดว่าจะใช้พื้นที่ประมาณ ๕๐ ไร่ เพื่อร้องรับผู้ที่จะมาปฏิบัติธรรมและรองรับงานเผยแพร่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก จึงมอบหมายให้อุบาลิกาสวิล วัตติราชกูล (ขณะนั้นยังไม่ได้บวชซี) ไปขอเชื้อที่ดินจากเศรษฐีผู้ใจบุญคือ คุณหญิงประหยด พแพทย์พงศ์วิสุทธาริบดี โดยผ่านทางเพื่อนซึ่งเป็นลูกสาว แต่เศรษฐีท่านนั้นเห็นความตั้งใจดีของหมู่คณะจึงยกที่ดินให้หมดทั้งแปลง คือ ๑๙๒ ไร่ ๘ ตารางวา ณ ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

ในครั้งนั้น บรรดาศิษยานุศิษย์ได้ช่วยกันเขียนหนังสือเลี่ยงบารมีขึ้นมาเล่มหนึ่ง ชื่อ “เดินไปสู่ความสุข” ภายในเล่ม เป็นประวัติของบรรดาลูกศิษย์ที่ติดสอยห้อยตามกันมาด้วยมโน-ปณิธานเดียวกัน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม และ สาเหตุที่มาสร้างวัด ส่วนคุณยายเขียนประวัติของท่านเองไม่ได้ ก็อาศัยวิธีเล่าให้ฟังโดยมีศิษย์ช่วยกันเรียบเรียง ซึ่งคุณยายจะ นั่งสมาธิอาบุญจากพระนิพพานคุณตลอดทุกตัวอักษร หนังสือ เล่มนี้จึงมีคุณค่ายิ่งต่อจิตใจผู้อ่าน ยังผลให้เกิดความเลื่อมใส

ครรภ์รา และมาช่วยกันสร้างวัดจนสำเร็จลุล่วงภายในเวลาไม่นานนัก

คุณยายท่านเป็นยอดนักบริหาร ก่อนที่จะเริ่มงานสร้างวัด ท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคน เพื่อชี้แจงลิ่งต่างๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ระหว่างการสร้างวัด

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่จะสร้างก็เป็นวัดใหญ่ เนื้อที่มาก เมื่อจะสร้างทั้งที่ ยังไงๆ เรา ก็จะพยายามสร้างให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้น ลิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ เรา จะต้องขัดແย้งกันแน่ ให้พากเราตามตัวเองดูนะ ใครคิดว่าต่อไป ข้างหน้า ถ้าເถียงกันแล้ว ทะเลกันแล้วอดที่จะกรงกันไม่ได้ ให้ถอยออกไปนั่งข้างหลัง ถ้าใครคิดว่าขัดແย้งกันแล้ว เถียงกันแล้วจะไม่กรงกัน ก็ขยับขึ้นมานั่งใกล้ๆ 呀”

หลวงพ่อทัดตะเป็นคนหนึ่งที่นั่งอยู่และหน้าอยู่แล้วท่านไม่ยอมถอย ส่วนคนที่นั่งอยู่ข้างหลังก็ไม่ยอมขยับขึ้นมาข้างหน้า เช่นกัน ท่านจึงได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อธัมมชโยและคุณยายให้ไปรักษาแผ่นดินและดูแลการก่อสร้าง ส่วนหลวงพ่อธัมมชโยกับคุณยาย ทำหน้าที่บอกบัญชาร่างวัดอยู่ที่บ้านธรรม-

ประลิทวี

เวลานั้นมีคนครัวทราคุณยายมาก แต่ยังไม่ค่อยครัวทรา
หลวงพ่อธิมช์โดย เพราะท่านยังเป็นพระหนู่มอยู่ และมักจะมี
คำพูดที่แสดงความไม่แน่ใจด้วยว่า

“พระหนู่มๆ อย่างนี้ จะลีกเมื่อไรก็ไม่รู้”

ยิ่งไปกว่านั้น กองทุนเริ่มต้นในการสร้างวัดตอนนั้น มีเพียง ๓,๒๐๐ บาท จึงเป็นเรื่องที่แน่นอนแล้วว่า คุณยาย จะต้องรับภาระอย่างหนักในครั้งนี้ เพราะที่ดินอันเป็นสถานที่ สร้างวัดนั้นยังเป็นเพียงทุ่งนาฟ้าโล่ง พื้นดินแยกแตกเป็นระแหง ไม่ว่าจะเหลือวมคงไปทางใดก็มีแต่ความว่างเปล่า เริ่งว่างสุด สายตา ไม่เห็นวีแวรว่าจะเป็นวัดพระธรรมกายได้อย่างไร

เวลานั้น วัยของคุณยายล่วงเข้า ๖๐ ปีแล้ว แม้ว่า ภาพของห้องทุ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า กับเงินทุนที่มีเพียงน้อยนิด จะบ่งบอกถึงความยากลำบากในการสร้างวัดก็ตาม คุณยายก็ ไม่เคยยอมท้อ ท่านมั่นคงต่อปณิธาน ปรารถนาให้คุณทั้งโลก พบกับความสุขอันเกิดจากการเข้าถึงธรรมกายไม่เปลี่ยนแปลง

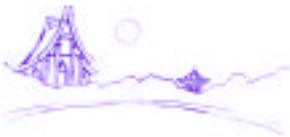

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงพร้อมที่จะรับภาระทุกอย่าง

การขาดดินก้อนแรกเริ่มในวันมาฆบูชา ตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๗ คุณยายเป็นผู้วางแผนในหลายเรื่อง โดยมีหลวงพ่ออัมชัยรับเป็นธุระเรื่องการก่อสร้าง ทุกลสีงทุกอย่าง คุณยายจะคอยดูแลให้กำลังใจลูกศิษย์ทุกคน เพราะงานสร้างวัดเป็นงานใหญ่ ต้องอาศัยกำลังใจอย่างมาก

การเริ่มงานครั้งแรกได้ขอความช่วยเหลือไปยังหน่วยราชการต่างๆ หลายแห่ง สำหรับเรื่องการขาดดินซึ่งเป็นงานในระยะแรกนั้น ได้รับความช่วยเหลือจากการชลประทาน ซึ่งส่งเรือขุดมาช่วยขุดคุกคลอง กรมช่างโยธาทารากาศได้ช่วยกันสร้างถนนในบริเวณวัด ส่วนกรมโยธาธิการ กระทรวงมหาดไทยได้ช่วยออกแบบอาคารและลิ่งก่อสร้างต่างๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่ดำเนินการขาดดินอยู่นั้น เกิดภาวะเงินฝืดขึ้นมากกลางคัน ขาดเงินไปหนึ่งหมื่นบาทเศษ ซึ่งกำหนดจะต้องนำไปจ่ายค่าแรงงานในวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทั้งหมดคุณยายว่า มีเงินเท่าไร ท่านตอบว่า มีอยู่พันกว่าบาท

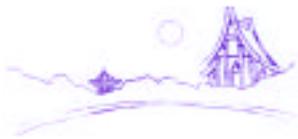
หลวงพ่อทัตตะฟังแล้วกราบกระวายใจอย่างหนัก คุณยายเห็นดังนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เป็นงสماธิก่อนເຄອະ ເດືຍວາຍຈະຕາມລມບັດມາໃໝ່”

หลวงพ่อทัตตะขึ้นไปนั่งสมาธิตามที่คุณยายบอก แต่ไม่สามารถทำใจให้หยุดนิ่งได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้นคุณยายนำน้ำสมาตรฐานเป็นพิเศษ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม พอลองนั่งแล้วหลวงพ่อทัตตะก็รำพึงว่า

“ถ้าพรุนนี้ไม่มีเงินค่าแรงคนงานเป็นค่าจ้างชุดคันคู คงเกิดเรื่องແນ່”

แต่คุณยายก็ยังคงยืนยันว่า ท่านเห็นในสามาธิว่าได้เงินมาแล้ว หลวงพ่อทัตตะไม่รู้จะทำอย่างไร จึงลาคุณยายกลับ และนัดว่าพรุนนี้จะมารับเงิน แต่พอเปิดประตูจะออกไปก็พบผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน เมื่อซักถามกันแล้วได้ความว่า พ่อของเขางล่าวก่อนตายว่า ให้นำเงินมาทำบุญที่นี่ ๓ หมื่นบาท เขามารออยู่ตั้งแต่ ๑ ทุ่ม แต่เข้ามาไม่ได้ เพราะทุกคนปิดประตูขึ้นไปนั่งสมาธิกันหมด

ภูวนทั้สันะของคุณยายแม่นยำมาก ภายนอกภายนใน
ตรงกันไม่คลาดเคลื่อนเลย เงินที่คุณยายเห็นปรากฏในสมาชิและ
นอกสมาชินี้ เป็นจริงตามแรงอธิษฐานจิตทุกประการ

หลวงพ่อทัตตะลาอອกจากงานที่ทำอยู่เพื่อมาควบคุม
การปรับพื้นที่สร้างวัดอย่างเต็มตัว ในขณะที่กำลังลุยงานกัน
อย่างเต็มที่ ได้มีคนพาลมาตามรังแกอยู่เป็นระยะๆ บางครั้งก็
มาขโมยเรือบ้าง หรือไม่ก็ขโมยข้าวของต่างๆ แต่เมื่อมีการ
ลีบเละคันหากันก็เอาคืนมาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง นอกจากนี้ชาว
บ้านในແບບใกล้เคียงยังไม่เข้าใจว่าบุคคลกลุ่มนี้มารำอะไร ทำไม่
ต้องสร้างวัดใหญ่โต ความระแวงสงสัย ความผันผวนในระยะแร
ข่าวสร้างความไม่พอใจให้กับชาวบ้านมากขึ้นเรื่อยๆ

ครั้งหนึ่ง เมื่อขโมยเอารถไปได้สำนึ้งแล้ว ลำที่สอง
ซึ่งยกขึ้นมาyahataกัดไว้ข้างที่พัก ขโมยก็ยังมาเอาไปอีก
หลวงพ่อทัตตะลีบจนรู้ตัวคนขโมยแล้วเกิดความรู้สึกเดือดแค้น
อย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ขโมยของไปเท่านั้น ขโมยยังได้ทำให้ไป
ยิงกันอีก เป็นเหตุให้ความไม่พอใจที่มีอยู่เดิมยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็น
ทวีคูณ

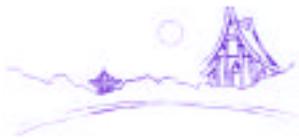
แต่ดูเหมือนบุญจะมาช่วยท่านไว้ไม่ให้สร้างกรรม เพราะ เมื่อวันอาทิตย์เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะต้องไปนั่งสมาธิ ที่บ้านธรรมประลิทธิ์อย่างที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ในครั้งนั้น ท่านพกพาอาความแคนติดใจไปด้วย รุ่งขึ้นวันจันทร์เมื่อคุณ ทำงานกำลังจะลากลับ คุณยายก็ร้องเอาไว้

“เห็นอยู่กันมากแล้ว อาย่าเพิ่งกลับเลย นั่งสมาธิกันก่อน”

ด้วยเหตุนั้นหลวงพ่อทัตตะและศิษย์คนอื่นๆ จึงได้นั่ง สมาธิต่อเนื่องกันไปอีก ๒ วันเต็ม พอกลางนั่งสมาธิในวันสุดท้าย คุณยายก็ประน姆ือขึ้นอธิษฐานอยู่ในใจ ซึ่งใช้เวลาเนินนานกว่า ทุกครั้ง

“ยายอธิษฐานอะไร นานจัง?” หลวงพ่อทัตตามด้วย ความสงสัย

“ยายอธิษฐานว่า เกิดกีฬาพื้นชาติต่อไปเบื้องหน้า ไม่ว่าคัตtruจะยกมาเป็นกองทัพใหญ่แค่ไหน ก็อย่าให้มันมายายและ บริหารได้ ตัวยายเองและบริหารก็อย่าได้มีผลตไปคิดจากใคร แม้แต่เมดแต่ปลวก ก็ขออย่าให้คิดม่าเลย”

เพียงได้ยินเท่านี้ความโกรธเคืองทั้งหลายก็ลายหาย
สูญไปลืน อิกทั้งได้นั่งสมาธิจนใจใส จึงไม่มีความคิดที่จะเอา
เรื่องกับใครอิกต่อไป คุณยายท่านรู้นิสัยของหลวงพ่อทัตตะว่า
เป็นคนเจ้าโภสละ ไม่ยอมแพ้ใครง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้า
ไม่ใช่เป็นฝ่ายผิด ท่านไม่อยากให้ทำบาป อยากให้ทำแต่ความดี
ทำแต่บุญกุศลล้วนๆ ท่านไม่ห้ามประมาดร้อยตรง แต่ใช้วิธีซึมลึก
ด้วยธรรมะอันเป็นโอลด์วิเศษของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในระหว่างนั้นต้องลุยงานสร้างวัดกันทั้งวันทั้งคืน ส่วน
ใหญ่จะเป็นเรื่องปรับพื้นที่และวางแผนแบบแปลน ซึ่งมักจะมีเรื่อง
ถกเถียงกันในที่ประชุมบ่อยครั้ง เนื่องจากยังหาข้อสรุปไม่ได้
เวลาที่มีการประชุมกันแต่ละครั้ง คุณยายไม่ได้ร่วมประชุมด้วย
แต่ท่านจะมาอยเลียบๆ เคียงๆ ลังเกตการณ์ เมื่อเห็นว่าทำท่า
จะตกลงกันไม่ได้ ท่านจะลังเลให้หยุดประชุมทันทีด้วยคำพูดที่
เรียบง่ายแต่เฉียบขาด

“เรื่องประชุมคงอีกยาวนานกว่าจะจบ มาນั่งสมาธิกับ
ยายก่อนເเลอะ”

ในที่สุด ทุกคนจึงได้นั่งสมาธิกับคุณยายประมาณ ๒

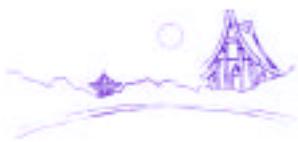
ชั่วโมง เมื่อเลิกนั่งสมาธิแล้ว จิตใจผ่องใส่ขึ้น ท่านจึงให้ประชุม กันต่อไป ซึ่งเมื่อใจใส่แล้วคุยงานต่อ งานก็ดำเนินไปได้อย่าง ราบรื่น

บางครั้งบางคราว เมื่อมีเค้าให้เห็นว่าจะเกิดการขัดแย้ง ขึ้น พอทุกคนเตรียมที่จะประชุมกัน คุณยายก็จะประชี้นิ้วว่า “วันนี้อากาศไม่ดี ร้อนอบอ้าว จะมาประชุมอะไรกัน ได้ แต่ร่วมลมตกลค่อยประชุมกัน ตอนนี้มานั่งสมาธิกับยาลสัก ส่องสามชั่วโมงดีกว่า”

หรือบางทีก็จะบอกว่า

“วันนี้อุ่นๆเพียงประชุมเลย มาช่วยกันจัดดอกไม้บูชา พระพุทธเจ้ากันดีกว่า”

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ จึงไม่มีการประชุมเกิดขึ้นอีก เลยในคืนนั้น รุ่งเช้าวันถัดมา คุณยายชวนให้นั่งสมาธิต่อไปอีก บางครั้งท่านจะชลเวลาด้วยวิธีนี้ถึงสองสามวันจึงให้ประชุม ต่อไปได้ ซึ่งเมื่อเวลาแห่งความตึงเครียดเหล่านั้นผ่านเลยไป และทุกคนมีดวงใจที่liberistหิจำกัดการนั่งสมาธิแล้ว ก็พบข้อ

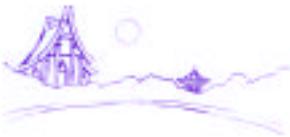

สรุปที่จะนำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

นี่คือฝีมือคุณยาย ยอดนักบริหาร บริหารทั้งคนและงานได้อย่างเยี่ยมยอด ท่านอ่านหนังสือไม่ออกแต่รับรู้ทุกสิ่ง ฝีมือควบคุมสถานการณ์หาใครเทียบได้ยากยิ่ง เพราะท่านมีความพอดีอยู่ในตัว จึงทำให้ทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และสำเร็จได้รวดเร็ว เราสามารถกล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิว่า วัดพระธรรมกายสร้างได้สำเร็จ เพราะฝีมือคุณยาย

หลังจากการชุดคูเล็ร์เจสินแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยกิ๊ซเชิญ สาวชนจากบ้านธรรมประลิทธี นั่งเรือท้องแบนของกรมชล-ประทานเที่ยวชมโดยรอบบริเวณ พอทุกคนเห็นว่าเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว นับแต่คราวนั้นก็มีเจ้าของบุญมาร่วมสร้างกุฎี กันเป็นหลังๆ

ช่วงต้นปี พ.ศ.๒๕๙๓ หลวงพ่อท้าตตะตั้งลัจจะประพุติ พรหมจรรย์ แต่ภายหลังจากการตั้งลัจจะแล้ว ท่านก็ยังคร่าเครื่องอยู่กับการสร้างวัด โดยไม่คำนึงถึงเรื่องบวชแต่อย่างใด คุณยายเป็นห่วง กลัวว่าจะสร้างบารมีไปไม่ตลอดฝั่ง จึงเรียกมาตักเตือน

“คุณอยู่ทางโลกไม่ได้หรอกนะ เพราะคุณเป็นคนใจกว้าง มีสมบัติอะไรคุณก็ให้เข้าหมด ขึ้นมีครอบครัวก็จะลำบาก คุณเกิดมาเพื่อสร้างบารมีเท่านั้น บวชเลี้ยงแล้วจะประสบความสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ วิชาในพระไตรปิฎกคุณมีลิทธี จะรู้จะเห็นจริง”

ความจริงก่อนหน้านี้ สมัยที่ท่านเพิ่งจะแต่งเนื้อหุ่ม ก็เคยรักผู้หญิงมาก่อน ถึงขั้นขออนุญาตโยมพ่อแต่งงาน โยมพ่อก็ไม่คัดค้าน เพียงแต่บอกว่า

“จะแต่งก็แต่ง แต่กลับไปคิดหาคำตอบมาบอกพ่อก่อน ว่า จะมีธรรมะข้อไหนไปสอนลูกสอนเมีย พ่อให้เวลาคิด ๗ วัน”

ก่อนหน้านั้น หลวงพ่อทัดตะเคยอ่านหนังลือธรรมะมาหากพอสมควร แต่มีความสนใจเฉพาะเรื่องที่เป็นอิทธิปภาคีหาริย์ เรื่องธรรมะเกี่ยวกับการครองเรือนไม่เคยเข้าไปอยู่ในจิตใจของท่าน คืนนั้นท่านกลับไปนอนคิดอยู่ตลอดคืน จึงบอกโยมพ่อ ในวันรุ่งขึ้นว่า

“ผมไม่แต่งแล้วล่ะ”

ครั้งนั้นท่านไม่แต่งงาน เพราะไม่รู้ธรรมะ แต่ในครั้งนี้ เมื่อมาร่วมสร้างบารมีกับพี่คุณะ ได้เรียนรู้ธรรมะทั้งปวิยตติ และปฏิบัติแล้ว ท่านไม่แต่งงาน เพราะได้กลยานมิตรผู้ยอดเยี่ยม เช่นคุณยาย

เมื่อผ่านพันเหตุการณ์ทั้งหลายมาถึงจุดนี้ หลวงพ่อทัตตะท่านก็พิจารณาว่า ตลอดระยะเวลาที่ท่านคิดว่าตนเอง เป็นผู้รอบรู้สารพัดนั้น แท้ที่จริงแล้วท่านไม่เคยรู้จักตัวเองเลย ต้องให้คุณยายมาอยาชี้แนะว่าตัวท่านไม่เหมาะสมกับชีวิตทางโลก ออย่างไร และควรจะทำอย่างไรต่อไป

นอกจากนี้ เมื่อมาพบคุณยาย พบรเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรม ที่บ้านธรรมประลิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี่มีความอบอุ่นอย่าง ประหลาด คุณยายเป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของท่านทั้ง หมด เหมือนเป็นทึ้งฟ้อทึ้งแม่รวมกัน ท่านมีความสุขที่สามารถ ซักใช้ได้ตามคุณยายได้ทุกอย่าง ทุกข์สุขอย่างไรคุณยายรู้หมด โดยไม่ต้องบอกต้องถาม ทึ้งยังมีเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมสามารถ สนทนาร่วมกันได้อย่างสนุกสนานเหมือนพี่เหมือนน้อง ทำให้มีความรู้สึกว่า นี่แหล่ะคือครอบครัวที่แท้จริงของท่าน ถึงเวลา

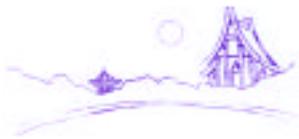
แล้วที่ท่านควรจะบวช เพื่อเป็นคนในสกุลหนอนี้อพธเจ้า
ไปเสียด้วยกัน

ดังนั้นในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๖๔ จึงเป็นวันที่
หลวงพ่อทัตตะบวช หลังจากบวชแล้ว ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุก
อย่างจะราบรื่นลงตัวที่ตั้งความหวังไว้ แต่ท่านกลับต้องประสบ
กับการปรับตัวในเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น อย่าง
เช่น เรื่องที่มักจะเหลือยกมือรับไหว้คุณยาย โดยลีบไปว่าเวลา
นี้ท่านเป็นพระแล้ว ด้วยความรู้สึกคุ้นเคยที่มักจะชาบซึ้งและ
ประทับใจในความห่วงใยและความปราถนาดีที่คุณยายเคยมี
ต่อท่านตั้งแต่สมัยที่ยังไม่ได้บวช

ในทางกลับกัน คุณยายท่านเป็นผู้ที่ปรับตัวได้อย่างดี
ยิ่ง ท่านจะกราบพระผู้ชายเป็นลูกศิษย์ด้วยความนอบน้อมได้
อย่างลงตัว บ่อยครั้งเหมือนกันที่คุณยายพูดกับหลวงพ่อทัตตะ
ราชกับจะเป็นการเตือนอยู่ในที่ว่า

“อย่าให้หายาปนนะ”

ซึ่งเป็นเหตุให้หลวงพ่อทัตตะต้องนำไปพิจารณาอยู่บ่อย

ครั้ง ต่อมาคุณยายท่านก็มาขอร้องว่า

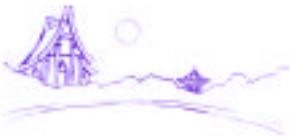
“ท่านทัตตะ ยายของนะ ยังไม่ครบสิบพรรษา yay ขอ

๑. อย่าไปฉันอาหารที่บ้านโครง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อย่า
ไปค้างบ้านโครง

๒. ห้ามไปเทศน์นอกวัด แม้สถานที่ราชการยังก็ขอ
ยังไม่ครบ ๑๐ พรรษา ท่านอย่างนะ ท่านไม่ทันเข้าหารอก”

แม่ท่านจะไม่เชื่อในคำเตือนของคุณยายทั้งหมด แต่
ด้วยความเคารพจึงยอมทำตาม เมื่อถึงวันนี้ ท่านเองเป็นผู้
กล่าวว่า ต้องขอบพระคุณคุณยายและรู้ชี้ชัดวัยตอนของว่า สิ่งที่
ท่านคิดว่าท่านรู้เท่าทันคนอื่นนั้น ความจริงแล้วท่านรู้ไม่ทัน
แต่ที่รอดตัวมาได้จนถึงทุกวันนี้ เพราะเชื่อฟังคำลั้งสอนของ
คุณยาย

แม้ว่าคุณยายจะไม่ได้แยกแยะความรู้ต่างๆ ตามหมวด
ธรรมให้ดู เพราะคุณยายไม่รู้หนังสือ แต่ความเต็มเปี่ยมด้วย
ภูมิปัญญาในของท่าน จึงสามารถถ่ายทอดออกมากให้ลูกศิษย์
รับรู้ถึงการวางแผนตัวของพระบัวซึ่งใหม่อย่างลูกต้องเหมาะสมลง

ในช่วงเวลานี้ทั้งหลวงพ่อธัมมชโยและหลวงพ่อทัตตะยังคงมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประลิทธีตามปกติ แม้ว่าที่วัดปากน้ำในระยะนั้นจะอนุญาตให้พระภิกษุรับแขกที่กว้างได้ แต่คุณยายก็ยังคงเข้มงวดต่อการรับแขกของพระ เหมือนสมัยที่หลวงพ่อวัดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ ท่านวางแผนการให้แขกทุกคนไม่เวลาภัยหรือชายที่มากราบพระทั้ง ๒ รูป จะต้องมากราบที่บ้านธรรมประลิทธีเท่านั้น และหากเป็นแขกผู้หญิงท่านก็จะนั่งฟังอยู่ด้วยตลอดเวลา หลวงพ่อทั้งสองรูปจึงสามารถบำเพ็ญเนกขัมมบารมี^๖ ได้โดยไม่ถูกบกวน

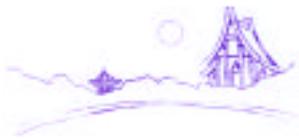
เมื่อหลวงพ่อทัตตะบวชได้เพียงลับดาห์เดียว คุณยายก็เอ่ยว่า

“ท่าน ตอนนี้เป็นพระแล้ว ท่านต้องเทศน์แล้วนะ”

“ayah พระไม่เคยเทศน์ที่ไหนเลย”

“ไม่ยากหรอกท่าน ท่านหลับตานีกมองให้เห็นว่าท่าน

^๖ เนกขัมมบารมี คือการอุกบาชประพฤติกรรมจรรยาเพื่อปราဂใจออกจากภัย

ฝึกตัวเองมาอย่างไรในแต่ละเรื่องๆ ก็เอาเรื่องเหล่านั้นไปเทคโนโลยีไปสอนโดยมิใช่ทั้งหลายเขาก็ไม่เกินท่านหรองก เขาก็มีความโลภ ความโกรธ ความหลงเหลือนกัน กิเลสในตัว ก็ตัวเดียวกัน ท่านปราบกิเลสได้อย่างไรก็เล่าให้โดยพัง แค่นั้น โดยมีชื่อใจแล้ว ท่านไม่ต้องไปเทคโนโลยีอะไรให้ลึกซึ้งหรอง แต่ เมื่อท่านเทคโนโลยีอย่างนี้ก็เท่ากับท่านเทคโนโลยีตัวเองด้วย เทคโนโลยี ด้วยไปพร้อมๆ กัน และเดียวความก้าวหน้าในธรรมะ ความสามารถในการเทคโนโลยีของท่านก็จะไปได้เอง”

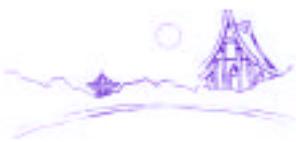
คุณยายท่านมีวิธีฝึกคนอย่างง่ายๆ ซึ่งภายในหลังใต้ถุก เป็นหลักในการฝึกตัวให้แก่หลวงพ่อทัตตะและลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ต่อมาก

นอกจากฝึกให้เทคโนโลยีแล้ว คุณยายยังฝึกให้ท่านรับแขก เป็นด้วย บางครั้งหลวงพ่อธัมมชโยไม่อยู่ เมื่อถึงเวลารับแขก คุณยายจะมานั่งอยู่ด้วย เมื่อแขกมาซักถามปัญหาต่างๆ คุณยายจะบอกกว่า

“ไปตามองคืนท่านเป็นพระ ท่านจบจากมหาวิทยาลัย ท่านไปเมืองนอกมา ยานนั่นไม่รู้หนังสือหรอง”

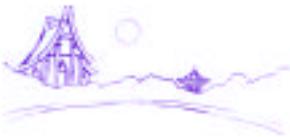
แล้วท่านก็นั่งเฉยไม่พูดลีบ์ได้ หลวงพ่อทัตตะจึงต้องเป็นผู้ตอบปัญหา ซึ่งบางคำถามก็ไม่เหมาะสมที่พระจะตอบ หลังจากที่แยกกลับไปแล้ว คุณยายจึงแนะนำการตอบคำถาม ที่พอเหมาะสมกับเด็กภาวะให้ ครั้งนั้นท่านต้องฝึกปฏิภัติในการรับแยกให้หลวงพ่อทัตตะอยู่ถึง ๒ ปี จึงสามารถตอบปัญหาญาติโยมได้อย่างถูกต้องและถูกใจมาจนทุกวันนี้

ຢຸດເຮີມຕົ້ນຂອງ ງານເຜຍແຜ

ເມື່ອກາລສ້າງວັດດຳເນີນໄປໄດ້ມາກພອສມຄວຣແລ້ວ ພລວງ
ພ້ອມຊົມໂຍກມີດຳເຮົາທີ່ຈະອບຮມລ່ັ້ງສອນຮຽມະທັກຄທຖ່ຽນແລະ
ກາຄປປົງບົດໃຫ້ກັບເຢາວຊານແລະປະຈາຊານທົ່ວໄປ ເພື່ອມຸ່ງພັດນາ
ຈິຕິໄຈ ອັນເປັນພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນຢູ່ໃນການພັດນາຄຸນພາພື້ນໃຫ້
ເຈົ້າລູກກ້າວໜ້າຕ່ອໄປ ແນວຄວາມຄິດນີ້ເປັນຜລສີບເນື່ອມາຈາກ
ແນວຄວາມຄິດຂອງຄຸນຍາຍ ທີ່ສຶ່ງຫລວງພ່ອທ່ານໄດ້ຮັບເນື່ອຄຣາວໄປ
ຂອອນໆຄູາຕຸນຍາຍບວຍ

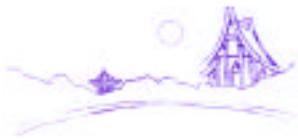
ຄຣາວນັ້ນຄຸນຍາຍອີໍບາຍໃຫ້ທ່ານທຣາບວ່າ ກາລສ້າງຄນ
ໃຫ້ເປັນຄນດີນັ້ນ ສິ່ງສຳຄັນອ່ຍ່າຍິ່ງກີ້ອີ້ອ ຕ້ອງສ້າງໃຫ້ເປັນບັນທຶດ
ທັກທາງໂລກແລະທາງຮຽມ ເພຣະກາຣຈະດຳເນີນຊີວິຕອຍ່າງນີ້

ความสุขได้ ทุกคนจำเป็นต้องมีความรู้คุณธรรม นอกจากรู้สึกดีแล้ว ยังต้องมีความหวังว่า บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นกำลังในการเผยแพร่วิชชาธรรมการต่อไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ โครงการอบรมธรรมทายาทและอุปสมบท หมู่ จึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๕ มีนิสิตนักศึกษาเข้ารับการอบรมทั้งสิ้น ๖๐ คน โดยผ่านขั้นตอนการอบรมอย่างทรงคุณค่า ด้วยการสามารถศึกษา ๘ อยู่่กัดและปฏิบัติธรรม ฝึกเจตนาใจตนเองด้วยการทำใจให้หยุด ให้นิ่ง ท่ามกลางคุณ้ำ และคืนดินที่เพิ่งจะถูกพลิกขึ้นมาใหม่จากสภาพท้องนาที่แห้งแล้ง ไม่มีต้นไม้ใหญ่และศาลาปฏิบัติธรรม หรือโรงทานใดๆ ทั้งสิ้น

โครงการนี้นับเป็นโครงการแรกของวัด และได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาทุกปีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า เยาวชนคนหนุ่มสาวในปัจจุบันได้ตระหนักรถึงความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้อง ตามหลักธรรมคำสอนของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและแนวความคิดของคนรุ่นหลัง ให้รู้จักฝึกฝนตนเองตามคำสอนของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า มีความ

ตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนมีความประพฤติเป็นที่ชื่นชมของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ จึงนับเป็นโครงการที่ส่งผลดีต่อส่วนรวมและประเทศชาติอย่างยิ่ง

ปี พ.ศ.๒๕๑๖ เป็นปีที่กำลังจะย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม^๗ และเป็นปีที่หลวงพ่อทัตตะท่านบวชครบ ๒ พรรษา การก่อสร้างที่วัดพระธรรมกายถือว่าเสร็จล้านเกือบจะเข้ามาอยู่ได้แล้ว คุณยายจึงลั่งให้เด็กวัดปลูกกล้าวยไว้โดยรอบกุฏิเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อทัตตะท่านอดที่จะลงลัยไม่ได้ตามเคย

“ยาย...ปลูกทำไม้เยอะແยะ คงไม่ใช่เอาราไว์ให้อาتمาฉันนะ”

^๗ ในการสร้างวัดครั้งแรก ได้สร้างเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัด ให้เชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ครั้นต่อมาเมื่อขออนุญาตเป็นวัด ถูกต้องตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสงฆ์แล้วก็เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดวนีธรรม-กาญาราม” แต่ต่อมา เพื่อให้สอดคล้องกับการเผยแพร่วิชาธรรมกาย จึงเปลี่ยนชื่อวัดอีกครั้งหนึ่งเป็น “วัดพระธรรมกาย”

คุณยายฟังแล้วก็ตอบอย่างรู้ใจ

“เอาไว้ให้ท่านเดะ ถ้าโกรธเมื่อไหร่ เด่มันให้พับไป
เลยตันกลัวย่นนี่ แต่อ่าไปทำอะไรคนเข้า เดียวจะเสียหาย
 เพราะท่านเป็นพระแล้ว”

นับจากวันนั้น ท่านเห็นตันกลัวยครัวได ก็จะนึกขัน
ในคำพูดของคุณยาย ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้รู้ใจคนเจ้าโภส
อย่างท่าน

หลังจากออกพรรษาในปี พ.ศ.๒๕๑๖ พระภิกษุลูก-
ศิษย์ของคุณยาย เนพาทีทำหน้าที่ควบคุมการก่อสร้างวัดก็
ย้ายจากวัดปากน้ำภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายเป็นการ
ถาวร คุณยายจะเก็บพวกผลไม้หรือไม่ก็ของแห้งต่างๆ ที่ญาติ
โยมนำมาถวายหลวงพ่อธัมมชโยที่บ้านธรรมประลิทธิ์ ฝากให้
พระครุปลัดวนชัย สลับสอน ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้บวช เอาไว้
รวมถวายพระที่มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายก่อน

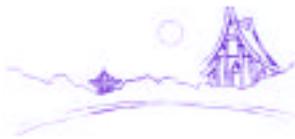
ในระยะแรกมีความเป็นอยู่ลำบากมาก ไม่มีน้ำดื่ม
 เพราะดินแถบนั้นเป็นดินเบรี้ยว น้ำจืดเบรี้ยวไปด้วย กว่าจะได้

น้ำมาดีมต้องเขามาแก้วงสารส้มให้ตกละกอนแล้วจึงเอาไปต้ม อีกทีหนึ่ง พอต้มแล้วก็มีตะกอนคล้ายๆ วุ้นนอนกันเต็มไปหมด เวลาจะrinน้ำมาดีมต้องค่อยๆ rinอย่างมีสติ เพื่อไม่ให้ตะกอนติดลงมาด้วย แต่ทุกคนก็อดทน เพราะใจนั้นเปี่ยมไปด้วยบุญ มีปีติที่ได้ร่วมเป็นร่วมตายสร้างวัดกันมาจนลำเร็จถึงเพียงนี้

๑๗๖ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบลลิกาจันทร์ ขันแกงยุง

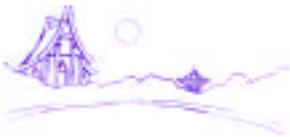

ผู้มองการณ์ไกล

ปี พ.ศ.๒๕๖๘ การดำเนินการสร้างวัดได้เสร็จลั่นไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ มีศาลาสำหรับปฏิบัติธรรมและมีกุฎិให้อัญกันได้แล้ว รวมเดือนเมษายน หลวงพ่อและคุณยายจึงย้ายจากบ้านธรรมประลิทมีอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม คุณยายท่านมองการณ์ไกลตั้งกฎระเบียบภายในวัดด้วยตนเองทั้งหมด โดยนำประสบการณ์ในสมัยที่ท่านอยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำมาใช้ ท่านให้เหตุผลว่า

“พระยายยังหนูม ยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร”

กฎระเบียบที่สำคัญก็คือ

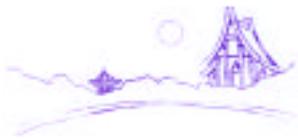

๑) ให้มีการปิดประตูวัดเวลา ๖ โมงเย็น และเปิด ๖ โมงเช้าทุกวัน

๒) ห้ามพระทุกกรุบรับแขกในกฎวิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามผู้หญิงขึ้นกฎวิพระอย่างเด็ดขาด

นอกจากนี้ท่านยังเห็นว่า พระที่วัดพระธรรมกายมี เป็นจำนวนมาก อาหารที่บินทบตามาได้จะไม่พอซั่น และยัง ต้องมี อาหารอย่างพอเพียงไว้เลี้ยงญาติโยมที่มาช่วยงานวัดอีกด้วย ท่านจึงปรารถกับหลวงพ่อให้ตั้งโรงครัวขึ้นภายในวัด เพื่อมี กับล้มยักษ์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

คุณยายท่านเป็นคนกล้าตัดสินใจ ท่านไม่เคยหันวิตก ว่าใครจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร หากเห็นว่าสิ่งที่ทำนั้นไม่ผิด ต่อวินัย ไม่ผิดต่อศีลธรรม อีกทั้งไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อสังคม เพราะโลกนี้มีธรรมประจำโลกอยู่ ซึ่งว่าโลกธรรม ๘ เป็นสภាព ความผันแปรประจำโลกคือ มีลากคู่กับเลื่อมลาภ มีศคู่กับ เลื่อมยศ มีสรรเสริญก็มีนินทา มีสุขก็มีทุกข์คละเคล้ากันไป แม้แต่พระลัมมาลัมพุทธเจ้าผู้เป็นเอกในโลกก็ยังถูกนินทา ส่วน ใจผู้เลวทรามตាชาก็ยังมีคนสรรเสริญ เพราะฉะนั้น การที่

คุณยายคิดจะทำอะไร เมื่อเห็นว่าเหมาะสมถูกต้องแล้วคุณยาย ก็กล้าตัดสินใจทันที ท่านเคยกล่าวว่า

“ตลอดชีวิตຍາຍນີ້ ຍາຍມີວິທີຕັດສິນໃຈໆງ່າຍໆ ຂອງຍາຍ ຄືອຍາຍໄມ່ເກາໄຈໂຄຣເລຍ ຍາຍຕາມໃຈອູ່ທ່ານເດີຍວິກີ່ພະພຸຫົວເຈົ້າ ເພວະທ່ານແຍກໄດ້ຊັດເຈັນແລ້ວວ່າ ອະໄຮຜິດ ອະໄຮຮູກ ອະໄຮຕີ ອະໄຮ ທ້ຳ ອະໄຮບຸ້ນ ອະໄຮນາປ ອະໄຮຄວ່າ ອະໄຮໄມ່ຄວ່າ ເພວະລະນັ້ນຍາຍ ທຳຕາມທີ່ພະພຸຫົວເຈົ້າທ່ານວ່າເຂົາໄວ້ ແລ້ວໂຄຣເຂົາຈະດໍາ ໂຄຣເຂາ ຈະຕິຍາຍທັ້ງເມືອງ ຍາຍກີ່ເຂົ້າຍໆ ຍາຍເຂົາໃຈຄົນເດີຍວິກີ່ພະພຸຫົວເຈົ້າ”

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อทัตตะเคยถามคุณยายว่า

“ແລ້ວເຂາໄມ້ໂກຣເຂາຫີ່ອຍາຍ”?

คุณยายตอบว่า

“ໂກຣ ທຳໄມ້ຈະໄມ້ໂກຣ”

“ແລ້ວຍາຍທຳຍ່າງໄວເລາເຂາໂກຣ”

“ຍາຍກີ່ເຂົາກລາງຂອງກລາງໄປເຮື່ອຍໆ ເກົຮຽມກາຍຂອງ

เราไปกราบพระพุทธเจ้าอยู่ข้างในนั้น ไปอยู่กับธรรมกายพระ-พุทธเจ้าในอายตนนิพพาน”

นี่คือคุณลักษณะของคุณยาย ท่านไม่หัวใจไวตามกระแลของการกราบทบกระทั้งเหล่านั้น ใจของท่านจึงหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถนำหมู่คุณะให้สามารถสร้างงานที่สำคัญยิ่ง นั่นคือการเผยแพร่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคมากร้าย หากแต่ความนิ่งเฉย ไม่สู้ ไม่หนี ทำความดีเรื่อยไป และความเป็นผู้มีใจบริสุทธิ์ ประทานดีต่อคนทั้งโลก ทำให้สามารถฝ่าฟันท้าทายอุปสรรคเหล่านั้นให้มลายหายสูญไปได้

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังลุյงานสร้างโบสถ์กันอย่างแข็งเขมัน คุณยายก็ปฏิบัติตนเสมือนเป็นแม่บ้าน ค่อยดูแล การหุงอาหารเลี้ยงพระด้วยตนเอง หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว ท่านจะนั่งลงมาธิจบถึงเกือบ ๑๑ นาฬิกา แล้วพักรับประทานอาหารกลางวัน จากนั้นท่านจะถือถังใบหนึ่ง กับจอบคุเมือ แล้วก็มีดอีโต้ซึ่งใช้ประจำอีกเล่มหนึ่ง ชวนเด็กวัดไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ท่านปลูกทุกอย่างที่ปลูกได้ เช่น ต้น

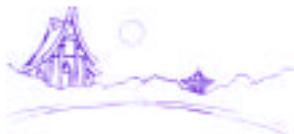

ประดู่ หรือตันมะค่า แต่ที่ปลูกมากที่สุดคือ ตันกล้วยน้ำว้า

บางครั้งต้องมีการปรับดิน เมื่อปลูกต้นไม้แล้วเข้าใจ
ของท่านทึ้ง ท่านก็ปลูกต่อไม่ปรีปากบ่น ปลูกด้วยความเพลิด
เพลินใจแม้อายุกว่า ๖๐ ปีแล้ว แต่ท่านทำให้ ทำด้วยความ
เข้มแข็งและอดทนจนหนุ่มๆ ต้องอาย เพราะหมดแรงก่อน

คุณยายปลูกต้นไม้จนกระทั้ง ๔-๕ โฉนดยังจะเลิก
ท่านตรงเวลา พอกลิ้งแล้วท่านจะเอกสารติกน้ำร้อนไปส่งไว้ที่
ภูเขาของหลวงพ่อธัมมชโย เป็นกระติกน้ำตราอยูมีฝากระบอก
ที่ท่านเอาติดมาด้วยจากบ้านธรรมประลิทธิ์ โครงการให้ใหม่
ท่านก็ไม่สนใจ กระติกใบนี้ดูมีค่าสำหรับท่านจริงๆ

พอส่งเสร็จเรียบร้อย ก็ไปอาบน้ำเตรียมตัวนั่งสมาธิ
ท่านจะเริ่มนั่งตั้งแต่ ๒ ทุ่ม พอก ๓ หรือ ๔ ทุ่มก็พักผ่อนและ
ตื่นขึ้นมาอีกครั้งประมาณตี ๓ กว่า เพื่อนั่งสมาธิตามทวัพย์สมบัติ
และตามบริวารสมบัติคือนักสร้างบารมีทั้งหลาย ให้มาช่วยกัน
สร้างวัด อันเป็นลิ่งที่ท่านปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง

๑๙๒ คุณยายอาจารย์มหาวัฒนคุนาสิกาจันทร์ ขันนกยุง

គុណឃាយសែនគិច្ឆួយ

ทุกวันศุกร์ หลวงพ่อธัมมชโยจะวางแผนทุกอย่างเพื่อเตรียมเทคโนโลยี เตรียมนำนั่งสมาธิให้กับสาวนุชในวันอาทิตย์ วันเลาเรอร์ทั้งวันท่านจะไม่ไปไหน นอกจากรับแขกบ้าง หลังจากนั้นก็จะนั่งสมาธิทั้งวัน

สำหรับหลวงพ่อทัดตะกับพระรูปอี่นๆ วันศุกร์ท่านจะนำเด็กวัด ซึ่งส่วนใหญ่มาจากการอบรมธรรมทายาทและเข้ามาช่วยงานวัดกันตั้งแต่วันศุกร์จนถึงวันอาทิตย์ให้นั่งสมาธิแล้วก็ไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ถ้ามีอะไรต้องทำเล็กๆ น้อยๆ ก็จะช่วยกันทำในส่วนนี้ พอตอนบ่ายท่านจะนำเด็กเหล่านั้นไป

สมบทกับคุณยายเพื่อช่วยกันทำความสะอาด หลังจากนั้น
จึงจะเตรียมเทคโนโลยีให้ล้าชูนในภาคบ่ายวันอาทิตย์ที่จะมาถึง^๑
กิจกรรมเหล่านี้ได้กระทำต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ ซึ่งทั้งหมดคือ^๒
พื้นฐานที่คุณยายบูร์เว่ให้กับหลวงพ่อทั้งสอง

การเตรียมความพร้อมเพื่อต้อนรับล้าชูนในวันอาทิตย์
นั้น มีการเตรียมกันภายในพื้นที่วัด ๑๙๖ ไร่ นับตั้งแต่การ
เตรียมเรื่องลังขยะ ดูแลความสะอาดห้องน้ำทั้งหมด ซึ่งคุณ
ยายจะนำเด็กวัดขัดห้องน้ำด้วยตนเอง โดยปกติแล้วท่านไม่
เคยลังให้ใครทำอะไรแต่เพียงเวลา แต่จะสอนทุกคนด้วยการ
ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง และลงมือทำร่วมกันไปด้วยทุกครั้ง

ห้องน้ำที่ท่านล้างมากที่สุด คือห้องน้ำ ๒๐ ห้องเยื่อง
กุฎิของท่าน ท่านจะพาเด็กวัดทั้งหมดมาล้างห้องน้ำ โดยสอน
ให้ล้างคอห่านอย่างละเอียดลออ มีลักษณะอันหนึ่งกับ^๓
แฟบnidหน่อยก็แข่งกันล้าง ยิ่งเด็กวัดเห็นว่าคุณยายลงมือทำ
ด้วยความเบิกบานใจ ก็ยิ่งมีกำลังใจยันทำมากขึ้น คุณยาย
จะสอนเสมอว่า ทำให้ดีที่สุดในชาตินี้ ชาติต่อไปจะได้มีความ
สุข ไม่ต้องกลับไปทำใหม่อีก อาโนิงล์นีจะติดตัวเราไปใน
ภพชาติเบื้องหน้า

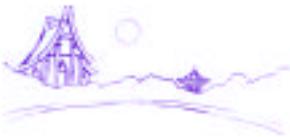
ไม่เพียงแต่การทำงานและเอียดคือการปฏิบัติธรรมของคุณยายจะไม่มีที่ติแล้ว งานheavyในหน้าที่ของแม่บ้านและครูบาอาจารย์ก็ไม่กพร่อง ท่านจะยึดครัวเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นการจัดเก็บงานหรือซ่อน ท่านจะสอนให้วางเรียงกันอย่างมีระเบียบ เดยมีภูติโอมมาจากต่างประเทศเข้าไปดูในครัว ได้เห็นทุกลสิ่งทุกอย่างวางซ้อนกันเป็นชั้นๆ เป็นช่องๆ อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ก็ถึงกับอุทานอย่างอศจรรย์ใจแล้วเอาไปเชียนเอาไปพุดคุยกันแม่รู้จบ

เมื่อมีข่าวร้ายลือว่า มีพระจับปริญญาความบวชสร้างวัดใหญ่โต พุดกันไปต่างๆ นานา ข่าวนั้นไปถึงพระกระผุ๊ให้ภูที่เป็นผู้ปกครอง วันหนึ่งท่านจึงเดินทางมาดูวัดพระธรรมกายซึ่งอยู่ในเขตปกครองของท่าน

การมาตรวจสอบคราวนี้ท่านไม่ดูอะไรนอกจากรวังบัญห้องน้ำ พอไปเปิดห้องน้ำดูก็ถึงกับเอยขึ้นว่า

“อืมม์ ที่นี่ดี ต่อไปจะเจริญ”

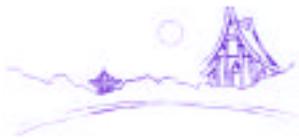
นอกจากความสะอาดจะเป็นเรื่องสำคัญยิ่งแล้ว ในระยะที่สร้างวัดใหม่ๆ ยังไม่เสร็จอย่างสมบูรณ์พร้อมนี้ คุณยาย

ท่านมองเห็นความสำคัญของระเบียบวินัยเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ควรมองข้าม เช่น เรื่องการวางรองเท้า ไม้กวาด หรือการตากผ้า ซึ่ริ่วต่างๆ คุณยายเคยประวัติภบลงพ่อทัตตะว่า

“วัดเรยังไม่เป็นระเบียบท่าที่ควรจะเป็น แต่ญาติโยม ก็มาวัดกันแล้ว โดยเฉพาะวันอาทิตย์ เขาก็ควรจะได้รับสิ่ง ที่ดีงามจากวัดกลับไปให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ พวกร่านก์ เพิ่งบวชกันใหม่ๆ การที่จะเทคโนโลยีอะไรให้ลึกซึ้งคงยังทำกันไม่ได้ เพราะเรยังอยู่ในภาวะฝึกตัว แต่ก็สามารถให้ประโยชน์แก่ ญาติโยมที่มาวัดได้ ตั้งแต่ทำวัดให้สะอาดๆ ให้ญาติโยมได้เข้ามาเดิน ทำวัดให้ร่มรื่นเขียวชอุ่ม เพื่อญาติโยมจะได้มานั่งสมาธิ ทำต้นแบบดีๆ ให้ญาติโยมดู แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

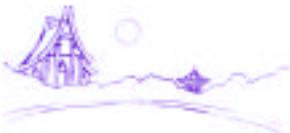
จัดทุกอย่างในวัดให้เป็นระเบียบ ตั้งแต่รองเท้าก็จัดให้ เรียบร้อย ไปดูเคอะ เวลาเข้าไปที่ไหนแล้วเห็นรองเท้ามันเกลื่อน กันไปหมด เมื่อรองเท้ามันเกลื่อน ไม้กวาดมันก็เกลื่อน ผ้า ซึ่ริwmันก็เกลื่อน ถังขยะก็เกลื่อน ขยะเองก็เกลื่อน ถ้าเป็น อย่างนั้น ญาติโยมมาถึงที่แล้วจะนั่งสมาธิให้ใจสงบทันทีนั้นเป็น ไปไม่ได้ กว่าใจจะสงบก็หมดเวลาไปเป็นชั่วโมง พอดีสงบแล้ว

ลูกขึ้นมา เห็นความเกะกะเหล่านี้อีก ธรรมะที่อุตสาห์นั่งเป็นชั่วโมงก็จะหมดไป

แต่ถ้าช่วยกันทำสิ่งเหล่านี้ให้เรียบร้อย ใจท่านจะสงบทั้งวัน ใจจะเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางกายโดยอัตโนมัติ ลองทำ ก่อน ยก手 ทำมาอย่างนี้ แล้วยก手 ได้ ท่านทำไปท่านก็ได้ เพราะว่ามันเป็นของที่เป็นจริงตามธรรมชาติ แล้วเมื่อญาติโยม มาถึงวัด ถึงแม้มิได้พึงเทคโนโลยี แต่ได้พบได้เห็นสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะได้ความสบายนอกลับไป ได้ตัวอย่างที่ดีๆ กลับไป”

วัดพระธรรมกายเจริญมาถึงทุกวันนี้ได้ เพราะคุณยายคนรุ่นบุกเบิกสร้างวัดที่ได้เห็นคุณของการมีกุฏิระเบียบที่รัดกุม และเห็นโทษของการหละหลวยในเรื่องกุฏิระเบียบต่างๆ จึงได้ออกกุฏิระเบียบที่ดีงามเป็นมาตรฐานเอาไว้ในวัดพระธรรมกายให้ผู้มาใหม่ แม้ว่าจะมาในวันแรกก็สามารถปฏิบัติตามได้โดยไม่เครียดเขิน เช่น จะถอดรองเท้าก็มีป้ายบอกว่าตรงนี้เป็นที่ถอดรองเท้า มีที่สำหรับวางรองเท้า วัดรูปเอาไว้ให้เห็นว่าต้องวางรองเท้าอย่างไร และมีเจ้าหน้าที่คอยแนะนำอีกด้วย เมื่อปฏิบัติตามกุฏิระเบียบจนรู้จักกันดีแล้ว จึงไม่ต้อง Jarvis เป็นลาย

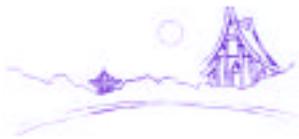
ลักษณ์อักษร แล้วภูระเบียบกิจภายในเป็นวัฒนธรรมในที่สุด

วัฒนธรรมการวางรองเท้าของวัดพระธรรมกายนั้น ส่งผลให้บางคน ซึ่งปกติเวลาจะไปไหนมาไหนนับว่าเขากร่างพอกสมควร แต่เพียงแค่เห็นรองเท้าของคนงานที่ถอดรองเทาไว้กันอย่างมีระเบียบแล้วขึ้นไปทำวัตรเช้า ก็ทำให้เขารู้สึกว่าใจของเขามีกีกลง ตัวลีบลง และถูกข่มลงไปเลย

นอกจากการอบรมคุณธรรมให้กับบรรดาลูกศิษย์แล้ว คุณยายไม่เคยละเลยที่จะอบรมลั่งสอนคนงานของวัดไปด้วยท่านไม่คิดว่าพวกเขายังไงจะเป็นเพียงคนงานที่มาทำงานไปวันหนึ่งๆ แต่ปรารถนาให้เขารู้ความรู้ในเรื่องของบุญกุศลและซึมซับคุณธรรมต่างๆ เท่าที่จะสามารถรับได้ อันจะเป็นบุญติดตัวไปในภาพเมืองหน้า คนงานจึงเคราะห์รักคุณยายมาก ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์วันหนึ่ง คุณยายเดินไปตามคนงานว่า

“เออ...ไยหนู เรายังไง เวลาปลูกต้นไม้?”

๗ คุณงานของวัดพระธรรมกายจะมาร่วมกัน เพื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้า ก่อนทำงานทุกวัน

เขาก็ตอบว่า “คิดว่าต้นไม้อย่าตายเลย เดียวหลวงพ่อท้าตะดเอา”

คุณยายถามอีกคน “คิดยังไง เวลาปลูกต้นไม้?”

“คิดว่าอย่าตายเลย แล้วขอให้มันโตเร็วๆ เถอะ อย่าต้องย้อนมาปลูกใหม่กันอีกเลย”

“แล้วเราคิดยังไง?”

“คิดว่าอย่าตายเลย ให้โตเร็วๆ แล้วถ้าใครผ่านมาเห็นได้พักร่มไม่ให้ชื่นใจ”

มือสูงคนหนึ่งตอบคุณยายว่า

“ครามนั่งโคนต้นไม้หนูนะ ให้เขานั่งลงมาพักให้ได้เต็มที่ ให้เห็นของค์พระเร็วๆ ชัดๆ”

“เออ ต้องทำอย่างนี้ลิ ต้องอย่างนี้ ปลูกต้นไม้มันก็เหนื่อยเท่ากับคนอื่นนั้นแหละ เจิงก์ได้เท่ากับคนอื่น แต่เราได้บุญมากกว่า”

สิ่งที่คุณยายสอนคนงานนี้ เป็นข้อคิดลำหัวนักสร้าง

บารมีทั้งหลายว่า ไม่ว่าจะทำอะไร ทั้งยืน เดิน นั่ง นอน ขอให้ ทำให้กุศลเจริญขึ้น อกุศลเสื่อมลงตลอด ๒๔ ชั่วโมง

นอกจากสอนเรื่องบุญแล้ว ท่านยังไม่ชอบให้มีเรื่อง ชู้สาวเกิดขึ้นในวัด บางวันคุณยายเดินตรวจงานอยู่กับหลวงพ่อ ทัตตะ สมัยนั้นยังไม่มีอุบากลิกา ท่านเห็นเด็กคนงานหกยิ่งชาย ซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นโสดกำลังเล่นกัน เด็กผู้ชายจะเล่นแกفلัง เอาดินขว้างเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็แกفلังขว้างกลับไปบ้าง เดียว เด็กผู้ชายก็ใช้มีลีกๆ ตีเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็เอาไม้มีลีกๆ ตีกลับบ้าง ท่านผ่านมาเห็นก็ดู และวบอุกหลวงพ่อทัตตะว่า

“ท่านอย่าปล่อยให้พกนีมันเล่นกัน เดียวเลียหายหมด วัดหรอก ที่แรกมันก็ขว้างกัน จากขว้างกันมันก็จะใช้มีติกัน จากไม้มีติกันเดียวมันก็อาจมีอติกัน พอมันอาจมีอติกันเดียวมันก็ ตามอาจมีจับ ที่แรกมันก็จับมือ เดียวເຄะมันจับหมดตัว หรอกนะ ก็ที่มันมีลูกมีผ้าเต็มแผ่นดินนะมันก็จับกันทีละนิดอย่างนี้ วันหลังเจอคนงานมันเล่นกันอย่างนี้อีก ໄล้ออกไปเลียนนะ ไม่เงิน เดียวมีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในวัดเรา”

วัดพระธรรมกายมุ่งเน้นให้คุณมาปฏิบัติธรรม การเจริญ
สมาธิภานาต้องอาศัยความบริสุทธิ์ภายใน วาจา ใจ ภายใต้สิ่ง-
แวดล้อมที่เอื้อต่อการเข้าถึงธรรม หากมีเรื่องซุ้ลากเกิดขึ้น
จะไม่ลงบรรจับ ไม่หยุด ไม่นิ่ง บรรยายกาศของการปฏิบัติธรรม
ก็จะถูกทำลายไป นอกจานนี้ยังเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีกัน
อีกด้วย คุณยายจึงต้องเข้มงวดในเรื่องนี้

วันหนึ่งในระหว่างนั้นประมาณ ๓-๔ โมงเย็น หลวง-
พ่อทัตตะเดินผ่านมาที่กุฎิของคุณยาย มองไปเห็นท่านกำลัง¹
พรวนдинให้ตันไม้รอบๆ กุฎิ จึงเดินเข้าไปยืนอยู่ห่างๆ ทางด้าน²
หลัง ประมาณ ๔-๕ นาทีคุณยายก็เหลียวหน้ามา หลวงพ่อ³
ทัตตะจึงทักว่า

“ยาย..ยายอายุมากแล้ว พรวนдинตันไม้มากมายอย่าง
นี้ไม่เหนื่อยหรือ?”

“ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ทำไปก็ตrixิกไปเรื่อยๆ มันก็เลย
ไม่เหนื่อย”

“ยายตrixิกเรื่องอะไร?”

“ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่าพระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วายกเขาเป็นแบบอย่างว่าเรายังมีข้อบกพร่องที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง จะได้ปรับปรุงตัวให้ยิ่งๆ ขึ้นไป”

คุณยายท่านเป็นผู้ฝึกตัวอยู่ตลอดเวลา นักสร้างบารมีที่ดีนั้นต้องย้อนกลับไปดูว่า พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่านทำอย่างไร เพราะกว่าจะมาเป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้า ไปค้นເຂົາຮຣມມາລອນຕ້ວເວັງສອນຫາວໂລກໄດ້ ท่านจะต้องทำตัวของท่านให้ดีที่สุด การที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุดก็มีทางเดียวคือ จะต้องเพิ่มเติมความบริสุทธิ์ให้กับตัวเอง ทำแต่ละวันให้ดีที่สุด ขึ้นมาให้ได้ เมื่อเราดูพระลัมมาลัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง เรา ก็ต้องฝึกตัวให้เป็นอย่างท่าน จึงจะสมกับเป็นนักสร้างบารมีที่ พร้อมจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้บริสุทธิ์บิบิบูรணยิ่งๆ ขึ้นไป

ปี พ.ค.๒๕๖๔ ได้มีการเปลี่ยนชื่อวัดจาก “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” มาเป็น “วัดพระธรรมกาย” วันเวลาที่ ผ่านมาพร้อมกับอุปสรรคทั้งมวลในการสร้างวัดได้ผ่านพ้น

ไปแล้ว ปรากฏเป็นความสำเร็จที่เห็นได้อย่างเด่นชัด ในภาพของวัดพระธรรมกายอันสวยงาม สงบ ร่มรื่น ให้สาธารณชนได้เข้ามาปฏิบัติ ธรรมกันอย่างมีความสุข

แม้ว่าเวลาจะคุณยายจะอายุมากขึ้น แต่เวลาแห่งความกระฉับกระเฉงว่องไวยังคงมีอยู่ ท่านบริหารเวลาได้อย่างดีเยี่ยม ยังคงตื่นนอนประมาณตี ๔ ตี ๕ เพื่อนั่งสมาธิเช่นเคย พอกลางค์จัดโน่นทำนี่เล็กๆ น้อยๆ ใกล้ตัวท่าน

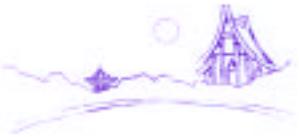
ประมาณ ๖ โมงครึ่ง คุณอารีพันธุ์ ตรีอนุสรณ์ หรือที่น้องๆ รุ่นหลังเรียกว่า “พี่อารีพันธุ์” จะนำอาหารเช้าใส่ถาดมาให้คุณยายรับประทานที่กุฎิของท่าน หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว คุณยายจะสวมหมวกถักไหมพรอมลีขาวแล้วพันผ้าพันคอที่เป็นไหมพรอมลีขาวเช่นเดียวกัน ใส่ถุงเท้าและสวมรองเท้าอย่างเรียบร้อยออกมาร่วงงานในครัว ถ้าวันไหนอากาศเย็น พี่อารีพันธุ์จะให้คุณยายสวมถุงมือและถุงเท้าชนิดที่ค่อนข้างหนา บรรดาเครื่องนุ่งห่มที่คุณยายสวมใส่ทั้งหมดนี้ มีลูกศิษย์เป็นผู้ดูแลหามาให้ และขอร้องให้คุณยายนำออกมายใช้เพื่อรักษาสุขภาพ

เนื่องจากคุณยายเป็นคนขยัน จึงมีบ่ออยครึ่งที่ท่านจะใส่เครื่องให้ความอบอุ่นเหล่านี้อย่างครบเครื่องแล้วไปนั่งถอนหัวอยู่ข้างกุฎี บางครึ่งท่านก็จะไปบุดตันไม้ที่เพิ่งอกจากเมล็ดซึ่งหล่นอยู่ข้างทาง แล้วทิ้วตันไม้เหล่านั้นมากขอถุงพลาสติกในครัวใส่เพื่อเอาไปปลูก

“ตันไม้เล็กๆ นี้เป็นตันไม้ดีๆ ทั้งนั้น ทิ้งไว้ก่าจะมาจิกイヤจะเอ้าไปให้เข้าปลูก วัดเราต้องปลูกตันไม้เยอะๆ ปลูกให้เป็นวัดเกษตร”

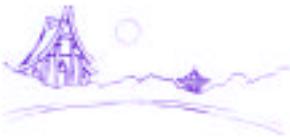
คุณยายรักต้นไม้มาก แต่ในวัดมีทั้งไก่แล้งและนกยูงที่ค่อยมาจิกกินเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ คุณยายจึงให้สร้างแคร่เตี้ยๆ ไว้ข้างกุฎีของท่าน สำหรับวางถุงเพาะต้นไม้ที่ท่านรีบขุดขึ้นมาให้พันจงอยปากไก่

ผู้เปลี่ยมด้วย ความເຄາරພ

คุณยายท่านเป็นผู้มีความเคารพต่อระบับวินัย และ มีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แม้ท่านจะ เป็นผู้ริเริ่มวางแผนระบับวินัยของวัดเองก็ตาม แต่ท่านก็มีความ เคารพและปฏิบัติตามระบับวินัยนั้นอย่างเคร่งครัด โดยไม่ คิดว่าท่านเป็นครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อแล้วจะต้องอยู่เหนือ กฏเกณฑ์เหล่านั้น เวลาที่คุณยายสอนธรรมะ รับแขก หรือ อัญเชิญฯ ท่านมักจะนำให้เด็กวัดฟังว่า

“เดี่ยวนี้イヤยเป็นเด็กวัดเหมือนพากเราเลย แล้วยาวยก
อยู่ในกฎระเบียบเหมือนพากเรา ยาวยทำตัวเหมือนลูกวัดคนหนึ่ง
เจ้าอาวาสว่าอย่างไร ยาวยกว่าตามเจ้าอาวาสทุกอย่างเลย”

คุณยายไม่เคยถืออภิสิทธิ์ เพราะท่านรักพระเบียบวินัย รักการฝึกตัว เวลาที่ท่านพูดกับหลวงพ่อหรือพระทุกรูปในวัด ท่านจะต้องประนมมือทุกครั้ง แม้ว่าท่านจะอยู่ในฐานะครูบา-อาจารย์ของหลวงพ่อและพระทุกรูปก็ตาม นอกจากนี้เมื่อพบกับสาวชนที่มาวัด ไม่ว่าจะเป็นครรภ์ตาม คุณยายก็จะทักทายด้วยการประนมมือขึ้นไหว้ก่อนเสมอ ไม่มีอาการพองตัวหรือยกตันขึ้นมาโดยเลย

เช้าวันหนึ่ง ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๐ ขณะที่หลวงพ่อชั่มชโยกำลังฉบันเข้าอยู่ คุณยายก็เดินประนมมืออย่างนอบน้อมเข้าไปหา

“หลวงพ่อ ยาวยคิดมาสองสามปีแล้ว ยาวยอยากจะทดลองกุญแจกรังหนึ่ง เพราะปืนนี้อายจะ ๘๐ แล้ว มันก็คงครั้งเดียวในชีวิต ยาวยคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว ขอให้ยาวยเป็นประธาน กุญแจอะ”

หลวงพ่อเห็นคุณยายมาประนมมือขอเช่นนั้น ท่านก็รู้สึกดีนั้นใจ จึงตอบว่า

“ยาย เอ่าเลย ตีใจจริงๆ ยายจะได้เป็นประธานกุญแจ”

คุณยายดีใจมาก แต่อยู่มาไม่กี่วันท่านก็มาขอคืน ครั้น
สามเหตุผล ท่านก็ว่า

“ไม่ได้หrogok ให้คนอื่นเขาเป็นดีกว่า ยายเป็นคนใน
วัด มันผิดกฎหมาย”

เนื่องจากที่ผ่านมาผู้ที่เป็นประธานกุญแจมีแต่ญาติโยม
สาธุชนที่มาวัดเท่านั้น หลวงพ่อจึงบอกท่านว่า

“เรื่อย..ยาย ยายเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายนะ
ยายเป็นประธานโครงการ ก็ตีใจ ลูกหลานยายก็จะตีใจ ยายเป็น
ประธานกุญแจเดอะ ทุกคนตีใจ”

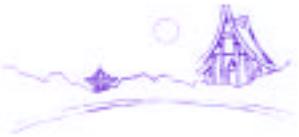
คุณยายท่านก็ลาອุ

ตั้งแต่นั้นมาคุณยายก็เริ่มบอกบุญกุญแจ ท่านชวนอุบาสก
ให้ขับรถพาขึ้นเหนือลงใต้ไปตามจังหวัดต่างๆ เยี่ยมคนเก่า
คนแก่ลูกศิษย์ของท่านทุกคน ท่านเจอโครงการชวนเข้าทำบุญ การ
ทำบุญกับคุณยายมีอาณิสลงมาก เพราท่านเข้าถึงธรรมกาย

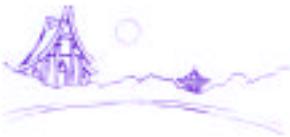
ละเอียด ข้อนกันอยู่ในกลางกายนับจำนวนไม่ถ้วน ดังนั้นการทำบุญร่วมกับท่านเจ้าเหมือนทำบุญร่วมกับพระธรรมกายที่นับจำนวนพระองค์ไม่ถ้วนทีเดียว

ปีต่อมาในวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๑ คุณยายได้เป็นประธานทอดกฐินสมดังความประณานของท่าน งานนี้มีสาธชนมาร่วมบุญกันอย่างคับคั่ง และทุกคนก็มีความอิ่มเอินเบิกบานใจเป็นในบุญกันอย่างเต็มที่

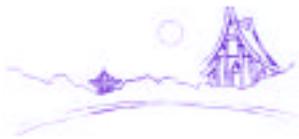
បុជាគុណ អលេវិភាគ

เมื่อการสร้างคนได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากการที่มีมาตรฐานทุกเพศทุกวัย หันมาสนใจศึกษาพระธรรมคำลั่งสอนของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า ทั้งภาคปธิย์ติและภาคปฏิบัติที่วัดพระธรรมกายมากยิ่งขึ้น และ มีแนวโน้มที่จะแพร่หลายกว้างขวางออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง การดำเนินงานภายในวัดทั้งด้านการเผยแพร่ การอบรมบุคลากร และการก่อสร้างสาธารณูปโภคต้องดำเนินไปพร้อมๆ กัน ทำให้ สมาชิกนักสร้างบารมีในวัดพระธรรมกายเพิ่มมากขึ้นทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาลิกา และคนงาน

ในช่วงนี้ สุขภาพของคุณยายไม่อำนวยให้ท่านเดินตรวจตราความเรียบร้อยภายในวัดได้เหมือนเดิมมากนัก เนื่องจากวัยของท่านสูงถึง ๘๐ ปีแล้ว แต่ความขยันขันแข็ง ความเป็นผู้มีใจลุ้อันเป็นคุณสมบัติของนักสร้างบารมี ก็ผลักดันให้ท่านสามารถปฏิบัติภารกิจเช่นนี้ได้อย่างสบาย ด้วยการนั่งรอดามล้อซึ่งมีเด็กวัดคอยถือบรรณาพทำท่านไปทุกหนแห่งได้ทั่ววัดตามต้องการ

ต่อมาหลวงพ่อธัมมชโยตั้งใจจะบูชาธรรมหลวงพ่อวัด-ปากน้ำ เพราะตลอดเวลาที่ได้ศึกษาวิชาธรรมกายนั้น หลวงพ่อท่านทราบหนักเสมอว่า หากแม้นหลวงพ่อวัดปากน้ำไม่ได้คันபບວิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พื้นคินกลับมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ พ.ศ.๒๕๖๐ ด้วยการมุ่งมั่นปฏิบัติธรรมอย่าง虔诚จิตเป็นเติมพันแล้ว เหล่าศิษยานุศิษย์ทั้งหลายคงไม่มีโอกาสได้ศึกษาและเข้าใจแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา ไม่มีโอกาสสรุ้วเห็นประสูตรการณ์ภายนอก ไม่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง และได้เข้าถึงธรรมกายภายในตัวเอง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดความสุขที่แท้จริง เป็นแหล่งกำเนิด

ปัญญาอันสูงส่ง และเป็นหนทางเดียวที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ หมวดจดจากอาสวะกิเลส

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อท่านจึงไดริที่จะหล่อรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วยทองคำ เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อกครุผู้คุณพบวิชชาธรรมกาย และเพื่อให้เป็นที่ลักษณะบูชาของบรรดาศิษยานุศิษย์ตลอดจนลัทธนทั่วไป

เมื่อหลวงพ่อประภาระเรื่องนี้กับคุณยาย ท่านก็กล่าว
ปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง ท่านบอกว่า

“ดีแล้ว ที่ยายทุ่มเทอบรมลั่งสอนลูกศิษย์มาโดยไม่เห็น
แก่เห็นอย่าง กับที่สร้างรัծขึ้นมา ๒๐ กว่าปีนี้ ยายไม่เคย
พักเลย จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็เป็นมาแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วย
ก็เป็นมาแล้ว ก็ เพราะตั้งใจบูชาธรรมหลวงพ่อวัดปากน้ำ แต่
ว่าันนั้นเป็นส่วนละเอียด ในส่วนหยาบຍายเองก็อยากจะลร้าง
อะไรที่เป็นเครื่องบูชาท่านเหมือนกันก็ยังนึกไม่ออก เพราะฉะนั้น
เมื่อท่านจะลร้างรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำทำด้วยทองคำ ดีแล้ว
เอาเลย ยายไม่ทนกด้วย ยายจะช่วยตามผู้ที่เขามีการมีแก่ๆ
ให้มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำ”

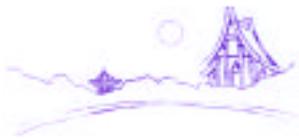

ดังนั้น หลวงพ่อธัมมชโย คุณยายพร้อมด้วยศิษยานุ-ศิษย์จากทั่วประเทศ จึงพร้อมใจกันแสดงความกตัญญูตัวเอง ต่อหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นอามิสบูชา ด้วยการหล่อรูปเหมือนของท่านด้วยทองคำบริสุทธิ์หนัก ๑ ตัน ในวันมาฆบูชาซึ่งตรงกับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๗ โดยมีพระธรรมปัญญาบดี^๙ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประธานลงนามประกอบพิธีเททอง

หลังจากนั้นในปีเดียวกัน หลวงพ่อกรรมีได้ริ่งสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ เพื่อเป็นศูนย์รวมใจของชาวพุทธทั่วโลก ให้มาร่วมปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกายกันให้มากที่สุด คุณยายท่านเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี ท่านก็สนับสนุน แม้ว่าสุขภาพของท่านจะเริ่มทรุด แต่จิตใจของท่านยังแข็งแกร่ง หัวใจของนักสร้างบารมียังคงเต็มเปี่ยม พร้อมที่จะสร้างบารมีกับหมู่คณะต่อไป

นอกจากการสร้างมหาธรรมกายเจดีย์แล้ว หลวงพอยังมีการสร้างถาวรวัตถุที่จำเป็นอีก ๒ แห่งคือ มหาวิหารพระมงคลเทพมนี (สด จนทลโร) เพื่อประดิษฐานรูปหล่อทองคำ

^๙ สมเด็จพระมหาวชิรังคลาจารย์ เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ ในปัจจุบัน

หลวงพ่อวัดปากน้ำ และสภាទรรมาภิบาลหลังใหม่ เพื่อรองรับสาธุชนจำนวนเรือนแสนที่มาร่วมศาสนพิธีในวันสำคัญต่างๆ ทางพระพุทธศาสนา ทั้ง ๓ โครงการนี้กำลังดำเนินการก่อสร้างไปพร้อมๆ กับการเผยแพร่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันได้ขยายกว้างไกลออกไปในหลายทวีป ได้แก่ ทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย และทวีปแอฟริกา

แม้ว่าเวลานี้วัดพระธรรมกายจะมีอายุกว่า ๓๐ ปีแล้ว งานก่อสร้างถ้วนหน้า งานเผยแพร่พระพุทธศาสนา และงานอบรมบุคลากร ซึ่งถือว่าเป็นงานหนักอย่างยิ่งมาตั้งแต่เริ่มต้นสร้างวัดนั้น ดูเหมือนว่าในปัจจุบันจะยิ่งหนักหน่วงมากกว่าเดิมหลายร้อยเท่า ทั้งนี้ เพราะหลวงพ่ออัมมซโยและคิษยาณุคิษย์ ทั้งหลายต่างพยายามเร่งระดมกันทำงานทั้ง ๓ โครงการให้บรรลุผลสำเร็จ เพื่อทันให้คุณยายผู้เป็นที่เคารพรักและเกิดทุนของเราได้เห็นเป็นรูปธรรม สมดังมโนปณิธานของท่านที่มุ่งมั่นทุ่มเทสร้างวัดพระธรรมกาย เพื่อเป็นศูนย์กลางการเผยแพร่วิชชาธรรมกาย ซึ่งจะนำลั้นติสุขอันໄพบลัยมาสู่มวลมนุษยชาติทั่วโลก ดังที่ได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อวัดปากน้ำเอาไว้

คุณยายอาจารย์มหาวิทยาลัยกาจันทร์ ขันนกยูง
ศิษย์เอกผู้ทำหน้าที่เชื่อมโน้นปนิดานของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่
จะเผยแพร่วิชารธรรมกายไปทั่วโลกมายังหลวงพ่อธัมมชโย ผู้มี
โน้นปนิดานดุจเดียวกัน

คุณยาย...ผู้มีดวงศิริโภสุทธิ เปี่ยมด้วยคุณธรรมอัน
สูงล่ง บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เป็นแบบ
อย่างอันดีงามสำหรับนักสร้างบารมีรุ่นหลังที่กำลังเดินตามรอย
ท่านไปอย่างองอาจ

คุณยาย...เป็นต้นกำเนิดความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระ-
ธรรมกาย หากไม่มีคุณยาย ก็ไม่มีวัดพระธรรมกายที่สมบูรณ์
แบบอย่างทุกวันนี้

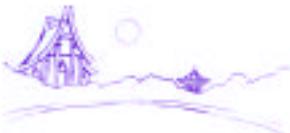
เวลาที่ดวงตะวันใกล้จะลาลับขอบฟ้า คุณยายผู้มีวัย
เกือบ ๙๐ ปีแล้ว ขอให้เด็กวัดขับรถพาไปยังคุณย์กลางธรรม
กาย แห่งโลก เพื่อมองดูความคืบหน้าของมหาธรรมกาย
เจดีย์ที่กำลัง จะสำเร็จเสร็จลินในอีกไม่ช้า แม้ว่าจะต้องเผชิญ
กับอุปสรรคใหญ่ หลวงลักษปานได แต่ด้วยความทุ่มเททั้งชีวิต
จิตใจของหมู่คณะ นักสร้างบารมีทั้งหลายโดยมีคุณยายเป็น

หลักชัย ก็ทำให้สามารถ พันฝ่ายมาได้อย่างดีจนถึงวันนี้...

สองปีต่อมา ในวันເລັກທີ ໨ໆ ເມສາຍນ ພ.ຄ.ເຕະແຕ ອັນ
ເປັນວັນເລີມຂລອງມຫາຮຣມກາຍເຈດີຍຄວັງທີ ១ ຄຸນຍາຍຊື່ບັດນີ້
ວ້າຍຂອງທ່ານສູງຄົງ ៥១ ປີແລ້ວ ໄມມີເຮົ່າງແຮງທີ່ຈະເດີນໄດ້ອັກຕ່ອໄປ
ຕັ້ງນັ້ນຮັດເຂົ້ານຕລອດເວລາ ໄດ້ມອງເຫັນຄວາມລຳເຮົຈຂອງມຫາຮຣມ-
ກາຍເຈດີຍ ກ່ອນຈະລະສັງຂາງຈາກໂລກນີ້ໄປ ເມື່ອຮູນຮູ່ຂອງວັນ
ອາທິດຍທີ ១០ ກັນຍາຍນ ປີເດືອກວັນ

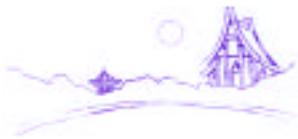
ໃນວັນຂລອງມຫາຮຣມກາຍເຈດີຍນັ້ນ ມີຄົນຂໍບຽນພາທ່ານ
ເຖິງໝາຍງານຂລອງຄວັງນີ້ໄປທີ່ວັນເວລີນທັງກລາງວັນແລກລາງຄືນ
ສາຍຕາອັນເປີຍມໄປດ້ວຍແວມຫາປີເປີເຈືອດ້ວຍຮອຍຍື່ມອ່າງກາຄກຸມີ
ຂອງປູ່ຈົນຍາລາຮຍ່ທ່ານນີ້ ທອດມອງມຫາຮຣມກາຍເຈດີຍທີ່ທ່ອງທຸ່ມ
ດ້ວຍລື້ຖອນເໜືອງວ່າມຂອງອົງຄໍພະຫວັນກາຍທອງຄຳກວ່າ ៣ ແລ້ນ
ອົງຄໍ ສ່ອງແສງທອງສະຫຼວນເຢັນຕາຍາມຕ້ອງແສງຕະວັນ ແລະເປັນ
ລື້ເໜືອງທອງຈັດຈ້າຍາມຕ້ອງແສງໄຟ ແວດລ້ອມດ້ວຍລື້ເໜືອງແສດ
ແທ່ງຜ້າກາສາວພັສຕົງຂອງພະກິກິຊູແລກສາມເນັນນັບແສນຮູບ ຮວມ
ທັງສາຮູ່ຈະເຫັນເຄີຍໝາຍນຸ້ມີໃນໜຸດແຕ່ງກາຍລື້ຂາວສະອາດຕາຫລາຍ
ແສນຄົນ ທີ່ຕ່າງມາຮ່ວມແສດງຄວາມຍືນດີໃນຄວາມລຳເຮົຈທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍ

ความยากลำบากเหลือค่านบครั้งนี้

แต่เป็นความสำเร็จที่เป็นประดุจชัยชนะอันงดงามและยิ่งใหญ่อลังการสมศักดิ์ศรีของท่านผู้เป็น “หนึ่งไม่มีสอง” ในสมรภูมินี้...

คุณยายอาจารย์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ขันแก้ว

หากรู้ว่า... มีครลัคณ
ที่ดวงใจเบี่ยมไปด้วยมหากุณ
ทุ่มเททั้งหมดของชีวิตนี้
เพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ
และเรา... ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับความสุขนั้น
ดวงใจทั้งดวงสว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรม
เรา... รับรู้ถึงพระคุณอันแสนยิ่งใหญ่
ปราณจะแสดงความกตัญญูกตเวที
บูชาคุณในสิ่งที่โกรคนนั้นมอบให้
เมื่อวันเวลา มาถึง
วันที่ผู้มีพระคุณยิ่งใหญ่ท่านละสังขารจากไป
เราคงไม่พลาดโอกาสสุดท้าย
ร่วมพิธีอันทรงเกียรติออลังการ
ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๔
ถวายมหาวิสุทธิรัตนเตzo
แด่ท่านผู้นั้น...
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาลีกาจันทร์ ขันนกழง
ผู้เป็นปู่ชนียาจารย์ของเรา

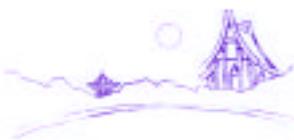
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุข อย่างยิ่งที่มุ่งความสามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นลิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติเพื่อการดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิลัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ

ดังวิธีปฏิบัติที่ **พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

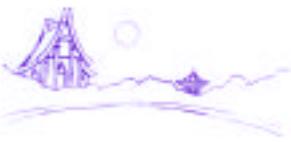
๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้净 นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น และสามารถศีลห้าหรือศีลแปด เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระลึกถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จะรู้ว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย
นิ้วชี้ขัวจารดนิ้วหัวแม่มือซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่สบายนๆ ไม่ผิด
ร่างกายมากจนเกินไป ไม่เลิงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ
หลบตัวพอกสบายๆ คล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา
หรือว่าขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น ทำใจสบายๆ สร้างความรู้สึก
ให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ
สบายนอย่างยิ่ง

๔. นิກกำหนดนิมิต เป็น ดวงแก้วกลมใส ขนาดเท่า
แก้วตาดำ ใสบริสุทธิ์ ปราศจากราศีหรือรอยตำหนิใดๆ ขาวใส
เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้เรียกว่า
บริกรรมนิมิต นิกสบายนๆ เมื่อนัดดวงแก้วนั้นมา ning ลงนิทอยู่
ณ ศูนย์กลางกายฐานที่เจ็ด นิกไปภาวนางไปอย่างนุ่มนวลเป็น
พุทธานุสติว่า “สัมมาอรหัง” หรือค่ออย่า น้อมนิกดวงแก้วกลม
ใสให้ค่ออย่า เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้น
ตั้งแต่ฐานที่หนึ่งเป็นต้นไป น้อมด้วยการนึกอย่างเบาๆ สบายนๆ
ใจเย็นๆ พร้อมกับคำภาวนา

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หูยิ่งข้างซ้าย
ชาญข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หูยิ่งข้างซ้าย
ชาญข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเด丹

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตควร

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายระดับสะโพก

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงไส้กลมสนิทปراภูแล้ว ณ กลางกาวย ให้วาgar อารมณ์สบ้ายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่าดวงนิมิต เป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วาgar อารมณ์สบ้ายๆ แล้วนึกนิมิตขึ้นมา ใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปраภูที่อื่นที่มีเช่นยัง กลางกาวย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาวย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้าย มีดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่งซ้อนอยู่ตรงกลางดวงดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วนแล้ว จากนั้นทุกอย่างจะค่อยๆ ปраภู ให้เห็นได้ด้วยตนเอง เป็นภาวะของดวงกลมที่ทึ้งใสทึ้งสว่าง ผุดซ้อนขึ้นมาจากการกีงกลางดวงนิมิตตรงที่เราเอาใจใส่อย่างสมำ เสเมอ

ดวงนี้เรียกว่า ดวงธรรม หรือ ดวงปฐุมมรรค อันเป็น ประคุเบ็งตันที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การ ระลึกนึกถึงนิมิตหรือดวงปฐุมมรรค สามารถทำได้ในทุกแห่ง

ทุกที่ทุกอิริยาบถเพราะดวงธรรมนี้คือที่พึงที่ระลึกอันประเสริฐ ของมนุษย์

ข้อแนะนำคือต้องทำให้สม่าเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหนให้พอใจแค่นั้น อันจะเป็นเครื่องลักษณ์มีให้เกิดความอยากรู้สึกนึงไป จนถึงกับ ทำให้ใจต้องสูญเสียความเบิกบาน และเมื่อการปฏิบัติบังเกิด ผลแล้ว ให้หมั่นตรีกระลึกนึกถึงอยู่เสมอ จนกระทั่งดวงปัญญา บรรครกล้ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับลมหายใจ หรือนึกเมื่อใด เป็นเห็นได้ทุกที

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สามารถเอียดอ่อนก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ได้อีกด้วย

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑) ปากช่องจมูก { หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๑๗ เพลลาตา

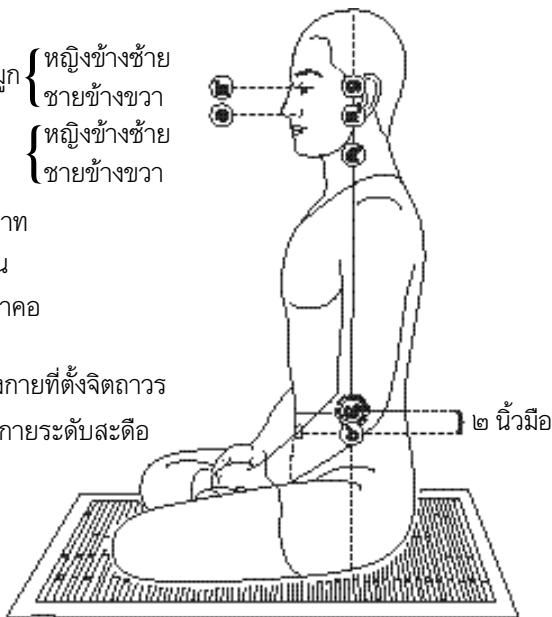
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

จันที ๑ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๓ ภาคซ่องลำคอ

ฐานที่ ๓) ศูนย์กลางภาษาที่ตั้งจิตavar

จานที่ ๖ ศูนย์กลางการระดับสะดิอ

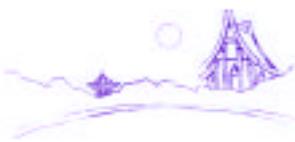
ข้อควรระวัง

๑. อาย่าใช้กำลัง คือไม่ใช้กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตัว เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งดัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อาย่าอยาห์เห็น คือทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เหลือจากบริกรรมภavana และบริกรรมnimitta ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่างกังวล ถ้าถึงเวลาแล้วยอมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเลมีอันการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อาย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเจริญภานวนาริชชาธรรมกาย อาศัยการนิ่ง อาโลก กลisin คือสิ่นความสว่าง เป็นบทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็นดวงสว่างแล้ว ค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั้นสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลาง

กายนี่ที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอุริยาสได้ก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่งก็ต้องอย่าหยุดูน้ำที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภานุภาพ พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใส ควบคู่กันตลอดไป

๔. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์-
กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา
ให้ภารนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิต
ยอมประกฎขึ้นใหม่อีก

สำหรับผู้ที่ต้องการฝึกสมาธิเพียงเพื่อให้เกิดความสบายนี่ เป็นการพักผ่อนหลังจากปฏิบัติหน้าที่ภารกิจประจำวัน โดยยังไม่ปราณາจะทำให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็พอเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อซักซ้อมปฏิบัติอยู่เลmoๆ ไม่ทอดตั้ง จนได้ดวงปัญมරคแล้ว ให้หมั่นประคองรักษาดวงปัญมารคนั้นไว้ตลอดชีวิตและอย่ากระทำการทำความชั่วอีก เป็นอันมั่นใจได้ว่า ถึงอย่างไรชาตินี้ก็พอ มีที่พึ่งที่ทางชาตินี้และชาติต่อๆ ไป

ประโยชน์ของ การฝึกสมาร์ท

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

ล่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้นคือ ทำให้จิตใจผ่องใส่
สะอาดบริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลดปล่อย โล่ง เบาสบาย มี
ความจำ และสติปัญญาดีขึ้น

ล่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว
ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉงกระปรี้กกระ- เปร่า มีความองอาจสง่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส มีความ มั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น เชื่อมั่นในตนเอง และ ทำให้มีมนุษยลัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้ มีเสน่ห์鄱ราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเลริมประลิทิภภาพในการ ทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน ทั้งยังช่วยเสริมให้มีสุขภาพ ร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็งย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

ทำให้เป็นผู้มีสม�性ทิฐิ เชื่อถือแห่งกรรม สามารถคุ้ม ครองตนให้พ้นจากความช้ำทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้มีความประพฤติทางกายและวาจารดีตามไปด้วย

ทำให้เป็นผู้มีความมั่น้อย สันโดษ รักสงบ มีขันติเป็นเลิศ

ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเพื่อเพื่อแผ่ เห็นประโยชน์ล่วงรวมมากกว่าประโยชน์ล่วงตัว ทั้งมีลัมมาครัว และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

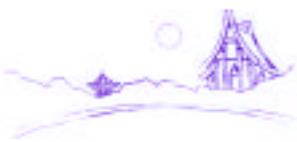
๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสงบสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนัก แน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัวหรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นๆ ให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม

และปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคมไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฟ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์ปชั่น ล้วนเกิดขึ้นมาจากการที่ขาดคุณธรรม เพราะเป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแย หัวนี้หวัตต่ออำนาจลั่งยั่วยวนหรือกิเลสได้ง่ายผู้ที่ฝึกสมารถย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่นมั่นคง ด้วยการเจริญสมารถภาพนา ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้นทำให้สังคม สงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประยัตต ผู้ที่ฝึกใจให้ดีงามด้วยการทำสมารถอยู่่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองเราสะอาดน่าอยู่่ ไม่มีคนมักง่ายทึ่งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะทางที่ข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศไทยไม่ต้องลิ้นเปลืองงบประมาณเวลาและกำลังเจ้าหน้าที่ ที่ต้องใช้ไปในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสามารถมีสังคมมี

สุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมลั่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้ผู้ไม่ประสบศักดิ์ต่อสังคมมายุ่ง干预ให้เกิดความแตกแยกก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลกระทบ

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ชั้นถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมที่จะเป็นพนิธานัยแก้ต่างให้กับพระศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแพร่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง ให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอาชุพระหว่างศาสนากับเจริญรุ่งเรือง ตลอดไป เพราะตราบใดที่พุทธศาสนาชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรม เจริญภាពนาอยู่ พะพุทธศาสนา ก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตระบันนั้น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทะนุบำรุงศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจชาบชี้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะซักซวนผู้อื่นให้ทำงาน รักษาศีล และเจริญภាពนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำงาน รักษาศีล และเจริญภាពนา เมื่อนั้นย่อมหวังได้ว่าสันติสุข ที่แท้จริงจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน.

គុណមាយវារ៉ាទនអូបាសិកាជនទំនើស នងកម្មិត ជាការងាររបស់ខ្លួន

(ฉบับปรับปรุง พิมพ์ครั้งที่ ๒)

ISBN	974-89620-8-3
ที่ปรึกษา	พระราชนิพัทธ์ (ไซบูลย์ รอมมาร์โย)
	พระภานุวิริคุณ (เด็จ ทตตชีว)
	พระมหาสุวิทย์ วิชเชลโก ป.ธ.๙
	พระมหาสมบูญ สมมาปุณโถ ป.ธ.๔
	อ.สุวนีย์ ศรีสก้า
	อ.นรรินทร์ บุญยิ่ง
	อรุณช วิชิตญาณพร
	ศุภริสา งามเกียรติทิรพ์
เรียนเรียง	ประภาครี บุญสุข
จัดทำต้นฉบับ	เจ้าหน้าที่สถาบันพัฒนาบุคลากร
ออกแบบปก	ครีกานดา เบญจพลสิริจิตร์
รูปเล่ม	วัลลภ นิลสนกอม
	นิตินัย ปากแคร
Acrobat	ชาญชัย พรหมตา
	สุรเชษฐ์ ชำนาญไพรี
ภาพประกอบ	อนุสรณ์ ทองทา
จัดพิมพ์	พระวุฒิ ลูกฉิมโภ
ลิขสิทธิ์	แผนกวางนิ่ง สำนักประชาสัมพันธ์
พิมพ์ครั้งที่ ๑	กองทุนธรรมทาง
พิมพ์ครั้งที่ ๒	มูลนิธิธรรมกาย จ.ปทุมธานี
จำนวนพิมพ์	๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๘
พิมพ์ที่	๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๘
	๕๐,๐๐๐ เล่ม
	บริษัท พองทองเอ็นเตอร์ไพร์ซ จำกัด

คุณยายไม่เคยย่อท้อ
ท่านมั่นคงต่อปณิธาน
ปรารถนาให้คนทั้งโลกพบกับความสุข
อันเกิดจากการเข้าถึงธรรมกาย
ไม่เปลี่ยนแปลง
ด้วยเหตุนี้ท่านจึงพร้อม
ที่จะรับภาระทุกอย่าง

